

oor Quincy, Justin & Ruben

Tweede druk, juni 2006

Opgetekend door Mike Verweij

Copyright © House of Knowledge 2006 — Schelluinen, The Netherlands

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ali rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

www.hokshop.nl

Omslagontwerp: Graph-X Drukker: Tatra Media

Rechthebbenden fotomateriaal en songteksten:

Foto voorzijde omslag: Fotograaf Morten Jcricho - Copyrights Icon Equity Foto achterzijde omslag, pagina 155: Voetbal International Foto pagina 7: Leo Vogelzang BV Foto pagina 10, 91, 92, 252, 256: Stanley Gontha, Pro Shots Foto pagina 14, 45, 68: Hans Peters, Telegraaf Foto pagina 144, 160, 181, 199, 229: Hans van Tilburg, Telegraaf Foto pagina 21, 48, 74, 79, 107, 109, 125, 129, 135, 141, 151, 183, 203, 222, 234, 239:

Pies United

Foto pagina 173, 264, 268: Rob de Jong, Telegraaf Foto pagina 65: M.J. Damen Foto pagina 87: M.F. Kouwenberg Foto pagina 23, 26, 30, 32, 35, 38, 52, 55, 60, 101, 189, 191, 195, 218, 245, 260: Privé collectie

Patrick Kluivert Foto pagina 211, 214: J. Aarts Tekst pagina 153: André Hazes / EMI Music Publishing Hollands BV Statistiek: Infostrada Sports Tekst pagina 210 tot 213: K-CI 8c Jojo / Warner Music Benelux BV

ISBN: 90-8510-243-X

PATRICK KLUIVERT

Hoofdstuk	01:	Voorwoord	pag.	4
Hoofdstuk	02:	Gouden puntertje in Wenen	Pag.	8
Hoofdstuk	03:	De geboorte	pag.	22
Hoofdstuk	04:	Jeugd in Amsterdam-Noord	Pag.	27
Hoofdstuk	05:	Naar Ajax	Pag.	36
Hoofdstuk	06:	Prachtvrouw Angela	pag.	51
Hoofdstuk	07:	Tragisch ongeval	Pag.	61
Hoofdstuk	08:	Aanbeden op Anfield Road	Pag.	70
Hoofdstuk	09:	Valselijk beschuldigd	Pag.	81
Hoofdstuk	10:	Droomtransfer naar AC Milan	Pag.	88
Hoofdstuk	11:	Gloriejaren in Nou Camp	Pag.	99

Hoofdstuk	12:	Uit de tent gelokt door een Belg	Pag.	137
Hoofdstuk	13:	Mijn blanke vader	pag.	152
Hoofdstuk	14:	EK in eigen land	Pag.	158
Hoofdstuk	15:	Mijn alles: mijn zoontjes	Pag.	186
Hoofdstuk	16:	De loze belofte van Dick Advocaat	pag.	196
Hoofdstuk	17:	Droomhuwelijk spat uiteen	pag.	206
Hoofdstuk	18:	Nieuwe start in Newcastle	pag.	219
Hoofdstuk	19:	Vlucht naar Valencia	pag.	232
Hoofdstuk	20:	Stappen, drank en orgies	Pag.	237
Hoofdstuk	21:	Leven na het voetbal	Pag.	242

HOOFDSTUK 1

VOORWOORD

Op het moment dat ik de knoop doorhak om een boek over mijn bewogen leven te schrijven, is het najaar in Nederland écht begonnen. Hoewel de temperaturen in Valencia nog altijd zomerse waarden bereiken, kom ik bij het zien van de Nederlandse tv-beelden tot een trieste conclusie: ik ben in de herfst van mijn voetbalcarrière. Desondanks ben ik vast van plan er bij FC Valencia na dit seizoen nog twee fantastische jaren van te maken.

Volgens mij is dit hét moment om een aantal zaken recht te zetten. Lang, misschien wel té lang, heb ik mijn mond gehouden. Laat ik vooropstellen dat ik in mijn jonge leven sommige dingen helemaal verkeerd heb aangepakt. Daarvoor trek ik in dit boek het boetekleed aan. Een aantal mensen heeft mijn misstappen echter als aanleiding gebruikt om jarenlang met modder te gooien, me als oud vuil te behandelen en grove leugens over mij te verspreiden. Naïef als ik was, dacht ik dat het verstandig zou zijn alle onwaarheden voor lief te nemen en na mijn voetballoopbaan in de anonimiteit te verdwijnen.

Mijn zoontjes Quincy (9), Justin (7) en Ruben (5) - voor mij het allerbelangrijkste op aarde - hebben mijn ogen geopend. Piekerend over mijn leven na het voetbal, schrok ik. Ik heb inmiddels zo'n olifantenhuid, dat ik immuun ben voor alle onzin over mij gezegd en geschreven, maar die kleine lieve weerloze mannetjes (nog) niet. En daarom is het tijd voor de waarheid, mijn verhaal.

Natuurlijk praat ik met 'Quince', 'Just' en 'Raub' als ze daar klaar voor zijn. Maar dit boek moet een document worden, dat mij ontzettend oplucht en mijn zoontjes er altijd bij kunnen pakken als ze wéér iets negatiefs over hun vader horen. Ik durf te zeggen dat ik een super-daddy ben en dat beeld mag niet door leugens en roddels worden aangetast.

Daarnaast lijkt iedereen vergeten dat ik Ajax in 1995 met een puntertje de Champions Leaguewinst bezorgde, ik in datzelfde jaar Nederland tegen Ierland met twee doelpunten naar het EK in Engeland schoot en op EURO 2000 een supertoernooi speelde. Bovendien ben ik met 40 doelpunten in 79 wedstrijden nog steeds de topscorer aller tijden van Oranje en kunnen weinig spelers zeggen dat ze voor Ajax, AC Milan, FC Barcelona, Newcastle United en Valencia zijn uitgekomen.

In dit boek komen uiteraard de (sportieve) hoogtepunten, maar ook de dieptepunten uit mijn carrière en leven aan bod. Voor het eerst zal ik mijn mening geven over de dodelijke aanrijding, de vermeende verkrachtingszaak, mijn huwelijk mét en scheiding van Angela, het zogenaamde stapgedrag, de insinuaties over cokegebruik en orgies, de loze belofte van Dick Advocaat en de keuze van bondscoach Marco van Basten.

Het kostte me vrij veel moeite om over mijn leven te praten. Niet omdat ik dat niet wil, maar omdat ik een binnenvetter ben. Eigenlijk heb ik altijd geprobeerd de negatieve momenten uit mijn carrière en leven zo ver mogelijk weg te stoppen. Zelfs mijn allerbeste vrienden heb ik nooit willen vertellen wat er allemaal precies is gebeurd. Ik wilde ze daar niet mee belasten.

Sommige mensen hebben me geadviseerd om eens bij een sportpsycholoog langs te gaan om me op die manier te kunnen uiten. Ik zag dat niet zitten. Ik wil niet zeggen dat die mensen geen goed werk verrichten - ik hoor er juist goede verhalen over - maar vind dat je erin moet geloven. En dat doe ik niet zo.

Het schrijven van een boek is mijn eigen therapie. Het is een mooie kans om diep op bepaalde dingen in te gaan. Voor mijn gevoel haalde ik een aantal diepe wonden open. In mijn ogen is het de enige manier om alle wonden alsnog goed te laten helen. Tijdens de gesprekken, die voor het boek moesten worden gehouden, heb ik gelachen, gehuild, ben ik boos op mezelf geworden, maar ook op sportief gebied heel trots op mezelf geweest. Echt, het op papier zetten van mijn leven lucht op.

Patrick

Het mooiste lelijke doelpunt uit mijn carrière in de maak. Het moment dat 'alles perfect in elkaar overvloeit'. Na een pass van Frank Rijkaard kan ik de punt van mijn linkervoet tegen de bal zetten en bezorg ik Ajax tegen AC Milan de winst in de finale van de Champions League.

HOOFDSTUK 2

GOUDEN PUNTERTJE IN WENEN

Ajax wist de dominantie van AC Milan te pareren en drukte de Italianen steeds steviger op de eigen helft. Tot in de 84ste minuut eindelijk de beslissing viel. Het moment dat bij Ajax alles perfect in elkaar overvloeide. De pass van Marc Overmars op Edgar Davids, het vervolg richting Frank Rijkaard, die met een subtiele opening Patrick Kluivert in stelling bracht. De 18-jarige teenager was vervolgens niet meer te houden. Ondanks de bodycheck van Zvonimir Boban en de tackle van Franco Baresi bleef de eerstejaars prof op de been om de beslissende tik uit te delen (De Telegraaf, 25 mei 1995).

Laat ik vooropstellen dat het vrij ongebruikelijk is een autobiografie niet chronologisch te laten verlopen. Toch kies ik er voor het verhaal over mijn leven te beginnen met de gewonnen Champions League-finale. De belangrijkste reden om met het gouden puntertje in Wenen te starten, is het feit dat het winnende doelpunt in vele opzichten belangrijk was: het bezorgde me roem, indirect veel geld en achteraf ook de nodige problemen. De finale

loopt als een rode draad door mijn leven.

Soms besef ik dat ik een grote geluksvogel ben. Sommige voetballers spelen hun hele carrière zonder een belangrijke finale te spelen, laat staan een grote prijs te winnen. Ik was achttien jaar, maakte in de A1 van Ajax indruk door aan de lopende band te scoren en werd overgeheveld naar de A-selectie. Daar ben ik Louis van Gaal nog steeds dankbaar voor. Ajax had zijn zinnen op Ronaldo gezet, maar al voordat hij voor PSV koos, gaf Van Gaal aan in mij de spits van de toekomst te zien.

Ik denk dat ik dat vertrouwen geen moment heb beschaamd. In mijn eerste acht wedstrijden voor Ajax 1 in het seizoen 1994/'95 - de Super Cup tegen Feyenoord en zeven competitieduels - scoorde ik acht keer. Een score van honderd procent. Ongelooflijk eigenlijk voor zo'n broekie, denk ik nu.

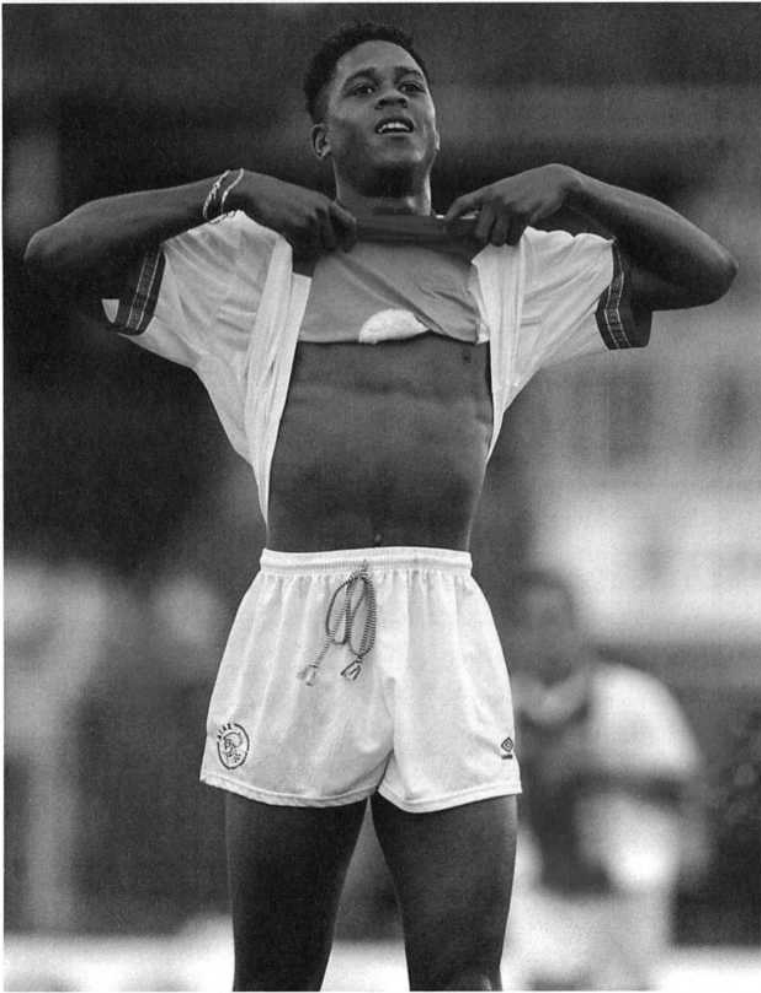
Mijn eerste treffer was tegen Feyenoord. Die vergeet ik nooit meer. Op 24 augustus 1994 speelden we in het Olympisch Stadion in Amsterdam-Zuid om de Super Cup. De stemming was geweldig. De wedstrijd was uitverkocht en er heerste een Engelse sfeer. Al tijdens de warming-up zongen de supporters tegen elkaar op. De fans stonden echt achter hun club, zonder hatelijk te worden.

Binnen 24 minuten hadden we de Super Cup in onze tas. Jari Litmanen opende in de twaalfde minuut de score door de bal uit een vrije trap achter Ed de Goey te schieten. Tarik Oulida verdubbelde even later met een intikkertje de voorsprong.

Daarna kwam mijn moment van glorie. Michael Reiziger zette de aanval op, speelde Finidi George aan, die een mooie één-twee maakte met Ronald de Boer en de diepte in werd gestuurd. Finidi zette gelijk voor. De bal was eigenlijk net iets te hard voor me. Met een uiterste krachtsinspanning zweefde ik naar voren en zette ik de punt van mijn rechtersvoet tegen de bal. De voorbereidende aanval was zó ontzettend mooi dat hij bekroond hoorde te worden met een doelpunt. Toen dat lukte, gingen alle remmen los.

Ik juichte als een gek. Een spits wordt beoordeeld op zijn doelpunten en hoewel ik in de jeugd honderden keren scoorde, was het voor mij persoonlijk een enorme bevrijding. Door de 3-0 wist ik dat ik ook in staat was in het eerste doelpunten te maken.

Het moment tussen de treffer en de aftrap van Feyenoord duurde voor mijn gevoel minutenlang. Ik had kippenvel op mijn armen, rende naar Finidi om hem te bedanken voor de voorzet en zweefde. Elke

Mijn debuut in Ajax 1 verliep zoals gedroomd: met een treffer. In het Olympisch Stadion nam ik op 24 augustus 1994 - in het duel om de Super Cup met Feyenoord

- de 3-0 voor mijn rekening. Hoewel ik in de jeugd al honderden keren scoorde, voelde het als een bevrijding. Ik wist in één klap dat ik ook in het eerste in staat was om doelpunten te maken.

andere spits - prof of amateur - weet wat ik bedoel als ik zeg dat scoren verslavend is. Wie 'op nummer negen' speelt, wil nooit meer anders. Het voelt heerlijk als doelpuntenmaker in het middelpunt van de belangstelling te staan.

Mijn ster was na de 3-0 tegen Feyenoord rijzende. Ik realiseer me, dat ik mazzel had in een goed draaiend elftal te komen. Ajax was destijds de ideale mix van jeugdig talent en broodnodige routine. Van Gaal was een paar jaar daarvoor de onverwachts naar Real Madrid vertrokken Leo Beenhakker opgevolgd en slaagde erin een hechte groep neer te zetten. Eigenlijk alles wat wij dat seizoen aanraakten, veranderde in goud. We werden landskampioen, wonnen de supercup en schreven in Wenen geschiedenis. Met 18 doelpunten in 25 competitiewedstrijden was mijn seizoen al geslaagd, maar het zou nog mooier worden.

Ook in Europa was Ajax niet te stuiten. We wonnen bijna alles en met twee treffers in de uitwedstrijd tegen AEK Athene pakte ik mijn aandeel. Die wedstrijd in het Nea Philadelphia-stadion was bijzonder, omdat we tegen de Grieken aantraden met een elftal met een gemiddelde leeftijd van 22,7 jaar. Toch raakten we in die heksenketel niet van slag. Zelfs niet, nadat Toni Savevski na 29 minuten de 1-0 voor AEK scoorde. Drie minuten later - na een afgemeten dieptepass van Frank de Boer - kreeg Jari Litmanen het

publiek stil: 1-1. Na ruim een kwartier in de tweede helft besliste ik dankzij Marc Overmars en Jari Litmanen de wedstrijd in ons voordeel. Marc kwam door een tackle in balbezit en speelde Jari aan, die mij in stelling bracht. Ik aarzelde niet en schoot droog de 1-2 binnen. Het was de bekroning van een van mijn beste wedstrijden van dat seizoen.

In de halve finale versloegen we Bayern München. Toen voelden we dat de Cup met de Grote Oren voor ons was. De finale tegen Milan moest en zou gewonnen worden. Naar dat succes leefden we al een tijd toe.

Van Gaal was niet alleen een trainer die heerlijke oefenstof had en de spelers beter maakte, maar hij slaagde er in de aanloop naar de eindstrijd ook in de druk weg te nemen. In individuele gesprekken bracht hij zijn bevlogenheid op ons over. Hij was gespannen, maar zeker niet gestresst.

Een belangrijke rol was ook weggelegd voor Danny Blind en natuurlijk Frank Rijkaard. Onder de vleugels van die oudere spelers voelden we ons veilig. Dankzij de trainingen met Frank werd ik razendsnel volwassen. Ik herinner me een training vier-tegen-vier. Ik stond in de spits, met Frank in mijn rug en dacht hem - met de bal aan mijn voet - wel van het lijf te houden. Hij gaf me zó veel schoppen, dat ik vanaf dat moment wist dat ik een voorbeweging moest maken, me kon opendraaien en één-tegen-één stond. Als ik dat deed, had hij het vreselijk moeilijk met me. Anders niet.

Terug naar Wenen. Ik vond het een onbeschrijflijk gevoel. Ik wist -hoe jong ik ook was - dat ik in mijn verdere carrière niet veel van dit soort wedstrijden zou spelen. Toch voelde ik nauwelijks spanning. Het was een goede keuze van Van Gaal om de voorbereiding niet te laten afwijken van andere wedstrijden. Na het ontbijt maakten we een lange wandeling door - in dit geval - Wenen. Daarna volgden lunch en wedstrijdbespreking en konden we gaan rusten.

Ineens kreeg ik een behoorlijke mokerslag. Tijdens de tactische bespreking vertelde Van Gaal tussen neus en lippen door dat ik niet zou spelen. Zijn voorkeur in de spits ging uit naar Ronald de Boer. Ik trilde. Dat kon toch niet? Waarom had hij me dat niet persoonlijk verteld? Ik beet op mijn lip. Ik was teleurgesteld, maar gek genoeg niet boos. Welke keuze de trainer ook maakte, in mijn ogen hoc onterecht ook: ik moest achter het team gaan staan. Ik hield me op de been met de gedachte dat wanneer het team zou winnen, ik dat óók deed. Ik had de middag voor de wedstrijd veel steun aan Edgar Davids. Edje woonde mer de straat achter me, kende me als geen ander en wist hoe beroerd ik me voelde. Hij praatte als een broer met me, waarna ik mijn hotelkamer opzocht. Met mijn koptelefoon op staarde ik verdrietig voor me uit. Maar iets in mij zei me dat het tóch mijn avond zou worden.

Dat gevoel had mijn moeder Lidwina ook. Hoewel ze mijn trouwste fan was, kon ze niet in Oostenrijk aanwezig zijn. “Er moest toch iemand in Amsterdam-Noord een kaarsje aansteken”, zei ze later tegen journalisten. Op de maandag voor de wedstrijd had Lidwina al gebeld met Van Gaal en voorzitter Michael van Praag. “Patje maakt de winnende, tien minuten voor tijd”, was haar even korte als duidelijke boodschap. Dat ze er vier minuten naast zat, werd haar door Van Praag en Van Gaal vergeven.

Mijn moeder en ik waren niet de enigen met een vooruitziende blik. Ook ene Marcio Santos, een vermeende voodoo-expert, voorspelde mijn winnende goal. Waar die Braziliaan in zijn gifgroene jasje vandaan kwam, weet ik nog steeds niet, maar ik vond het prima. Hij vertelde me vlak voor de wedstrijd - net als ik - een gelovige katholiek te zijn, die regelmatig bad. Hij gaf me een kruis en zei dat ik de winnende treffer zou maken. Dat kruis heb ik bij me gehouden tot ik moest invallen. Misschien was het wel een soort zegen van die kerel, die ik nog nooit eerder had gezien. Hij kwam echt uit de lucht vallen. Daarna heb ik hem ook nooit meer gezien.

Op de bank had ik geen tijd me te ergeren aan mijn rol als reserve. Ik zat 'in' de wedstrijd alsof ik meespeelde. Wat ik me van de wedstrijd herinner is dat we slecht begonnen en scheidsrechter Craciunescu in het voordeel van AC Milan floot. Met een karatetrap in het luchtledige maakte Van Gaal langs de zijlijn duidelijk, dat de Roemeen wel héél partijdig floot. De achterliggende gedachte van het 'toneelstukje' was de Ajacieden wakker te schudden. Zij leken te worden overlopen door die Italianen.

Waar de Braziliaan in zijn gifgroene jasje vandaan kwam, weet ik nog steeds niet. Maar Marcio Santos - een voodoo-expert - gaf me een houten kruis en voorspelde het winnende doelpunt in Wenen. Misschien was het een soort zegen van die kerel.

Net na rust kwam het verlossende woord van Van Gaal: "Pat, warmlopen." Wat ik toen

meemaakte, vergeet ik nooit. Het Ernst Happel-stadion was voor vijftig procent gevuld met Milan-fans, voor de helft met Ajacieden. Op het moment dat ik mijn eerste stukje warm-liep, steeg uit Amsterdamse hoek een oorverdovend gejuich op, scandeerden de Ajax-fans mijn naam en stroomde mijn lichaam vol adrenaline. Die kick wilde ik koste wat kost vasthouden tot het moment van invallen.

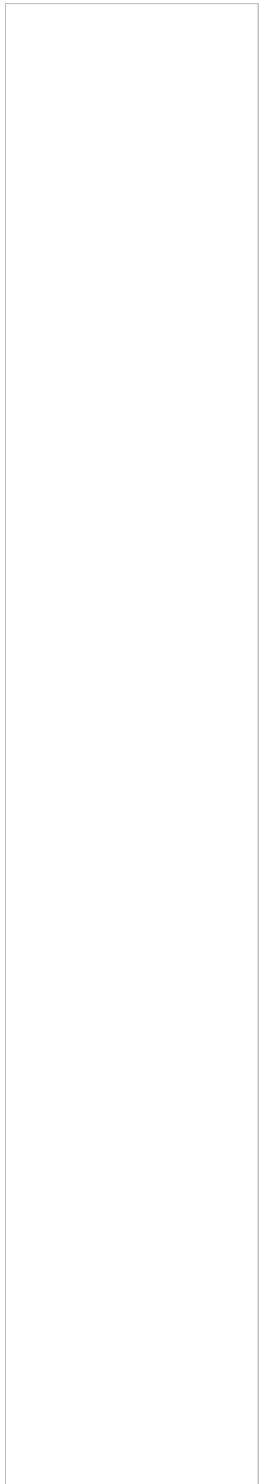
Na 69 minuten stak de vierde man het bord omhoog. Ik verving Jari Litmanen, die de hele week al grieperig was en geen hele wedstrijd kon spelen. Een kwartier later maakte ik het mooiste 'lelijke doelpunt' uit mijn loopbaan. Rijkaard bezorgde me de bal en ik kon er nog net de punt van mijn linkervoet tegenaan zetten. Vanaf het moment dat de bal van mijn voet kwam, wist ik dat Rossi kansloos was.

Wat zich daarna afspeelde, is eigenlijk onbeschrijflijk. Ik rende naar de zijlijn en wilde mijn shirt met nummer 15 omdraaien. Omdat er zo veel medespelers aan mijn nek begonnen te sleuren, werd mijn keel dichtgeknepen en kreeg ik een paar seconden geen lucht. Wild om me heen slaand, bevrijdde ik me uit die benarde situatie.

Van Gaal stond als een waakhond voor zijn dug-out. "Opletten. We zijn er nog niet!", brulde hij. Maar wij wisten dat het niet meer fout kon gaan. Na het laatste fluitsignaal vloeiden de tranen, werd Frank gek van vreugde en sleepte de NOS me onmiddellijk voor de draaiende camera's. Ik weet alleen nog dat ik met Mart Smeets praatte, om me heen de spelers van blijdschap op het gras vielen en prins Willem-Alexander en Erica Terpstra de polonaise liepen.

In de kleedkamer barstte het feest in het bijzijn van de bestuursleden Van Praag en Arie van Os nog verder los. Na de deinende massa op de tribunes te hebben bedankt voor de fantastische steun en luidkeels te hebben meegezongen met 'We are the champions', keerden we terug naar het hotel, waar René Froger een verrassingsoptreden verzorgde. In Wenen en wijde omgeving was geen bacardi meer te krijgen. Elke Ajax-speler was zo dronken als maar kon.

De volgende dag vlogen we - lang niet fit - met Martinair naar Nederland. Hoewel we op onze mobiele telefoons sms-berichten kregen dat in en rond Amsterdam een spontaan volksfeest was ontstaan, hadden we eigenlijk nog steeds geen idee welke emoties waren losgekomen. Dat bleek pas toen de piloot een aantal keren boven de Amsterdamse binnenstad cirkelde. Op het Museumplein stonden 250 duizend mensen.

Na aankomst op Schiphol en een busreis naar de stad startten de festiviteiten. Het 'Amsterdam, laat je horen' van presentator Wim Bohnenn luidde een unieke middag in. De spelers verzamelden zich achter het podium en moesten bij het horen van hun naam één voor één op het toneel verschijnen. Het beeld van de rondvaart door de Amsterdamse grachten, het vuurwerk, huilende, juichende en zingende mensen vergeet ik nooit. Het was ongekend wat er gebeurde. In Wenen was het fantastisch, maar deze massale opkomst was echt onvoorstelbaar. Om kippenvel van te krijgen.

28 November van dat jaar zetten we de kroon op ons werk. We bemachtigden in Tokio tegen het Braziliaanse Gremio de Wereldbeker. Het was een raar duel. De wedstrijd was

het gevolg van de Champions League-winst in mei. Pas maanden later stonden we tegenover elkaar. Normaal gesproken kan het zo zijn dat een winnend elftal in de tussenliggende zomerstop wordt leeg gekocht en het seizoen daarna - als de wedstrijd om de Wereldbeker op het programma staat - lang niet meer zo goed is als het jaar daarvoor.

Gelukkig gold dat niet voor ons. Ook in het seizoen 1995/'96 waren we nationaal en internationaal oppermachtig. We reisden vol vertrouwen naar Tokio. Al moet ik erbij zeggen dat de wedstrijd ons eigenlijk niet goed uitkwam. We hadden - doordat we met Ajax nog op drie fronten streden - een overvol programma. Maar de kans om wereldkampioen te worden, laat je niet schieten. Daarvoor was het duel te belangrijk. Maar ideaal was het niet: dertien uur vliegen, twee dagen acclimatiseren, de wedstrijd, hup terug naar Amsterdam en enkele dagen later de Champions League-wedstrijd tegen Ferencvaros, die we overigens met 4-0 zouden winnen.

In Japan merkten we wat we met ons Europese succes hadden losgemaakt. Na de landing op de luchthaven van Tokio stonden honderden mensen ons op te wachten, knipten de Nikon-cameraatjes onophoudelijk en deelden we handtekeningen uit totdat de spelersbus vertrok. We waren kapot, maar hadden ondanks onze jetlag met Louis van Gaal afgesproken niet te gaan slapen en zo snel mogelijk het Japanse ritme op te pakken.

Het stadion was met bijna zestigduizend toeschouwers goed gevuld. Ondanks het enthousiasme van het publiek, verzuimden we reclame te maken voor het voetbal. Het valt nooit met honderd procent zekerheid te zeggen, maar volgens mij speelde de jetlag ons toch parten. Niemand haalde zijn normale niveau en na 120 slaapverwekkende minuten brachten strafschoppen de beslissing. Ik miste de eerste penalty, maar gelukkig bleef dat zonder gevolgen. Edwin van der Sar stopte een Braziliaanse pingel en zag de volgende bal over zijn doel verdwijnen. Danny Blind schoot de beslissende strafschop raak en zette Amsterdam voor de tweede keer in een half jaar tijd in vuur en vlam.

Al ging de huldiging bijna aan de neus van de Amsterdamse supporters voorbij. Zoals bij bijna al onze andere internationale uitwedstrijden vlogen we met Martinair. De piloot of de luchtvaartmaatschappij

- ik weet niet wie verantwoordelijk was - vergat toestemming te vragen om door het Russische luchtruim te vliegen. Op het moment dat we boven Rusland hingen, zagen we uit onze vliegtuigraampjes opeens straaljagers. De piloot moest omkeren. We baalden als een stekker, deden er in plaats van de normale dertien uur ruim twintig uur over. Maar er was één troost. Het was altijd beter dan door Russen uit de lucht te worden geschoten.

Het seizoen na het winnen van de Champions League en de Wereldbeker kon volgens de kenners slechts tegenvallen, maar in de groepswedstrijden van de Champions League kwamen we tot ons beste voetbal. Ik verkeerde in de vorm van mijn leven en had een belangrijk aandeel in het bereiken van de kwartfinales.

“Met een doffe dreun forceerde hij opnieuw de beslissing. Patrick Kluivert, de man die blijkbaar onder alle omstandigheden scoort. Ondanks alle hectiek rond zijn persoon was hij het die op een cruciaal moment in de heksenketel van Boedapest het hoofd koel hield”,

schreef voetbalverslaggever Jaap de Groot op 28 september 1995, de dag na Ferencvaros-Ajax.

Tijdens de wedstrijd bij Ferencvaros in het Ulloi ut-stadion verving ik in de 60e minuut Nwankwo Kanu. Het stond ondanks een gigantisch overwicht van Ajax op dat moment 1-1. Jari Litmanen scoorde in de 57e minuut 0-1, maar Ferencvaros kwam twee minuten later vanaf de strafschoopstip op gelijke hoogte, nadat Michael Reiziger en Winston Bogarde tegenstander Zoran Kuntics mangelden.

Ik stond negen minuten in het veld, kreeg de bal, glipte door de verdediging en knalde de 1-2 binnen. Het verzet was gebroken. Jari, Frank de Boer en weer Jari voerden de score op tot 1-5. In de Champions League-thuiswedstrijd tegen Grasshoppers (3-0) gaf ik mijn goede spel een vervolg met twee doelpunten. De eerste treffer - na elf minuten - was een tikkeltje gelukkig. Ik haalde vanaf twintig meter uit en via de lat en keeper Pascal Zuberbuhler tipte de bal binnen. De 44 duizend toeschouwers in het Olympisch stadion moesten tot halverwege de tweede helft wachten voordat er weer iets te genieten viel. Toen scoorde ik de 2-0. Finidi George zou drie minuten voor tijd de eindstand op liet scorebord schieten.

De wedstrijd, die me nog het meest bijstaat, is die van 22 november 1996 in Bernabeu, tegen Real Madrid. Het zou voor 70 duizend Real-fans een onvergetelijke avond worden, maar niet in positieve zin. In de beginfase hadden de Madrilenen nog reden tot lachen. Thuisfluitier Helmut Krug keurde doelpunten van - in omgekeerde volgorde - Jari Litmanen en mij om onbegrijpelijke redenen af. Daarna hadden we de pech dat Marc Overmars en ik de bal op de lat schoten boven Real-keeper Buyo. In de 63e en 76e minuut werd onze galavoorstelling eindelijk met doelpunten beloond. Na voorbereidend werk van Edgar Davids en Finidi George schoot Jari de bal door de benen van Buyo, die mij later de 0-2 zag scoren. Na afloop kregen we een staande ovatie van het Spaanse publiek, dat hardhandig kennismaakte met het 'dreamteam' van Louis van Gaal.

We zetten onze triomftocht op de Europese velden voort in Dortmund. Tegen de kampioen van Duitsland legden we in de uitwedstrijd de basis voor het bereiken van de halve eindstrijd. Aan de hand van Edgar Davids en Edwin van der Sar kregen we de fanatieke toeschouwers in het Westfalenstadion misstil. Na een één-twee tussen Edgar en mij, tikte 'Edje' na zeven minuten de 0-1 achter Stefan Klos. In de slotfase scoorde ik 0-2. Een smet op de wedstrijd was dat ik geel kreeg en de return in Amsterdam miste.

Ten koste van Panathinaikos bereikten we de finale van de Champions League. Thuis hadden we met 1-0 verloren, maar in Athene stelden we orde op zaken. De wedstrijd is er één om nooit te vergeten, omdat Frank Rijkaard - die inmiddels was gestopt - een fax stuurde om ons succes te wensen. Louis van Gaal las die in de kleedkamer voor en de steunbetuiging van Frank werkte als doping. We waren niet te stoppen. De derde grote prijs ging echter aan onze neus voorbij. Niet zoals wel eens werd gesuggereerd door arrogantie, maar gewoon door pech verloren we de Champions League-finale in Rome. Juventus was op 22 mei 1996 de tegenstander en had met Vialli en Ravanelli grote namen in huis.

Door sommige media werd geschreven dat Louis van Gaal zijn beste tijd had gehad. Dat hij door het succes in 1995 naast zijn schoenen liep en er een jaar later niet in slaagde ons succeselftal te behoeden voor onderschatting van Juventus. Dat gevoel had ik niet. Sterker nog, na de eerste Champions League-winst veranderde zijn aanpak alleen in die zin, dat hij nog korter op het elftal zat. Hij leek nonchalant juist te willen voorkomen. Zijn oefenstof bleef een genot en voorafgaand aan Ajax-Juve had hij een nóg uitgebreidere analyse van de tegenstander dan normaal. Elk detail werd belicht, maar hij kon de penalty's er moeilijk zelf inschieten.

Het grote aantal geblesseerde spelers brak ons duidelijk op. Net als de zogenaamde Croky-affaire. Nadat eerder in het seizoen al was gebleken, dat de blanke spelers door penningmeester Arie van Os veel beter werden betaald dan de gekleurde Ajacieden, sloot Danny Blind namens alle spelers een sponsorcontract met chipsfabrikant Croky. Winston Bogarde, John Veldman en ik pikten dat niet, waardoor de deal op losse schroeven kwam te staan. Uiteindelijk hebben Winston Bogarde, John Veldman en ik zelf met Croky onderhandeld en kwam er alsnog een akkoord, maar de breuk in de Ajax-selectie was niet meer te lijmen. Tegelijkertijd was er een bom onder het EK in 1996 gelegd. Bondscoach Guus Hiddink werd opgezadeld met de problemen van Ajax.

Hoezeer Ajax - Juventus had geleefd, bleek uit de ongelooflijke kijkcijfers. Ruim vijf miljoen Nederlanders zaten voor de televisie. Dat we er in Rome tegen Juventus niet in slaagden opnieuw Europees kampioen te worden, viel tegen, maar nam niet weg dat de wereld had kennisgemaakt met een uitstekende generatie Amsterdamse voetballers.

Na het laatste fluitsignaal vloeiden de tranen. De buit was binnen. De impact van mijn winnende doelpunt had ik op dat moment nog niet eens door. Pas een dag later tijdens het volksfeest in Amsterdam besepte ik welke emoties er waren losgekomen.

HOOFDSTUK 3

DE GEBOORTE

Om in voetbaltermen te spreken: ik ben een toevalstreffer. Na de geboorte van mijn broer Renato en zus Natascia vonden mijn vader en moeder hun gezin compleet. Tien jaar later - op 1 juli 1976 - kwam ik als nakomertje ter wereld. Mijn moeder spreekt nu nog over een geschenk van Onze Lieve Heer. Maar laat ik bij het begin beginnen.

Lidwina Frederica Kenton - mijn moeder - werd op 16 december 1940 op Curagao geboren. Ze is half Antilliaans, half Surinaams. Haar moeder was afkomstig van Sint-Eustatius, terwijl haar vader uit Suriname kwam. Mijn oma verhuisde op een gegeven moment naar Curacao, ontmoette mijn opa, die daar werkte, en schonk hem drie kinderen: mijn moeder, tante Glenda en tante Willy. Een broertje overleed bij de geboorte.

Mijn moeder woonde in Willemstad, sleet daar haar jeugd en liep na haar middelbareschooltijd tijdens een vakantie in Suriname mijn vader Kenneth Ramon Kluivert tegen het lijf. Qua leeftijd ontlieden ze elkaar nauwelijks, want hij werd 26 augustus 1941 geboren. Het was

- zo vertelden ze me later vol trots - liefde op het eerste gezicht. Niet lang na hun eerste ontmoeting werd Renato geboren. Eén jaar later volgde Natascia.

Voor de buitenwereld vormden mijn ouders, broer en zus het ideale gezin. Naarmate de jaren voorbij gingen, voelde mijn moeder zich echter steeds minder thuis in Paramaribo en werd zielsongelukkig. In 1971 - op het moment dat Renato zes jaar oud was en Natascia vijf - hakte ze in overleg met mijn vader de knoop door en besloot ze naar Nederland te vertrekken. Mijn vader zou een aantal maanden later vol-

Mensen die een foto van mijn opa zien, vinden hem sprekend op mij lijken. Hier poseert hij in Suriname met mijn broer Renato in zijn armen.

gen en hield zijn woord.

Na de gezinshereniging vonden mijn ouders snel werk. Kenneth ging eerst aan de slag op de NDSM-werf in Amsterdam-Noord en later als postbode bij de toenmalige PTT. Lidwina werkte bij Bureau Opname in het Academisch Medisch Centrum (AMC) en vervolgens bij De Europeesche Verzekeringen.

Tijdens een welverdiende vakantie werd ik verwekt. Ik weet nu waarom ik zo verliefd ben op Spanje, want het gebeurde in Benidorm. Tijdens een romantische avond zorgde de hitte voor kriebels en werd ik gemaakt, tegen de eerdere afspraken in.

Ondanks het feit dat mijn moeder al 35 was, ging de zwangerschap voorspoedig. Het was

in die tijd min of meer gebruikelijk dat de kinderen in een ziekenhuis werden geboren. Dus toen de weeën begonnen, werd mijn moeder met grote spoed van haar huis in de Naardermeerstraat in Amsterdam-Noord naar het Onze Lieve Vrouwe Gasthuis (OLVG) in Oost gebracht.

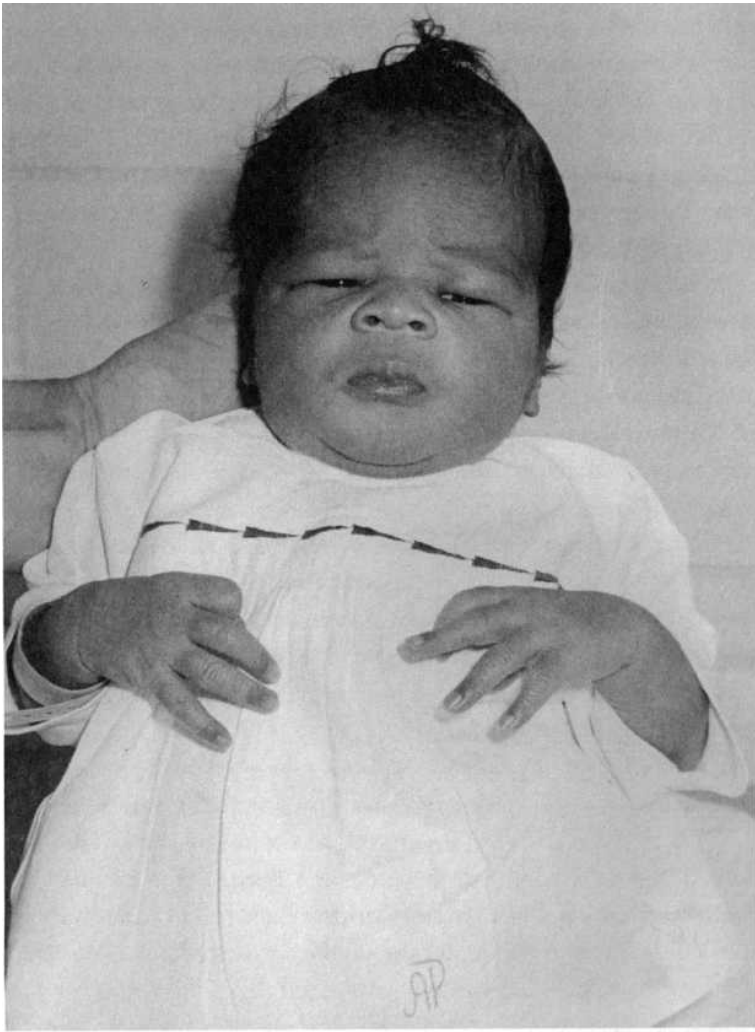
Of het een tikkeltje overdreven was, weet ik niet maar volgens mijn moeder was het een ideale bevalling. Op het moment dat ze net plat op haar ziekenhuisbed lag, floepte ik eruit. Later hoorde ik dat nog vaak. Als ik in de jeugd van Ajax een goede wedstrijd speelde en een paar keer scoorde, vertelde mijn moeder aan iedereen die het horen wilde dat het geen schande was voor de verdedigers, omdat ik in het ziekenhuis al niet te houden was.

De volgende dag verliet mijn moeder het ziekenhuis alweer: met mij op haar arm. In de hele Naardermeerstraat werd beschuit met muisjes uitgedeeld. Iedereen werd getrakteerd om te vieren dat Patrick Stephan Kluivert op 1 juli 1976, tegen acht uur 's avonds, het levenslicht zag.

Op mijn gespierde kuitjes na was aan niets te zien, dat ik later een bekende voetballer zou worden. Ik was een gemiddelde baby, woog iets meer dan zeven pond en was ongeveer vijftig centimeter lang. Het pre-deze gewicht en de exacte lengte weet ik niet, omdat ik geen geboortekaartje heb. Die waren niet gemaakt, want in Surinaamse families was het gebruikelijk iedereen te bellen. Omdat dit persoonlijker was.

Hoewel ik rooms-katholiek werd opgevoed en dus werd gedoopt, ben ik niet naar een heilige vernoemd. Ook de namen van mijn voorouders hebben geen rol gespeeld. Mijn vader en moeder vonden Patrick gewoon een mooie naam.

Renato vond mijn geboorte wel interessant en voor Natascia was mijn komst helemaal het einde. Als tienjarige had zij de luxe om in plaats van met poppen met een echte baby te spelen. Ideaal zo'n broertje! Al was ik wel behoorlijk saai. Als ik eenmaal had gegeten en mijn buik vol was, sliep ik tot de volgende ochtend.

De 'toevalstreffer'. Niet gepland, maar wel van harte welkom. Op 1 juli 1976, tegen acht uur 's avonds zag Patrick Stephan Kluivert in het Onze Lieve Vrouwe Gasthuis in Amsterdam het levenslicht.

HOOFDSTUK 4

JEUGD IN AMSTERDAM-NOORD

Mijn ouders zijn er nu nog steeds trots op dat zij nooit schulden hebben gehad, maar hadden het vroeger niet breed. Als ik aan mijn jeugd terugdenk, zie ik een kleine waslijn in de keuken, waar 's avonds de theezakjes aan werden opgehangen om ze de volgende dag weer te kunnen gebruiken. Ondanks het feit dat in huize Kluivert elk dubbeltje moest worden omgedraaid, kan ik zeggen dat ik nooit iets tekort ben gekomen.

Onlangs heb ik mijn moeder gevraagd hoe dat nou kon en haar antwoord ontroerde me. Ze blijkt al die jaren een spaarpotje te hebben gehad om kleren en spullen voor Renato, Natascia en mij aan te schaffen. Lidwina kocht voor zichzelf goedkope kleding via postorderbedrijven als Wehkamp en Neckermann en legde het geld dat ze overhield opzij.

Wat ik me heel goed herinner is dat de deur van ons huis - niet meer dan een kleine vierkamerwoning — altijd voor iedereen open stond. Ik nam altijd vriendjes mee naar huis en die werden standaard getraakteerd op Surinaams eten. De hele buurt profiteerde van mijn moeders kookkunst, want ze maakte vaak voor alle buurtbewoners eten.

Op de lagere school - de Monseigneur Beckersschool - was ik samen met mijn klasgenoot

Koert-Jan de Bruijn (van Goede Tijden,, Slechte Tijden) het lievelingetje van de juffen en meester Oolbekkink. Volgens mijn moeder vanwege mijn guitige gezicht en mijn lieve karakter, maar zelf denk ik doordat ik nooit klaagde, altijd mijn huiswerk deed en graag de andere kinderen hielp. Hoe jong ik ook was: ik besepte dat ik mijn best op school moest doen om zo veel mogelijk op het

pleintje naast mijn huis te kunnen voetballen. Ik ben nooit blijven zitten. Na gym was taal mijn favoriete vak. Wat me verder heel goed bijstaat, is dat we aan het einde van elk schooljaar een musical moesten opvoeren. Ik kreeg vaak een grote rol, moest dansen en zingen en vond dat geweldig net als de schoolreisjes, die we maakten. De uitjes naar de Efteling en Madurodam waren al leuk, maar de vierdaagse reizen waren het einde. We bleven de hele nacht spoken en probeerden als jonge jongens onopgemerkt in de meisjesslaapkamer te komen.

Ook op het Waterlant College ben ik altijd overgegaan. Al gingen sommige vakken me heel wat makkelijker af dan andere. Ik had een voorkeur voor talen. Zou later in Milaan en Barcelona ook heel snel het Italiaans en Spaans oppikken. Aan bedrijfseconomie en wiskunde had ik een hekel, omdat ik een streber was en gewoon niet goed was in die vakken. Nu ik terugdenk aan die tijd, valt het op dat ik eigenlijk opvallend weinig kattenkwaad uithaalde. Het gebeurde niet zo vaak dat ik de klas werd uitgestuurd. Aan de pauzes - ook op de MDS bij de Berlagebrug - bewaar ik goede herinneringen. We gebruikten elke vrije minuut om te kunnen 'troefkollen' of tafelveetballen.

Op de MDS moest ik stage lopen. Ik wist te regelen dat ik in de buurt van mijn huis kon werken en ging aan de slag bij de dierenwinkel Pet's Place op het Buikslotermeerplein in Amsterdam-Noord. Vrienden die langskwamen, wisten er met een flauwe woordgrap al snel Pats Place van te maken. Het vervelende was dat ik wel een hele week moest werken, maar helemaal niets betaald kreeg. Toch kijk ik met plezier terug op die tijd. Ik was gek op dieren en vond het te gek om de schildpadden, konijnen en vissen te verzorgen.

Het klinkt misschien afgezaagd, maar het voetballen werd me met de paplepel ingegoten. In Suriname schopte mijn vader - ook een spits trouwens - het tot het Surinaamse elftal en Renato was een groot talent. Ajax meldde zich voor hem, maar mijn broer had een hekel aan regels, zag de bui bij een topclub al hangen en bedankte voor de eer. I lij bleef bij de amateurs van Schellingwoude - het huidige ASV De Dijk - voetballen en koos later voor SC Oriënt. Nadat hij zwaar geblesseerd raakte en meerdere keren was geopereerd, besloot hij te stoppen.

Ook mijn zus Natascia - topscorer bij NEC'75 - zette noodgedwongen een punt achter haar loopbaan. Niet door een blessure, maar om een heel bijzondere reden. Ze vond dat ze een te mannelijk figuur kreeg en zei het voetbal op haar twintigste gedag. Hoewel ik elf jaar jonger was, liep ik vroeger altijd in het voetspoor van Renato. Hij vertroetelde mij als zijn kleine broer en ik keek enorm tegen hem op. Hij was mijn grote voorbeeld. Renato en ik sliepen op één kamer. Negen van de tien gesprekken voor het slapen gaan, gingen over voetbal en ongevraagd gaf Nato me allerlei adviezen.

Mijn broer was ook degene, die me op heel jonge leeftijd liet kennismaken met het

pleintjesvoetbal. Edgar Davids, die bij mij om de boek aan de Werengouw woonde, en ik hadden maar één doel: voetballen. Na school renden we naar huis, gooiden onze schoolspullen in de hoek, dronken een kop thee en renden met de bal onder ons arm naar het pleintje. We versleten daar zo ontzettend veel ballen dat mijn moeder in het grote winkelcentrum op het Buikslotermeerplein korting kreeg als ze wéér een bal moest kopen. Ze vertelde me dat ze in al die jaren tussen de dertig en veertig ballen had gekocht.

Dat was ook niet zo heel vreemd. Zelfs nadat we bij Schellingwoude een wedstrijd hadden gevoetbald of hadden getraind, stapten we het trapveldje op. Daar werden partijtjes op leven en dood gespeeld, waarbij het niet alleen de bedoeling was om te winnen, maar ook om de tegenstander te vernederen. Wie door zijn benen werd gespeeld, kreeg dat wekenlang te horen. Als al onze andere vriendjes afdropen, omdat ze moesten eten of het te donker werd om buiten te

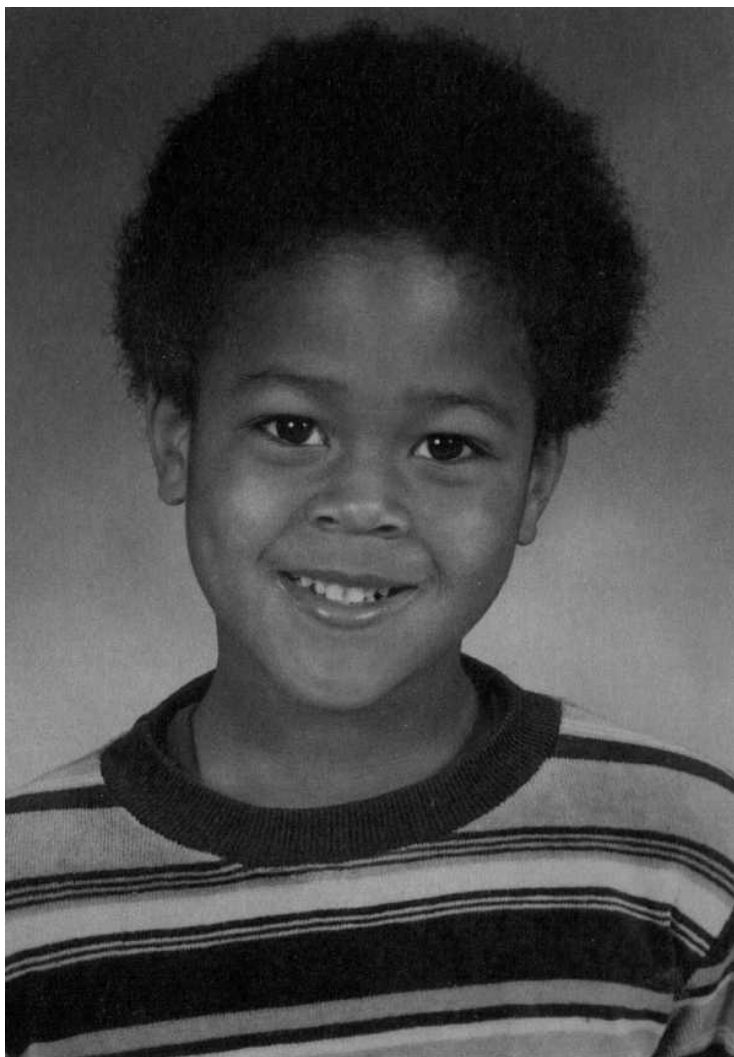
Op de lagere school was ik het lievelingetje van de juffen en meester Oolbekkink. Volgens mijn moeder vanwege mijn guitige gezicht en mijn lieve karakter. Maar zelf denk ik doordat ik nooit klaagde en graag andere kinderen hielp.

spelen, schaafden Edgar en ik onze techniek bij. We probeerden eerst trucs uit, die we op tv hadden gezien en brachten daar onze eigen elementen in aan. Na vele mislukkingen en eindeloos herhalen, konden we de volgende dag aan de hele buurt laten zien welk kunstje we konden. Daarna was het de uitdaging voor alle andere voetballertjes, die truc ook zo lang te oefenen tot ze hem onder de knie hadden. Edgar en ik waren dan allang weer met iets nieuws bezig.

Totdat er door mijn moeder uit het raam werd geschreeuwd dat ik nu echt naar binnen moest komen, omdat ik anders koud of helemaal geen eten zou krijgen. Soms ook dacht mijn moeder met me mee en bracht ze eten naar het pleintje. Het partijtje werd dan stilgelegd voor pasteitjes en pakjes drank. Ik was een makkelijke eter, vond eigenlijk alles wat mijn moeder maakte héérlijk. Vooral de moksa lesi, okersoep en pindasoep met tom tom waren ongelooflijk lekker en dus mijn favorieten.

Door mijn voetbalverslaving had ik eigenlijk een vrij afgezaagd leven en weinig andere hobby's. Soms luisterde ik naar muziek - van rap tot soul - maar eigenlijk alleen als het te slecht weer was om buiten te spelen. En dan bedoel ik ook ècht te slecht. Door regen, storm en sneeuw lieten we ons niet afschrikken. Alleen als het pleintje één grote plas was, bleven we binnen. We doodden dan de tijd met kaartspelletjes, maar vooral met voor ons uit te turen tot het eindelijk droog zou worden. De dagen dat ons veldje onbespeelbaar was, haalde ik mijn voetbalboek uit de kast.

Net als elke andere jonge voetballiefhebber in die tijd spaarde ik voetbalplaatjes van Panini. Voor een kwartje mocht ik dan bij de sigarenboer een pakje met vijf plaatjes kopen en als er een speler van Ajax tussen zat, was ik als een kind zo blij. Op een lijst hield ik bij welke plaatjes ik nog moest hebben om mijn boek vol te krijgen. We keken daarbij niet naar de gezichten van de voetballers, maar naar de num-

Ik kan terugkijken op een onbezorgde jeugd. En dat straalt ik volgens mij uit op alle foto's, die in mijn kindertijd zijn gemaakt. Het heeft me nooit ergens aan ontbroken.

mers achterop. Op school werden 'dubbele' plaatjes geruild. Ik vind het jammer dat ik de volle albums niet heb bewaard.

Waar andere jongens eerst op crossfietsen door de buurt raceten en later aan brommers sleutelden, ging de aandacht van Edgar en mij alleen naar het voetballen uit. Mijn moeder genoot ervan en gaf ons -7.0 vertelde ze later - daarom ook geen taken in het huishouden. Afwassen na het eten was niet nodig. Dat deed zij wel. "Gaan jullie maar lekker spelen", zei ze dan en na een dikke 'braza' - het Surinaams voor knuffel - stoven we naar buiten. Een van de weinige hobby's, die ik wel had, was het vrouwelijk schoon. Tijdens het uitgaan, dook ik wel eens een scharrel op, maar tot een vaste relatie kwam het, tot mijn eerste echte vriendin Karin, nooit. Gek eigenlijk, want volgens mijn moeder was ik geliefd en liepen de meisjes al vanaf de lagere school achter me aan.

Het heeft me in mijn jeugd nooit ergens aan ontbroken. Tot het moment dat dit nog nodig was, kreeg ik van mijn vader en moeder zakgeld. Vooral mijn moeder stopte me daarnaast zo nu en dan nog wat geld toe. Als ik een avond uit wilde, een taxi nam of naar de kapper moest, kreeg ik wat geld. En als het geld tijdens het avondje stappen toch was opgeraakt, kon ik gewoon een taxi naar huis nemen. Hoe laat het ook was: Lidwina stond met haar portemonnee klaar.

In vergelijking met andere gezinnen uit de buurt gingen we ook best vaak op vakantie. Niet zoals je misschien zou denken naar Suriname, maar naar Curacao. En niet zo kort ook. Meestal bleven we drie weken weg. Vanaf het moment dat ik mijn eerste centen als profvoetballer verdiende, betaalde ik die reizen. Dat was wel het minste dat ik kon doen voor al die jaren goede zorg.

Onlangs heb ik een huis voor mijn moeder gekocht. Dat wilde ik al veel eerder doen, maar Lidwina vond het moeilijk haar vaste stekkie in de Naardermeerstraat, maar vooral haar buurtjes te verlaten. “Ik hoef dat huis niet zolang ik mezelf red”, zei ze altijd. Gelukkig is ze daar nu op teruggekomen en kan ik nog meer voor haar betekenen.

Ook mijn zus Natascia heb ik geholpen bij de koop van haar huis en Renato steunde ik geregeld op financieel gebied. Dat werd allemaal erg gewaardeerd, maar was voor mij een vanzelfsprekendheid. Ik weet namelijk zeker dat zij andersom precies hetzelfde zouden doen als zij veel geld hadden verdiend en ik niet rijk zou zijn. Helaas sloeg het sociale karakter wel eens door. Als er iemand huilend naar me toe kwam, omdat hij door geldgebrek geen ticket naar Suriname kon kopen om de begrafenis van een familielid bij te wonen, ‘leende’ ik hem of haar dat geld. Een week later stonden er tien mensen met hetzelfde verhaal op de stoep en was ik zo gek om weer tickets te kopen. Het ging zelfs zo ver dat ik op een gegeven moment vijftigduizend - toen nog - gulden aan mensen gaf als ze een zielig verhaal afstaken. Al met al heeft mijn goedgeefsheid me zonder te overdrijven honderdduizenden euro’s gekost. Ik heb vreselijk van me laten profiteren. Ik ging uit van het goede in de mens.

Als verrassing op mijn twintigste verjaardag hadden mijn broer Renato, moeder Lidwina en zus Natascia een feest georganiseerd in de Palace. We vormden een hecht gezin.

HOOFDSTUK 5

NAAR AJAX

Voetbal zit in mijn bloed. Als klein jongetje dribbelde ik achter een ballon aan door het huis en nadat ik op mijn derde een echte bal kreeg, was het glaswerk bij mijn ouders niet meer veilig. Ik denk dat ik de liefde voor het voetbal van mijn vader heb geërfd. Ook Renato speelde een belangrijke rol door veel met me op het pleintje te voetballen, maar vooral door me wekelijks mee te nemen naar het toenmalige Schellingwoude.

‘Nato’ - zijn bijnaam - speelde in de Al en was in het weekeinde mijn oppas. Tijdens de wedstrijden had hij geen omkijken naar me, omdat ik op een ander veld met mijn vriendjes aan het pingelen was. Op mijn vijfde was ik niet meer te houden, wilde ik ook in clubverband voetballen, maar bleken de regels van de KNVB een obstakel. In die tijd mocht je pas vanaf je zesde lid worden van een voetbalclub. Schellingwoude bood uitkomst door me alvast een jaar te laten meetrainen.

Daardoor, maar ook door het vele pleintjesvoetbal, had ik, toen ik me trots bij de F1 meldde, een grote voorsprong op mijn leeftijdsgenootjes. Ik kon met links en rechts schieten en had het voordeel dat ik voor mijn leeftijd fysiek erg sterk was.

Ik wil niet arrogant overkomen, maar het gebeurde in die tijd regelmatig dat we met 8-0 wonnen en ik zes, zeven of soms zelfs acht doelpunten voor mijn rekening nam. Het zorgde voor een nieuw probleem. De ouders van de tegenstanders konden of wilden niet geloven, dat ik een F-pupil was en klaagden steen en been bij mijn trainer Willem Mentink. Om nieuwe ‘aanvaringen’ te voorkomen, nam hij vanaf dat

moment altijd mijn legitimatie mee.

Het klinkt misschien raar, maar ondanks de tientallen doelpunten die ik scoorde, dacht ik nooit aan Ajax. Daar was ik niet mee bezig. Ik wilde voetballen. Zo vaak en lang als maar kon. Waar maakte me niet uit.

Toch streefde de uitnodiging van Ajax me om een keer een proef-wedstrijd te komen spelen. Eerder speelde ik met Schellingwoude tegen Ajax, waarna de club me een aantal keren bekeek en mijn moeder belde met de vraag of ik kon langskomen in De Meer.

Ik kan me nog goed herinneren, dat ik me met mijn voetbaltas op de schouder meldde. In tegenstelling tot andere proefspelertjes was ik helemaal niet zenuwachtig. Ik vond het heerlijk weer een wedstrijdje te voetballen en werd totaal niet gepusht door mijn ouders. Werd ik aangenomen bij Ajax, dan was dat leuk. Anders ging ik lekker verder bij mijn amateurcluppie.

Ondanks het feit dat ik mijn medespelers die woensdagmiddag helemaal niet kende, zei ik ‘geef die bal maar aan mij’ en begon brutaal aan mijn acties. Het leverde me de uitnodiging op voor - zoals stadionspeaker Floor Thoolen het later altijd zo mooi zei - ons aller Ajax te komen spelen. Pas toen dacht ik: fantastisch!

Het was heel raar, maar toen ik mijn eerste Ajax-spullen kreeg en in mijn Ajax-trainingspak op het pleintje voetbalde, merkte ik hoeveel indruk dat maakte. Iedereen wilde bij mij in de partij en sommige voetballertjes waren opeens bloedfanatiek en wilden laten zien dat ze niets minder waren dan ik. Het leverde me blauwe plekken en plezier op.

De duels werden nóg feller en ik vond dat heerlijk.

Wat me het meest bijstaat uit mijn vroege Ajax-tijd is de dagelijkse race tegen de klok om tram 9 te halen. In de beginperiode werd ik nog door mijn vader gebracht, maar later ging ik net als zes of zeven andere spelers met de tram naar de Watergraafsmeer. Na de training was het

soms letterlijk vechten om de eerste plekken onder de douche. En als we klaar waren, gingen we razendsnel naar buiten.

Op het moment dat we de knalgele tram al uit Diemen zagen aankomen, volgde een honderden meters lange sprint, waarbij de naam afvalrace eigenlijk beter op zijn plaats was. Iedereen had een zware tas op zijn rug, was door de training zo stijf als een plank en werd ook nog eens dwarsgezet door de andere sprinters. Het was een sport om zelf wèl in de tram te komen en de anderen twintig minuten op de volgende tram te laten wachten. Alles was toegestaan: duwen, tackelen en zelfs tassen opentrekken.

Terugdenkend aan die tijd, realiseer ik me dat we met jongens als Mike Offenbergh, Dave van den Bergh, Mendel Witzhausen, Michael Timisela, Robel Goitom, Steven Ritvelt, Marco van Gulik, Björn Eindenbergh, Marco van Galen, Clarence Seedorf, Martijn Reuser

en vele anderen een kwalitatief ijzersterke, saamhorige groep vormden. Het was een selectie vol Amsterdamse straatschoffies, waarmee ik een fantastische tijd beleefde. Al overdreven we het soms ook.

Reusertje had de grootste mond en dat kwam hem een keer duur te staan. Nadat hij weer een grap had uitgehaald, pakten we hem met z'n allen beet en gooiden hem in de sloot. Wij lachten ons rot, maar schrokken toen Martijn kermde van de pijn. Wat wij niet hadden gezien, was dat er een grote ijzeren punt uit het water stak en we hem daar precies op jonasten. Door die snijwond heeft hij een paar weken niet kunnen voetballen. Achteraf konden we erom lachen, maar toen zéker niet.

In de El was Cees Roubos mijn eerste trainer. Aan hem heb ik veel te danken. Cees had niet alleen een goede kijk op voetbal, maar wist dat ook prima op ons over te brengen. Hij had engelengeduld. Als een oefening minutenlang helemaal verkeerd ging, bleef hij uitleggen hoe we het wèl moesten doen. Elke training was een feest.

Twee jaar en twee kampioenschappen later - in de Dl - kreeg ik met Herman Borman te maken. Hij was al wat strenger dan Cees Roubos, maar ook met hem had ik een uitstekende band. Herman had een zware stem en als we fouten maakten, verhief hij die flink. Daardoor waren we soms een beetje bang voor hem.

Mijn derde trainer, Rob Ombre, was juist een rustige, aardige -Surinaamse - man. Van hem heb ik ook veel opgestoken. Net als van Günther de Haan (Bl) en Co Adriaanse (Al) trouwens.

Eigenlijk kon ik het met iedereen goed vinden. Alleen Co Adriaanse lag me - vanwege zijn trainingsmethodes - niet zo. Hij was een echte schoolmeester, ik de liefhebber en dat botste wel eens. Ik genoot van zijn voetbaloefenstof, maar zag het nut niet zo van zijn 'drillingen'. In Japan maakte hij het een keer helemaal bont. Alle spelers moesten op het veld liggen en hadden behalve hun korte broek en shirtje alleen hun voetbalschoenen aan. De eerste in de rij moest opstaan, met zijn kicksen over alle buiken lopen en achteraan weer op de grond gaan liggen. Net zolang tot iedereen - ook de zwaarste van de groep - geweest was. En dat dan nog vijf keer. Jaren later vraag ik me nog af wat dat nou voor zin had. Misschien wilde hij echte kerels van ons maken.

In mijn periode in de Ajax-jeugd ging ik met de rest van mijn elftal bijna elke thuiswedstrijd van het eerste kijken. Elk lid van Ajax kreeg automatisch een seizoenkaart en wij hadden plaatsen in vak H, de staantribune naast de F-side. Met mijn medespelers sprak ik anderhalf uur voor de wedstrijd af, waarna we als vast ritueel met z'n allen een patatje aten om vervolgens rustig naar het vak te lopen. We wilden de warming-up zien en kletsten wat met de Ajax-fans, die ons herkenden en het leuk vonden met ons naar de wedstrijd te kijken. Door aan die kant van het hek te staan, wist ik later als speler van het eerste heel goed waarvoor en - ook belangrijk - voor wie ik het allemaal deed.

Steeds als ik interviews lees van oud-Ajax-spelers, valt me op dat zij met angst en beven uitkeken naar de jaarlijkse evaluatiemomenten. Na elk seizoen was het de grote vraag: "Mag ik blijven of niet?". Gek genoeg hield ik me daar nooit mee bezig. Misschien kwam

dat ook wel, omdat mijn aanblijven nooit ter discussie stond. Ik had elke wedstrijd een basisplaats, scoorde veel, kreeg vaak complimenten van mijn trainers en werd op twee seizoenen na telkens kampioen. Het enige kritiekpunt was dat ik te veel gele en soms zelfs rode kaarten kreeg wegens praten. Ik moest mijn grote mond houden.

Niet alleen op het veld en in de kleedkamer was het feest. Ook op de tribune was het volgens mijn moeder erg gezellig. Voor elke wedstrijd maakte Lidwina pasteitjes en alle andere ouders en supporters, die lekkere trek hadden, werden getraakteerd. Dan was overigens soms ook een andere kant van mijn moeder te zien. Als fans van de tegenpartij 'schop die nummer 9' schreeuwden, kookte haar bloed en was ze in staat haar handen te laten wapperen. Gelukkig haalde ze alleen verbaal verhaal. Ondanks het fysieke geweld dat tegenstanders tegen mij gebruikten, ben ik in de jeugd nooit ècht geblesseerd geweest.

Voor de wedstrijden tegen Feyenoord en PSV waren hoogtepunten. Giovanni van Bronckhorst (die ik jaren later tegenkwam bij FC Barcelona) en Bobby Petta speelden bij Feyenoord en maakten het ons altijd ontzettend moeilijk. De twee jaar dat ik geen kampioen werd, stond Gio met de schaal. Ook PSV - met Björn van der Doelen en Tommie van der Leegte - was lastig te verslaan. Met Dave van den Bergh als linksbuiten, Björn Lindenbergh als rechtsbuiten, Clarence Seedorf als nummer tien en ikzelf in de spits, lukte dat meestal net aan.

Ook in die tijd was ik geen liefhebber van de winter. Ik hou van zon, strand en zee, maar vreemd genoeg had ik altijd zin om te trainen. In de tijd dat ik op het Waterlant College in Amsterdam-Noord of de MDS Berlagebrug in Oost zat, deerde het weer me niet. Of het regende, sneeuwde of stormde: ik verheugde me op de training, omdat ik vreselijk verliefd was op het spelletje. Het voelde goed om me elke dag beter te maken. Als speler - zeker in de jeugd - moet je zorgen dat je ontwikkeling niet stilstaat. Ik heb tot mijn knieën in de blubber gelopen, de ijspegels aan mijn neus gehad en in dichte mist gespeeld, maar vond het heerlijk.

Ik trainde in de herfst en winter zo lang als het kon in korte broek. Als de kans op spierblessures te groot werd, trok ik een trainingsbroek aan en bij heel winterse omstandigheden kwamen er wel eens een pet en handschoenen aan te pas. Dat vonden de trainers geen probleem. Ik kreeg wel geregeld discussies over mijn schoeisel, omdat ik me gewoon veel prettiger voelde op vaste noppen, terwijl mijn trainers als het drie druppels had geregend vaak al schroefnoppen wilden. In een heel enkel geval speelde ik met schroefnoppen, maar meestal op vaste noppen. Ik was lichtvoetig en gleeed bijna nooit uit. Volgens mij heeft Johan Cruyff ook altijd op vaste noppen gespeeld.

Op jonge leeftijd was ik al geïnteresseerd in de weerberichten. De weekendweerberichten althans. Had ik de hele week op het trainingsveld gebikkeld, dan wilde ik spelen ook. Als het regende op vrijdagavond, was ik niet te genieten. Urenlang tuurde ik door de gordijnen op mijn slaapkamer naar buiten in de hoop dat het 'eindelijk' droog zou worden. Ik vond het verschrikkelijk als zaterdagochtend de telefoon ging en er werd verteld dat de wedstrijd was afgelast. Soms was radio Noord-Holland mijn elftalleider te snel af. In de sportuitzending zat ene Co Koekkoek, die met zijn karakteristieke stem de afgekeurde

velden opsomde: “AFC eerste, tweede en derde veld, DWG derde en vierde veld, DWV eerste veld.” Als het twijfelachtig was of onze wedstrijd doorging en Ajax niet werd opgenoemd, sprong ik een gat in de lucht, rende ik naar de berging om mijn voetbaltas te pakken en begon de voorbereiding.

Het leuke bij Ajax: in de E en D mocht je als ‘pupil van de week’ uitkiezen met welke eerste elftal-speler je op de foto ging. Mijn primeur was met Frank Rijkaard, want zijn en mijn vader waren goede bekenden van elkaar. De tweede keer werd ik op de foto vastgelegd met mijn grote idool, Marco van Basten. Zijn wedstrijden bekeek ik met open mond. Zó goed wilde ik later ook worden.

In de A1 besepte ik dat die kans zou komen. Tot het moment dat Louis van Gaal, toentertijd hoofd opleidingen, mij op zijn kantoortje uitnodigde om “iets leuks te bespreken”, had ik eigenlijk nog helemaal niet door dat ik profvoetballer werd. Maar toen ik mijn eerste - en naar later zou blijken voorlopig enige - contract bij Ajax tekende, kwamen de tranen van geluk. Ik heb samen met mijn moeder zo hard gejuicht, dat heel Amsterdam-Noord moet hebben gedacht dat er brand woedde. Ik kreeg - zoals dat toen zo mooi heette - een koelkast-contract voor drie jaar. Een koelkastcontract was een contract, waarbij een speler op jonge leeftijd tekende, maar pas op zijn achttiende jaar het geld ontving. Het eerste seizoen verdiende ik 125 duizend gulden, daarna 150 en het laatste jaar 175 duizend. Voor die tijd en zeker voor een jongen van 17 jaar een ongelooflijke smak geld.

Hoewel ik altijd alles zelf heb afgedwongen, wist ik dat ik een grote geluksvogel was. Mike Offenbergh was ook een groot talent, maar moest net als Björn Lindenberg en Mendel Witzhausen zijn spullen pakken. Dat was balen en temperde mijn eigen feestvreugde behoorlijk.

Bij het eerste elftal werd ik uitstekend opgevangen. Vooral mijn buurtgenoot Edgar Davids ontfermde zich over mij. Hij is drie jaar ouder en zat al twee seizoenen bij de selectie. Hij wist dat het lastig was om je staande te houden als jonge jongen. Edgar liet zien hoe alles werkte en beschermde me als jonkie van de selectie. Na de trainingen gingen we vaak kipsalade eten bij The Raffles op het Leidseplein. We werden gezien als Siamese tweeling. Dat was overdreven. Onafscheidelijk was een te groot woord. Al gingen we wel veel met elkaar om.

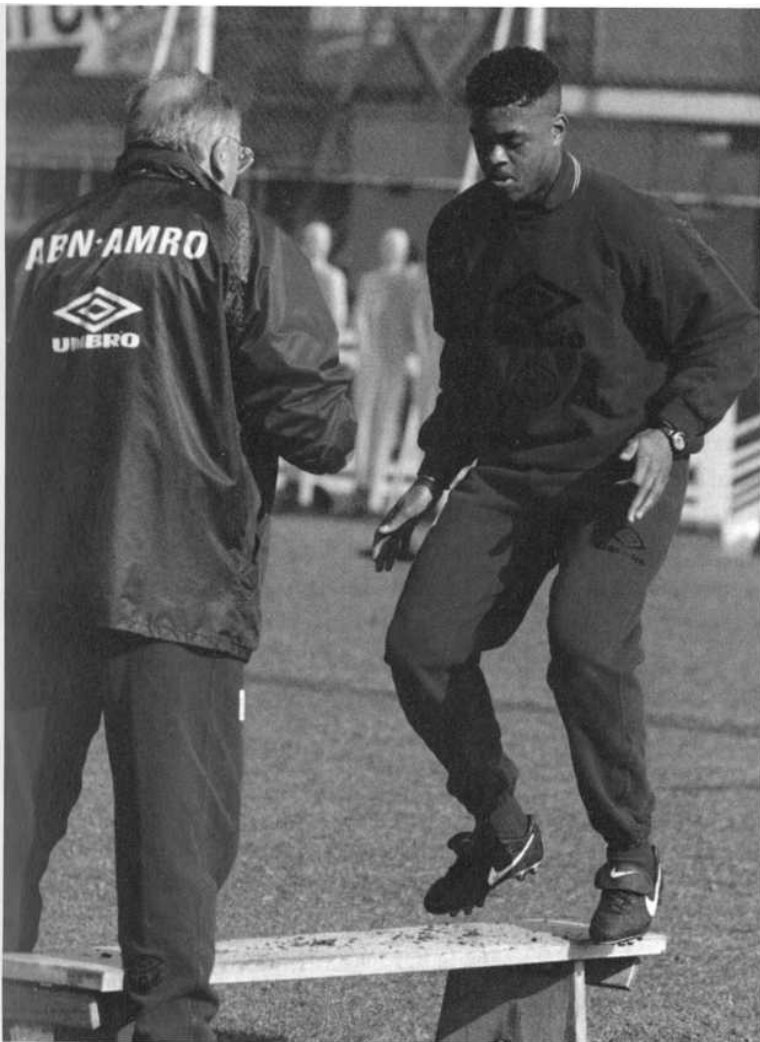
Ik had daarbij ook het voordeel dat veel spelers van het eerste me al kenden uit de Ajax-jeugd. Met de A-junioren speelden we bijna al onze wedstrijden in de Coca Cola-competitie in De Meer en de selectie-tiespelers kwamen vaak kijken. Omdat ik veel scoorde en vaak uitblonk, dwong ik op die momenten al onbewust respect af.

Met Bobby Haarms had ik ook een heel bijzondere band. Bobby was de hersteltrainer van het eerste en was een echte vakman. Als je terugkwam na een blessure werd je de eerste dagen door hem onder handen genomen. De trainingen waren vlijmscherp en door de hoge intensiteit loodzwaar. Schieten, sprinten, draaien; alles erop en eraan. En dat tientallen keren. Op zulke momenten vervloekte ik hem, maar onder de douche kwam de voldoening. Na twee of drie dagen trainen met Bobby, wist je honderd procent zeker dat je

klaar was om bij de groep aan te sluiten en wedstrijden te spelen. Het mooie was dat Bobby altijd op de club was. Als je advies nodig had of je verhaal wilde doen, kon je bij hem terecht en dat waardeerde ik enorm.

De jaren dat ik in het eerste van Ajax speelde, kwam ik in alle stadions van Nederland. Net als elke andere speler in de eredivisie had ik plaatsen waar ik graag kwam en steden die ik liever vermeed. Al viel het met dat laatste wel mee. Heerenveen was mijn favoriete club om tegen te spelen. Daar zaten echte voetballiefhebbers op de tribune, die ook respect hebben voor de tegenstander. Dat was een goed gevoel. Gek genoeg vond ik het heerlijk om in De Kuip te spelen. In dat stadion was er altijd een echte voetbalsfeer en het allermooiste was, dat we daar nog bijna altijd wonnen ook.

In het Zuiderpark in Den Haag voelde ik me niet op mijn gemak. Als we tegen PSV of Feyenoord speelden, was er een gezonde rivaliteit, maar bij de Haagse supporters sloeg dat door in haat. Wat ik naar mijn hoofd kreeg, herhaal ik niet, maar met slechts een deel van het toege-

Ik had een bijzondere band met Bobby Haarms. Hij was de hersteltrainer van Ajax 1 en een vakman. Na je twee of drie dagen in het zweet te hebben gewerkt bij Bobby, wist je honderd procent zeker dat je klaar was om weer bij de groep aan te sluiten.

wenste, was het al afgelopen met me.

Peter van Vossen en Frank Rijkaard waren in de kleedkamer de grote gangmakers. Met

hun vlijmscherpe grappen hielden zij de sfeer erin. Als er dingen werden uitgevreten - de voorkant van iemands sokken afgeknipt of 'red hot' in iemands onderbroek - waren zij verantwoordelijk. De enige die wij als jongelingen in de maling durfden te nemen, was Sjakie Wolfs. In zijn materiaalhoek hing een neppapegaai. Na de trainingen - als Sjakie kleding, schoenen en ballen verzameld had - verstopten wij ons in dat hok. Als hij met zijn handen vol binnenkwam, deden we het licht uit, riepen 'lorre, lorre', paktten de ballen en schoten op Sjakie. Om ons vervolgens in het donker uit de voeten te maken. Toch viel het met de voetbalhumor wel mee. Het was in elk geval niet zo erg als in de jaren daarna bij Ajax.

In Milaan en Barcelona hield Aron Winter me vanuit Amsterdam op de hoogte. Het mooiste verhaal gaat over Jesper Grönkjaer. Jesper was heel modebewust en had altijd de duurste kleding. In de kleedkamer van Ajax 1 stond een tafel waarop persvoorlichter David Endt elke dag een heleboel spullen neerlegde, die door de spelers gesigneerd moesten worden. De ene dag lag er een shirtje voor een zieke fan, de andere dag een bal voor het zoontje van een medewerker van Ajax.

Op een dag was Jesper vroeg in het stadion. Zijn kleren hingen al in de kleedkamer. Hij werd in de massageruimte behandeld. Aron Winter en Richard Witschge zagen hun kans schoon. Ze legden het peperdure, witte Armani-overhemd van Grönkjaer op de tafel met een dikke zwarte viltstift erbij. Alle spelers, die de kleedkamer binnenkwamen, zetten hun handtekening. Grönkjaer zelf ook. Door alle krabbels zag hij niet dat het zijn eigen overhemd was. Op het moment dat iedereen in de lach schoot en hij doorkreeg wat hem was aangedaan, vlogen de Deense scheldwoorden door de kleedkamer.

De busreizen naar uitwedstrijden in Nederland waren altijd gezellig. Hoewel iedereen al met zijn gedachten bij de wedstrijd was, werd er volop gelachen. Om de tijd te doden, nam ik altijd een stapel weekbladen en de krant mee. Met mijn walkman of discman - ik had toen nog geen I-pod - luisterde ik naar mijn favoriete muziek: rap, hiphop en soms André Hazes.

Vaak werd ik gestrikt om te kaarten. Tijdens het 31'ën ging het er fanatiek aan toe. Ik vond het gewoon lekker om even bezig te zijn en mijn gedachten een beetje te verzetten, maar voor Frank en Ronald de lier was het een spelletje op leven en dood. Hoewel we om een paar guldens speelden, hadden zij echt de pest in als ze verloren. Dan liepen ze met een gezicht als een oorwurm door de bus. Helaas gebeurde dat niet zo vaak. Frank en Ronald wonnen meestal.

Inmiddels moest ik duidelijk aan mijn nieuwe status wennen. Ik ging niet vaak op stap, maar als ik uitging, hoefde ik nauwelijks iets te betalen. Restaurant- en bareigenaren vonden het prachtig een speler van Ajax in hun zaak te hebben en gaven me - als klantenbinding - van alles gratis. En als de barmannen het niet deden, boden allerlei gasten me drankjes aan. Dat was aan de ene kant wel grappig, maar vaak voelde ik me ongemakkelijk. Als ik op vakantie ging, had ik bijvoorbeeld een 'economy class'-ticket gekocht, maar dan kwamen stewardessen zeggen dat ik business class mocht zitten. Op zich heel leuk, maar je zag de andere passagiers jaloers kijken. Dan voelde ik me niet

prettig.

Wat me altijd bij zal blijven uit mijn Ajax-tijd zijn de huldigingen op het Leidseplein. In de jeugd was ik gewend om kampioen te worden, maar na het behalen van mijn eerste landstitel met Ajax 1 keek ik echt mijn ogen uit. We betraden de Stadsschouwburg via de achteringang. Op het moment dat we het bordes opgingen, barstte een luid gejuich los, werd vuurwerk afgestoken en zongen de supporters ons toe. Als jonge jongen was het indrukwekkend om te zien. Volwassen

Met Jari hitmanen, Edgar Davids en Fred Grim vier ik in het Olympisch Stadion mijn eigen feestje: kampioen van Nederland! En dat op die leeftijd.

48

mannen stonden met de tranen in hun ogen en leeftijdsgenoten van me hingen in lantaarnpalen en zaten op tramhokjes.

Ik zag een grote, deinende mensenmassa voor me, maar herkende toch vrienden van me die me op mijn mobiele telefoon belden. In die tijd liep nog niet iedereen met een mobieltje, maar omdat ik toen al van de nieuwste snufjes hield, was ik een van de eersten met een 06-num-mer. Het kwam goed van pas om mijn 'gappies' te herkennen. Na de huldiging vertrokken we met de hele selectie naar Ajax voor een diner en feestavond, waar Karin Bloemen, René Froger en Gordon steevast van de partij waren. Het waren onvergetelijke avonden, waarop je je medespelers op een heel andere manier leerde kennen. Er werd gedanst, gedronken en veel gekletst. In een heel ontspannen sfeer.

Op natrappen staat normaal gesproken de rode kaart. Helaas niet voor voorzitters. In

december 1999 werd ik door Michael van Praag genadeloos en onterecht in de rug aangevallen. In het Joods Journaal Magazine noemde hij me uit het niets een 'profiteur'. Hij kwam tot die conclusie nadat hem de vraag was gesteld of er in de jeugdopleiding van Ajax een nieuwe Patrick Kluivert rondliep. "Ik vind Kluivert helemaal niet zo'n grote. Hij heeft ongelooflijk veel mazzel gehad dat hij dat ene goaltje heeft gemaakt in de door Ajax gewonnen finale van de Champions League tegen Milan. De laatste twee jaar heeft hij lopen flierefluiten. Een schande vind ik dat nog steeds. Ik vind hem gewoonweg een profiteur. Meneer Kluivert was met zijn gedachten waarschijnlijk al in het buitenland", zei Van Praag. Wat was dat voor onzin? In mijn tweede seizoen scoorde ik in 28 wedstrijden vijftien keer. Het derde jaar maakte ik ondanks het feit dat ik door een blessure maar zeventien duels speelde 'gewoon' zes doelpunten.

Mijn toenmalige zaakwaarnemer Sigi Lens reageerde woest op de geschiedvervalsing van Van Praag. "Dit is schandalig", zei hij. "Dankzij Patricks goal heeft Ajax wel de Champions League gewonnen. Misschien was het mazzel, maar vervolgens kon Patrick naar alle grote clubs. Dat kwam niet door dat ene doelpunt, maar door zijn kwaliteiten. Patrick kon na de Champions League-finale al weg, maar heeft zijn contract gerespecteerd en keurig uitgediend. In tegenstelling tot een hoop andere spelers heeft hij nooit lopen zeuren dat hij tussentijds weg wilde. Hij is transfervrij vertrokken, zonder gezeur."

Dat Van Praag niets aan me verdiende, omdat hij te laat liet blijken me echt graag te willen behouden, was denk ik voor hem reden zulke vervelende uitspraken over mij te doen. Het is als voorzitter kennelijk erg moeilijk aan supporters te verkopen dat een van de beste spelers voor nul euro de ArenA uitwandelt. Zeker als dat komt doordat de voorzitter zijn werk niet goed heeft gedaan. Over mijn rug probeerde hij zijn gezicht te redden. Heel goedkoop, maar zo zit de voetbalwereld nu eenmaal in elkaar. Al denk ik ook dat Van Praag niet had verwacht dat een artikel in het Joods Journaal Magazine door de landelijke kranten zou worden opgepikt. Het was goedkoop scoren.

HOOFDSTUK 6

PRACHTVROUW ANGELA

Van liefde op het eerste gezicht was geen sprake. Maar het moment dat ik op achttienjarige leeftijd Angela Wilhelmina Adriana van Hulten tegen het lijf liep, kreeg ik wel direct vlinders in mijn buik. 'Ans' - zoals later haar koosnaam werd - was van oorsprong een Brabantse en verhuisde op jonge leeftijd met haar ouders naar de Jordaan.

Angela was gestopt met school, trad op als danseres in een tv-programma van Gerard Joling en was regelmatig in Amsterdam-Noord. Omdat een goede vriendin van mij ook bevriend was met Angela en we vaak met een grote vriendenploeg iets gingen drinken in de stad, zag ik haar steeds vaker en werd ik elke keer wat meer verliefd. Het probleem was echter dat zij verking had met een vriend van me, Mike Kruis. Ikzelf had ook een vriendin, Karin.

De middag dat Angela en ik voor het eerst écht aan de praat raakten, sloeg wat mij betreft de vonk definitief over. Ik reed op mijn vaders fiets door Noord om boodschappen te doen

en zag haar in de auto van Mike zitten. We zeiden elkaar gedag en stonden vervolgens te kletsen tot de winkelsluitingstijd. Dat ik zonder boodschappen thuiskwam, werd me niet echt in dank afgenomen.

Maar ik wist het zéker: dit meisje moest en zou mijn vriendin worden. Angela zag er fantastisch uit. Ze had een prachtig gezicht, blonde haren, blauwe ogen en een heerlijk lichaam. Angela was anders dan alle andere meisjes, die ik daarvoor had 'veroverd'. Ze zei geen 'ja, nee en amen', maar had een duidelijke eigen wil. Haar enorme persoonlijkheid maakte me wild. Ik wilde al wat meer, maar zij zei: "Nee!".

Angela vond me heel erg leuk, maar het probleem was dat zij een

Nadat ik Angela een aantal keer had gezien, wist ik het zeker: dit meisje moest en zou mijn vriendin worden. Ans heeft een prachtig gezicht, blonde haren, blauwe ogen en een heerlijk lijf. Ze was anders dan alle andere meisjes.

vriend had en Karin mijn vriendin was. Karin was zelfs nog mee geweest naar Wenen. Maar tijdens de mobiele telefoongesprekken met Angela en de lieve sms-jes die ik van haar kreeg, werd me duidelijk dat zij een relatie ook wel zag zitten. Angela speelde alleen 'hard to get'. Ik heb nog nooit zó mijn best voor een vrouw moeten doen. Eigenlijk vond ik dat best wel grappig.

Nadat zij haar vriendje aan de kant had gezet, maakte Angela mij duidelijk dat het nu tijd werd om het uit te maken met Karin. Ik twijfelde. Aan de ene kant wilde ik dolgraag met

Angela in zee, maar ik was al een bekende Nederlander en kon op dat moment moeilijk inschatten of meisjes echt op mij vielen of op datgene wat ik deed. En voor een achttienjarige had ik ook veel geld te besteden. Daarbij kwam dat Karin een lief en verzorgd meisje was, dat ik niet wilde kwetsen.

Na één dag piekeren, besepte ik toch dat Karin niet kon tippen aan Angela en op 11 juni 1995 - precies tussen het doelpunt in Wenen en mijn negentiende verjaardag - ging de kogel door de kerk. Angela en ik waren een stel.

We deden leuke dingen samen, gingen soms stappen in oude vertrouwde tenten als The Movies in Volendam, Escape, The Challenge en Kaffles, maar wilden vooral veel bij elkaar zijn. Dat was vreselijk wennen, want tot mijn relatie met Karin had ik bijna alleen maar one-night-stands gehad. Ik was helemaal niet bezig met een relatie. Dit keer was het gevoel alleen anders. We boekten romantische weekendjes, soms gewoon in Motel Breukelen.

Hoewel mensen dat misschien niet van mij verwachten, ben ik een behoorlijke romanticus. Geregeld nam ik een enorm grote bos rozen voor haar mee en vaak gingen we lekker uit eten. Ik was de gelukkigste man ter wereld.

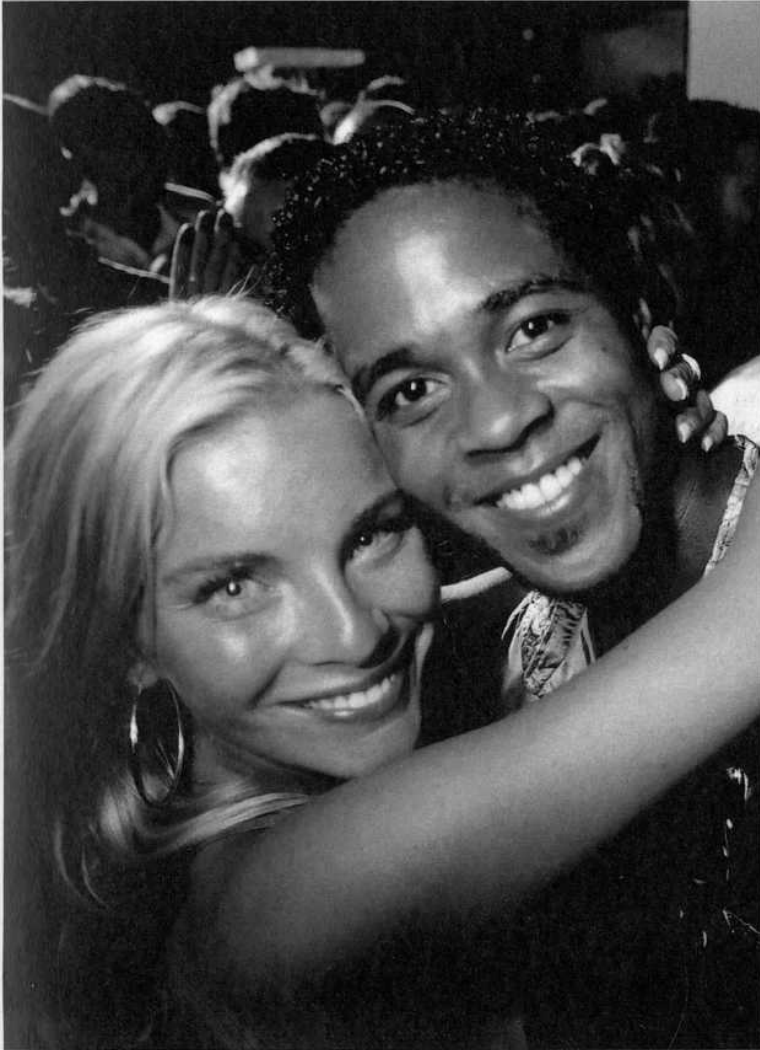
Later hoorde ik wel eens verhalen van mensen, die zeiden dat Angela alleen op mijn geld uit was. Dat ze zelfs tegen goede vriendinnen had gezegd dat ze niet op donkere jongens viel. Laat ik duidelijk zijn: ik heb daar nooit, maar dan ook helemaal nooit iets van gemerkt. Bovendien ontkende Angela het ook. Het gevoel was goed, de seks verrukkelijk. De chemistry klopte en ik had niets te klagen. We konden niet genoeg van elkaar krijgen. Angela was veertien maanden jonger dan ik, maar kon me zeker aan.

In onze eerste weken als stelletje zochten we bewust de luwte op. Ans en ik werden voor veel feesten gevraagd, konden overal naar toe, maar vonden het vooral prettig thuis bij elkaar te zijn. Dat kwam ook door de reacties als we een keer wél weggingen. Veel mensen waren jaloers op ons prille geluk. Niemand liet dat aan ons blijken, maar indirect wel. Via via hoorden we dat we niet bij elkaar pasten. En als we een keer afzonderlijk van elkaar op stap gingen, deed onmiddellijk het nieuws de ronde dat we uit elkaar waren. Het enige leuke aan het stappen op dat moment was dat knappe Angela ongelooflijk veel aandacht trok. Dat maakte me een nog trotser vriendje.

Ik zat op een roze wolk en mijn negentiende verjaardagsfeest in The Challenge in Hoofddorp was onvergetelijk. Toch had ik ook kopzorgen. Het deed me pijn dat Angela en mijn moeder het totaal niet konden vinden. Ik was als nakomertje een echt moederskindje en Lidwina had duidelijk moeite mij los te laten. Ze vond het verschrikkelijk dat ik vaker bij Ans was dan thuis en werd daardoor erg koppig.

Omdat Angela ook niet de makkelijkste is, leidde dat tot heftige woordenwisselingen. Ik werd min of meer mijn ouderlijk huis uitgedreven. Angela verlaten was namelijk geen optie. Nadat ik mijn spullen had gepakt en bij Angela introk in de Gerard Doustraat, heb ik Lidwina lange tijd alleen telefonisch gesproken. Dat ik - zoals werd gezegd en geschreven - helemaal geen contact met haar had, is onzin.

Ik heb haar namelijk ook in alle opzichten ondersteund. Voornamelijk financieel. Dat was voor mij niet meer dan normaal. In

De liefde tussen Angela en mij werd met de dag inniger. We deden leuke dingen samen, gingen stappen, maar wilden vooral veel bij elkaar zijn.

de tijd dat ik nauwelijks geld had, kreeg ik het van mijn moeder. Nu kon ik haar iets teruggeven. Maar ook moreel steunde ik Lidwina. Ik wist dat het niet zo goed ging in de relatie tussen mijn vader en moeder. Ik vond het heel moeilijk daar met haar over te praten, maar luisterde uren als zij de behoefte voelde om haar verhaal te doen.

De liefde tussen Angela en mij werd met de dag inniger. Alleen haar jaloezie zorgde wel eens voor een ruzie. Ze kon er maar moeilijk aan wennen dat een profvoetballer in het middelpunt van de belangstelling staat en dus ook erg in trek is bij de meisjes. De kleine hobbels in onze relatie werden echter gemakkelijk genomen en in augustus 1996 spraken we onze kindervens uit. Het was warm en broeierig en in een heftige liefdesnacht werd Quincy verwekt. Wie naar de geboortedata van onze zoontjes kijkt - 20 mei 1997 (Quincy), 5 mei 1999 (Justin) en 21 mei 2001 (Ruben) - ziet dat Angela en ik in augustus op ons allerbest waren.

Anderhalve maand na de geboorte van Quincy verhuisden Angela en ik naar Milaan. De inrichting van het door AC Milan betaalde huis kwam net als later in Barcelona volledig voor rekening van Angela. Met heel veel liefde en smaak maakte ze van onze woning elke

keer iets prachtigs. Samen met de klusjesman van de club struinde Angela heel Milaan af. We mochten ons huis op kosten van de club inrichten en Ans hoefde alleen maar aan te geven wat ze wilde. Van de vloerbedekking tot de keuken: alles was gratis. Het ging zelfs zo ver dat Angela voor de open haard een houten vloer wilde met een 'golf' erin. De vloerbedekking die daar tegenaan lag, moest om goed aan te sluiten dus ook golvend lopen. Werd geregeld.

In de oude binnenstad van Barcelona - toen ik AC Milan had verruild voor FC Barcelona - vroeg ik mijn kanjer ten huwelijk. De andere gasten in restaurant Hofmann keken raar op toen ik plotseling op mijn knieën ging en mijn droomvrouw vroeg met mij te trouwen. De tranen biggelden over Angela's wangen en ik tintelde toen ze 'ja' antwoordde. Dat ik voor die locatie koos, was niet zo vreemd. Hofmann was ons favoriete restaurant, waar we zeker één keer per week kwamen.

Als voorgerecht nam Angela daar steevast de spinaziebolletjes gevuld met mascarpone, pijnboompitten en rozijntjes. Ik koos voor de rijst met champignons en eendenlever. Als hoofdgerecht kon de kok zonder het te vragen de 'lichtgebakken tonijn met zeezout' klaarmaken voor mijn aanstaande vrouw, terwijl ik genoot van een 'biefstuk in rode-wijnsaus.'

Het dessert was echter het hoogtepunt. Nadat de tiramisu was opgegeten, kregen wij bladerdeeg met een heerlijke crème van binnen.

Het deeg moest je in de aardbeiensaus dopen en was een delicatess, waarvan ik nu nog steeds het water in mijn mond krijg.

Angela werkte in die tijd niet, beperkte zich tot het opvoeden van de kinderen, het ondersteunen van mij en het huishouden. Ik denk dat de rol van een voetbalechtgenote wel eens wordt onderschat. Een prof is over het algemeen een egoïst en moet zich vooral op trainingen en wedstrijden focussen. Alleen dan functioneert hij optimaal. Angela regelde alles perfect.

Mensen die Angela van vroeger kenden, zeiden vaak dat ze élk jaar mooier werd. Omdat ik een goed salaris verdiende, werd door een aantal malloten de conclusie getrokken dat Angela dus wel voor honderdduizenden euro's zou zijn vertimmerd. Onzin. Ze hoefde zelfs geen 'personal trainer'. Angela sportte zelf gewoon ontzettend goed in de sportschool. Daarnaast deed ze aan paardrijden. Voor een vrouw die drie kinderen ter wereld bracht had ze een verrukkelijk lijf, maar dat was vooral haar eigen verdienste.

De enige cosmetische ingreep die ze heeft gehad, is een borstcorrectie. Als een moeder drie kinderen borstvoeding geeft, worden de borsten wat minder mooi en gaan ze wat hangen. Om dat te corrigeren, is er in Barcelona iets aan gedaan. Dat was haar beslissing en ik merkte het niet eens. Het voelde prima aan.

In de moeder- en vaderrol moesten we groeien. Angela had het moedergevoel wel, deed ook haar best, maar was gewoon heel erg jong. Ik vond dat ze onze kids nog meer aandacht moest geven. Ik denk ook dat ze op dit moment meer moeder is dan ze toen was.

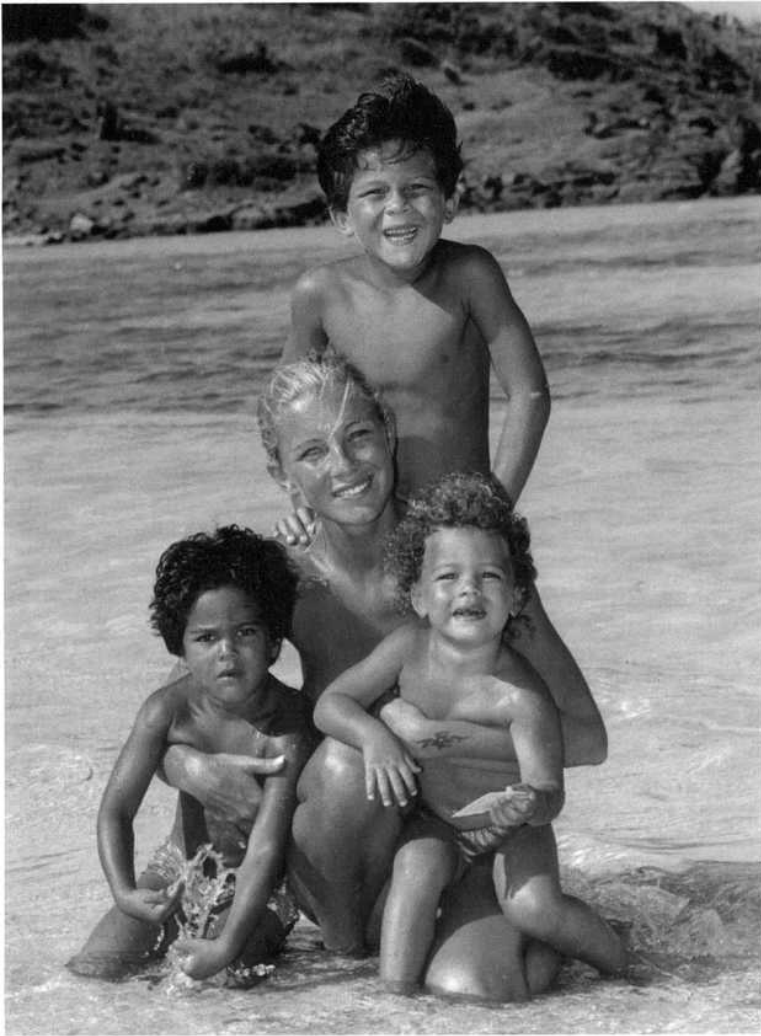
Nu gaat ze met de boys mee op schoolreisje, doet ze veel andere leuke dingen met ze en is ze eigenlijk altijd bij ze.

Hoewel ons droomhuwelijk in 2005 uiteenspatte, kijk ik terug op negen fantastische jaren met Angela. Ik weet zeker dat zij ook een prachtige tijd heeft gehad. Waar ik me voor schaam, is dat ik niet altijd even eerlijk tegen haar ben geweest. Ik denk dat zij het ook wel vermoedde, maar in de periode dat ik met haar ging, ben ik vreemd gegaan. Het is geen enkel excuus, maar de verleidingen waren simpelweg té groot. Ik was jong en beroemd, had veel geld en vrouwen vielen vaak op me. Na wedstrijden en tijdens het uitgaan boden meisjes zich bij bosjes aan. Niet alleen bij mij. Maar bij alle beroemde voetballers.

Ik wil heel duidelijk stellen, dat ik nooit op zoek was naar een verzetje, maar dat het me gewoon overkwam. Als het gebeurde, was het puur voor de seks. En altijd veilig. Het was lust. Ik vertelde ook altijd eerlijk dat ik een vrouw had, dat ik veel van haar hield en nooit met een ander een relatie zou willen. Mijn uitspattingen zijn nooit ten koste gegaan van mijn liefde voor haar. Uit de grond van mijn hart roep ik dat ik nooit van iemand anders heb gehouden. Zelfs niet nadat we uit elkaar waren gegaan.

Ik wil zelfs nóg verder gaan. Zeg nooit nooit, maar de kans dat ik ooit nog een keer trouw is klein. Wat wij samen meemaakten, is uniek en moet dat ook blijven. De enige keer dat ik weer een trouwpak aan-

trek, is om te hertrouwen. Maar Angela en ik weten dat we dan alle hei enorm moeten veranderen. Angela wil dat ik met een aantal vrienden breek, die volgens haar alleen maar van me profiteren.

Angela moest groeien in de moederrol, maar vervult die nu met verve. Ze gaat met de boys op vakantie en schoolreisje, doet veel leuke dingen met ze en is eigenlijk altijd bij ze.

60

HOOFDSTUK 7

TRAGISCH ONGEVAL

‘Iemand die doodslag met voorbedachten rade heeft gepleegd.’ (De betekenis van het woord moordenaar volgens de Dikke Wan Dale.)

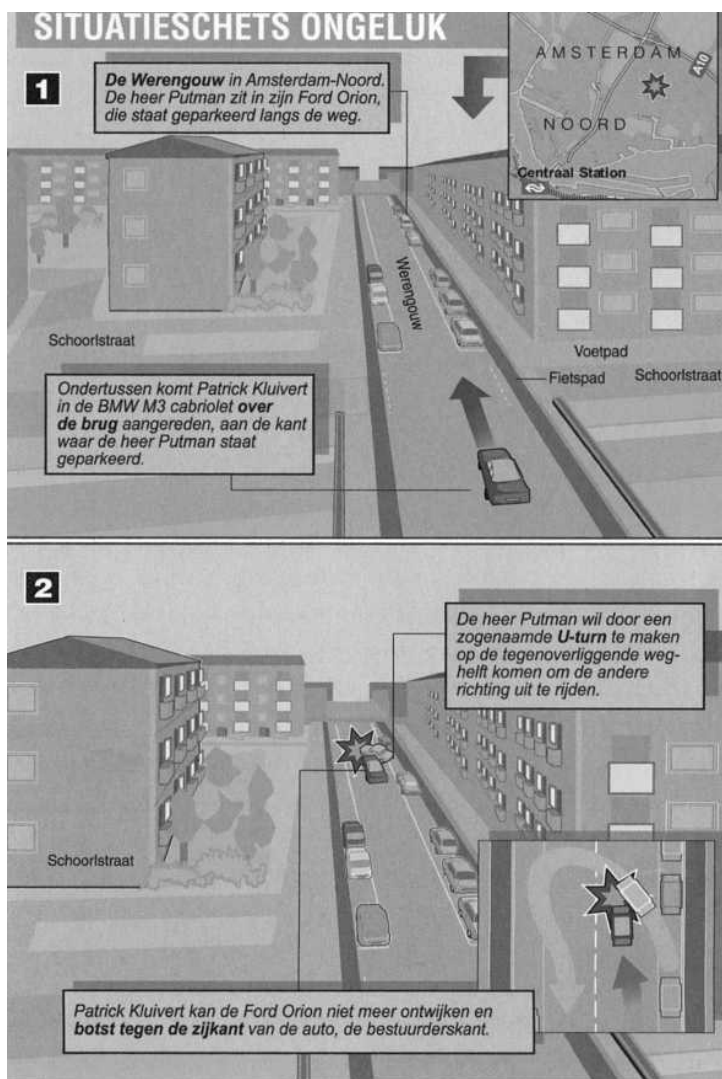
Zaterdag 9 september 1995 is een dag, die ik nooit van mijn leven vergeet. Het ongeval, dat ik die dag op de Werengouw in Amsterdam veroorzaakte, is de zwartste bladzijde uit mijn leven. Samen met een vriend van toen, Ronald (Ropie) Redan, reed ik in een geleende rode BMW M3 cabriolet naar een modeshow. We waren te laat, omdat ik de schoenen die ik tijdens de show zou dragen, was vergeten. Om tijd te winnen, reed ik harder dan toegestaan. Ik denk dat heel veel mensen dat wel eens doen, maar het was nu een beslissing met noodlottige gevolgen.

Ik kende de weg als mijn broekzak. In het jaar dat ik mijn rijbewijs haalde, reed ik er

honderden keren. Nu ging het fout. Ik reed de heer Marten Putman dood.

De directeur van de Stadsgehoorzaal Harmonie in Vlaardingen stond rechts naast de tweebaansweg voor én achter een andere auto -zoals dat heet - file geparkeerd. Toen Ropie en ik met een te hoge snelheid over de brug kwamen, probeerde de heer Putman in zijn Ford Orion met een U-bocht in de tegenovergestelde richting van hoe hij geparkeerd stond, weg te rijden. Ik remde, zag de heer Putman en zijn vrouw Henny nog naar de familie in de naastgelegen flat zwaaien en kon - wat ik ook probeerde - de aanrijding niet voorkomen.

Het was net een superversnelde film, die werd afgedraaid. Ik zag een flits en hoorde een grote knal. Omdat ik mijn gordel niet om had, klapte ik met mijn gezicht tegen de voorruit en met mijn knieën tegen

het dashboard. Ik stapte uit de auto, liep naar de Ford toe en schrok verschrikkelijk. Ik zag direct dat het helemaal mis was. Of meneer Putman nog leefde, weet ik niet. Ik was in shock. Het was een vreselijk gezicht. Mevrouw Putman zat beklemd en haar gekerm ging door merg en been.

Voor mijn gevoel duurde het lang voordat er mensen naar de plek van het ongeluk kwamen, maar daarna stond het ook gelijk helemaal vol. Toen de ziekenwagen was gearriveerd en de broeders bij de Ford Orion stonden, zorgde mevrouw Burgemeester, die

op één hoog woonde, voor ons. Ze gaf ons water te drinken en we wachtten trillend tot de politie kwam.

Kopie en ik werden meegenomen naar het politiebureau aan de Waddenweg, maar na een kort verhoor weer weggestuurd. Het bericht, dat mijnheer Putman was overleden, kwam keihard aan. Wat de dagen daarna gebeurde, was een nachtmerrie, maar stond in geen enkele verhouding tot wat de nabestaanden van meneer Putman doormaakten.

Tijdens het verhoor gaf ik gelijk toe dat ik te hard had gereden. Ik dacht tussen de 70 en 75 kilometer per uur, terwijl ik 50 mocht rijden. Maar hoe hard precies wist ik niet. Dat zou het onderzoek van de Technische Ongevallendienst uitwijzen. In de media kreeg ik er inmiddels flink van langs. De geleende auto zou niet zijn verzekerd, maar dat bericht was niet waar. Ik zou altijd al een onverantwoorde rijder zijn geweest, terwijl ik nog nóóit een bekeuring had gehad. Een getuige ging helemaal ver en zei dat ik zó hard reed, dat de BMW op de brug met de wielen los kwam van de weg. Dat was echt niet zo.

Drie dagen na het ongeluk raapte ik alle moed bijeen en richtte ik me via mijn advocaat tot de familie Putman. Ik had al een groot boeket bloemen gestuurd, maar wilde, als de familie daar prijs op stelde, graag iets meer betekenen. Tegen mijn moeder zei ik dat ik de kosten v.in de uitvaart voor mijn rekening wilde nemen.

Op het NOS-journaal hoorde ik dat de heer Putman een geliefd en gewaardeerd burger van Vlaardingen was, waarna het idee in me opkwam een standbeeld te bekostigen. Dat is nog steeds bespreekbaar. Als de familie dat wil, ben ik natuurlijk bereid een standbeeld te betalen en als mevrouw Putman nu wel behoefte heeft aan een gesprek, ga ik zo snel mogelijk bij haar langs.

Ik kan iemand, die dat zelf niet heeft meegemaakt, niet uitleggen hoe verschrikkelijk het is om een dodelijk ongeluk te veroorzaken. Het schuldgevoel, de gedachte dat je mensen hun leven heb verwoest, vreet aan je. Nu, bijna elf jaar na de dood van meneer Putman, denk ik nog dagelijks aan de pijn en het verdriet van de nabestaanden.

De familieleden van meneer Putman waren boos op me, ze wilden niets met mij te maken hebben. Ik begrijp dat, ik denk dat ik precies zo zou reageren. Aan de andere kant raakte het me wel. Het deed pijn. Maar ik moest hun antwoord en houding respecteren.

Het verwijt, dat ik op de dag van de uitvaart “alsof er niets was gebeurd” in het Olympisch Stadion met Ajax 2 tegen Feyenoord 2 speelde, was onterecht. Omdat de familie Putman geen behoefte had aan contact, wist ik niet eens dat meneer Putman die dag werd begraven. Normaal wordt iemand vier, vijf of zes dagen na zijn dood ter aarde besteld, maar dit keer duurde het twaalf dagen om de zwaargewonde mevrouw Putman in staat te stellen bij de begrafenis van haar man te zijn. Had ik maar meer initiatief genomen om te achterhalen wanneer de begrafenis was. Of had iemand bij Ajax me er maar op attent gemaakt. Als ik het had geweten, had ik uit respect voor de overledene zeker niet gespeeld. Voor geen goud.

Wat me wel terecht kwalijk werd genomen, was dat ik diezelfde avond wéér bij een

incident was betrokken. Op de Stadhouderskade werd ik door agenten staande gehouden, omdat ik door rood licht zou zijn gereden. Ik heb dat altijd bestreden, omdat de stoplichten op dat

moment uitstonden en ‘oranje knipperden’. Ik kreeg mijn gelijk, ben nooit bekeurd, maar had op dat moment niet in die situatie moeten komen. Dat er in de kranten werd geschreven dat ik niet alleen een rood licht had genegeerd, maar ook wéér te hard had gereden, was een eerste aanwijzing dat ik voorlopig niets meer goed kon doen.

Uiteindelijk duurde het tot 22 december voordat er een beslissing werd genomen over strafvervolgung. Op grond van artikel 36 van de Wegenverkeerswet werd me dood door schuld ten laste gelegd. De rechtszaak zou 1 mei 1996 dienen.

Vijf dagen na het dodelijke ongeval kwam ik weer bij Ajax. Na eerst een dag een aantal rondjes te hebben gelopen op Voorland, meldde ik me weer bij de selectie. Ik was met mijn gedachten echter zo afwezig, dat Louis van Gaal me naar Laszlo Jambor en Bobby Haarms stuurde om een speciaal programma af te werken.

Na de wedstrijd tegen Feyenoord 2 maakte ik op 24 september tegen NAC mijn rentree in het eerste. Ik was blij dat ik het voetbal kon gebruiken als uitlaatklep. Ik scoorde en

juichte na mijn doelpunt. Ook dat was niet goed. Het werd door de buitenwacht als negatief opgevat. Maar wat had ik dan moeten doen?

Als ik naar de middenlijn was teruggelopen zonder te juichen, was ik volgens diezelfde mensen vast “arrogant” en een “toneelspeler” geweest, die door één keer niet te juichen zijn schuld dacht af te kopen. Ik ging door een hel, sliep die dagen nauwelijks, sprak er met mijn moeder over, maar vond dat ik naar buiten toe niet moest klagen. Omdat ik wist dat - nog geen honderd kilometer verderop - de familie van meneer Putman in Vlaardingen het pas echt zwaar had.

De rechtszaak op 1 mei was een nachtmerrie. Zoals te verwachten viel, was er veel pers uitgerukt. De media zouden er een groot spektakel van maken. Mijn mond viel open toen uit de reconstructie van de Technische Ongevallendienst bleek dat ik 104 kilometer per uur had gereden. Dat was onzin. Ik wist dat die weg gevaarlijk was en durf daar niet eens 104 te rijden.

Gelukkig werd ik in mijn protest gesteund door TNO, dat met 80 tot 90 een veel lagere snelheid vaststelde. Een derde partij, een verkeerstechnisch bureau, kwam tot de conclusie dat ik het gaspedaal tot 72 kilometer had ingetrapt. Dat kwam het beste overeen met mijn eigen verklaring.

De strafeis - een werkstraf van 240 uur, drie maanden voorwaardelijke gevangenisstraf en twee jaar rijontzegging - zorgde voor nationale verontwaardiging. Mensen, die helemaal niet wisten waarover ze praatten, vonden het veel te weinig. In actualiteitenprogramma's op televisie werden zelfs advocaten en officieren van justitie aan het woord gelaten, om uit te leggen dat deze eis juist vergelijkbaar was met andere gevallen.

De uitspraak volgde twee weken later. Ik was niet bij het vonnis, omdat ik het mediacircus niet nog een keer wilde meemaken. Ook dat viel niet in goede aarde. De straf was zoals geëist en daar had ik vrede mee. Als taakstraf moest ik 240 uur klussen opknappen bij ouderen in de Watergraafsmeer. Ik werd elke dag opgehaald door de vader van oud-Ajaciëd Menno Willems, die de baas was van een soort Buurthulp'. Ik heb kamers behangen, tuinen omgeploegd, gootstenen ontstopt en geverfd; kortom werk gedaan, dat de bejaarden zelf niet meer konden doen. En het voelde goed. Het was dankbaar werk en voor mij de straf, die ik verdiende. Toch was het ook een moeilijke tijd. Tijdens het klussen zag ik steeds de beelden van net na de aanrijding voor me. Het ongeluk stond echt op mijn netvlies.

Het volbrengen van mijn taakstraf betekende dan ook niet, dat ik de draad van mijn leven weer kon oppakken. In de stadions werd ik door fans van de tegenpartij uitgemaakt voor moordenaar. Hoezo? Was ik zaterdagochtend 9 september opgestaan met het idee die mid-

De rechtszaak op 1 mei was een nachtmerrie. Zoals viel te verwachten was er een peloton pers uitgerukt, dat er een groot spektakel van zou maken.

dag de heer Putman dood te rijden? Ik was veroordeeld voor dood door schuld én niet voor doodslag met voorbedachten rade! De spreekkoren sneden door mijn ziel. Geen enkele voetballer, waar ook ter wereld, kan zeggen dat hij zulke beledigingen niet hoort of dat ze hem niets doen. Ik ging kapot; kon wel janken.

Ik vind het verschrikkelijk, dat mijn moeder in de Etos in Amsterdam-Noord nog steeds voor “die moeder van die moordenaar” wordt uitgemaakt en dat zij als gelovige elke zondagochtend de kerkdienst op televisie moet bekijken. In haar eigen kerk, het huis van God, wordt zij door medegelovigen uitgescholden. Maar ik wil niet het slachtoffer uithangen, want - laat dat heel duidelijk zijn - dat zijn de nabestaanden van Marten Putman.

Eind februari 2006 gebeurde na elf jaar eindelijk datgene, waar ik zo ontzettend op had gehoopt en kwam ik alsnog in contact met de nabestaanden van meneer Putman. Op het moment dat ik met een stel vrienden uit eten was in het Okura Hotel stond er opeens een volwassen vrouw met betraande ogen aan mijn tafel. Ze stelde zich voor als Nicole Putman en bleek de dochter van meneer Putman te zijn. Ze zei lang te hebben gearzeld, maar toch even met me te willen praten.

Mijn adem stokte, ik verontschuldigde me en gaf stotterend aan dat ik even niet wist wat

ik moest zeggen. Jarenlang had ik erover nagedacht hoe ik op een gepaste manier mijn excuses zou maken, maar nu het erop aan kwam, stond ik met een mond vol tanden. Het maakte niet uit, zei Nicole. Ze wees naar een dame, twee tafeltjes verderop, en plotseling zag ik het gezicht van degene die ik bekneld in de auto had zien zitten. Het gezicht, dat ik herkende uit mijn nachtmerries. Mevrouw Putman was in die elf jaar nauwelijks veranderd. Ik had oogcontact en zag dat zij het nog moeilijker met de confrontatie had dan ik. Met z'n drieën liepen we geëmotioneerd naar de lobby van het hotel. We hebben telefoonnummers en e-mailadressen uitgewisseld.

HOOFDSTUK 8

AANBEDEN OP ANFIELD ROAD

'Een nieuwe opwindende en inspirerende wereldster . Patrick Kluivert - heeft zich laten zien. Een lange jonge kerel, nauwelijks oud genoeg om zijn stoppeltjes aan te vallen met een scheerapparaat, is de exponent van een voetbalteam dat in alles jeugdig elan uitstraalt' (Daily News, 14 december 1995)

'Patricks avond!' (De Telegraaf, 14 december 1995)

Teren buigen voor Kluiverts genialiteit' (The Independent, 14 december 1995)

'Kid Kluivert King of Anfield' (The Sun, 14 december 1995)

Ze komen niet heel vaak voor, maar je hebt als topvoetballer wel eens van die duels, waarin alles wat je aanraakt in goud verandert. Het overkwam me op woensdag 13 december 1995. En niet in de eerste de beste wedstrijd: de play-off tegen Ierland in Liverpool, het kwalificatieduel voor het EK 1996 in Engeland.

Ik was net negentien jaar en maakte ruim twaalf maanden eerder in Rotterdam mijn debuut voor Oranje, toen ik tegen Tsjechië in de 71e minuut in het veld kwam voor Youri Mulder. De wedstrijd eindigde in een grote teleurstelling (0-0), zoals eigenlijk de hele kwalificatiereeks op zijn zachtst gezegd niet om over naar huis te schrijven was.

We wonnen mede door mijn eerste interlanddoelpunt thuis nog wel met 4-0 van Malta (29 maart 1995), maar verspeelden daarna onze kansen op de groepswinst. Door nederlagen in Tsjechië (26 april 1995,

3-1) en Wit-Rusland (7 juni 1995, 1-0) was de tweede plaats én dus kwalificatie via de achterdeur het hoogst haalbare. Het publiek en de pers in Nederland uitten hun onvrede en richtten hun pijlen op Guus Hiddink. Als het spelersmateriaal goed is, maar de prestaties onder de maat zijn, ligt een trainer als eerste onder vuur.

De zege op 11 oktober in La Valleta op Malta (0-4) gaf de bondscoach weer wat lucht en ons een dosis zelfvertrouwen. De andere landen in de groep kenden op Malta de grootste moeite, maar wij wonnen daar overtuigend. Toch voelden we de druk van heel Nederland

op onze schouders toen we ons begin december in het trainingskamp meldden. Het is heel gek, maar elke interland weer denken de Oranjefans dat wij 'wel even' winnen. Maar wij beseften dat in een alles-of-niets play-off andere wetten gelden. In verhalen dat we de Ieren 'wel even' zouden verslaan, omdat de Ajacieden na het winnen van de Europacup en wereldbeker in de vorm van hun leven verkeerden, wilden en mochten we niet geloven. De Ieren onderschatten, was wel het allerdomste dat we konden doen.

De media wisten de spanning flink op te voeren. In de kranten werd de indruk gewekt dat de toekomst van het Nederlandse voetbal in onze handen lag. Het Ierland van Jack Charlton was volgens de kenners ver over de top, maar zou ons - zo benadrukte Guus Hiddink ook in zijn wedstrijdbespreking - het leven zuur maken met strijd en passie. We waren technisch veel beter, maar dat was tegen de hartstochtelijke Ieren geen enkele garantie voor een goed resultaat. Dat bleek trouwens ook wel onder Louis van Gaal in de WK-kwalificatie van 2002.

Guus Hiddink was rond die wedstrijd anders dan anders. Hij was duidelijk veel meer gespannen dan normaal. Hij wist als geen ander dat hij de slechte kwalificatiereeks in één keer goed kon maken. Maar een nederlaag zou hem zo goed als zeker de kop kosten. Vandaag de dag worden play-offs voor eindtoernooien met een heen- en een terugwedstrijd beslist, waardoor de beste van twee ploegen over het algemeen naar het EK of WK gaat. Toen niet. Eén slechte dag kon zomaar betekenen, dat we een hele zomer moesten thuiszitten in Nederland.

Ondanks alle stress rond de wedstrijd op Anfield Road, voelde ik me heerlijk. Slechts twee weken daarvoor bemachtigde ik met Ajax in Tokio de wereldbeker. En ook de Europacupwinst in mei van dat jaar gaf me nog steeds vleugels. Mede door de bagage van die wedstrijden kende ik geen angst. Al moet ik zeggen dat ik eigenlijk nooit te gespannen ben voor een wedstrijd. Hoe belangrijk die ook is. Als ik een grasmatt en een bal zie, komt het kind in me boven. Ik sluit me helemaal af en leef me uit.

Zelf wist ik niet zo heel veel van de Ieren. Ik volgde het internationale voetbal op de voet, maar kende Ierland niet goed als elftal. De afzonderlijke spelers had ik wel gezien. Ze waren technisch beperkt, maar blonken uit in wilskracht en doorzettingsvermogen.

De entree op Anfield Road was onbeschrijfelijk. Het gangetje naar het veld was zo smal, dat we schouder aan schouder met de tegenstander het veld op moesten. Aan het einde van de spelerstunnel stond: 'This is Anfield'. Toen we dat bord passeerden en de fantastische grasmatt opstapten, volgde een geluidsexplosie. Om kippenvel van te krijgen.

Ver voor de wedstrijd zat het stadion met ruim veertigduizend toeschouwers helemaal vol. Ondanks de enorme belangen maakten de Ierse en Nederlandse supporters samen één groot feest. Of zoals de dag na het duel in De Telegraaf zou staan: "de wedstrijd tegen Ierland was binnen en buiten de lijnen één grote reclamespot voor het topvoetbal."

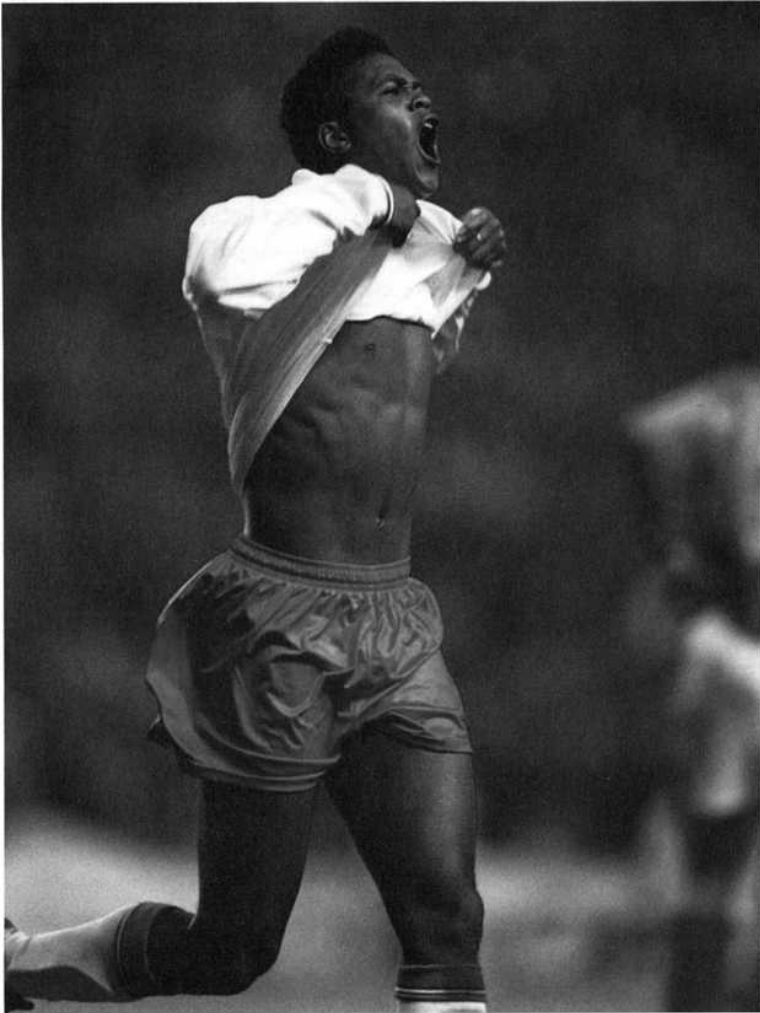
Direct na het eerste fluitsignaal kreeg ik een gevoel van onoverwinnelijkheid. Dat kende ik van mijn Ajax-jeugd en Ajax 1. Bij het Nederlands elftal had ik dat nog niet eerder beleefd. Winston Bogarde debuteerde en speelde net als Ronald de Boer een fantastische

wedstrijd. De 1-0 - na 29 minuten - was verdiend. Clarence Seedorf speelde Edgar Davids aan, die met de bal aan zijn voet het juiste moment afwachtte om mij aan te spelen. Met een korte draai en een lastig schot liet ik Alan Kelly kansloos.

De Ieren wankelden, maar we vergaten door te drukken. Na een voorzet van Glenn Helder kopte ik de bal hard tegen de lat. De tweede helft stroopten de Ieren hun mouwen op en kwamen we bij vlagen onder druk te staan. Edwin van der Sar redde een paar keer goed. Helaas voor de Ieren scoorde ik in de 88e minuut het tweede doelpunt. Ik nam een diepe bal in één keer aan, zag Alan Kelly glijdend uitkomen en stiftte de bal over zijn schouder (2-0).

Anfield Road ontplofte. Na de wedstrijd toonden de Ierse supporters zich ongelooflijk goede verliezers. Ze waren als echte voetbalfans onder de indruk van onze prestatie en gaven de spelers van het Nederlands elftal een staande ovatie. Tijdens de ereronde na de wedstrijd kreeg ik opeens een dikke knuffel van prins Willem-Alexander. Dat verbaasde me, maar deed me heel veel. De foto van dat moment heb ik nog steeds groot in mijn huiskamer hangen. Later kwam hij naar het spelershotel en complimenteerde hij alle Oranjespelers met het fantastische spel. De overwinning was geweldig voor het Nederlandse volk en de economie, vertelde hij. Ik kende de kroonprins niet, maar hij straalde uit dat hij echt gek is op sport. Zijn latere IOC-lidmaatschap verraste me dan ook niet.

De volgende ochtend werd ik heerlijk wakker. Ik maakte voor het eerst kennis met de Engelse pers en de gevatte koppen, die ze altijd boven artikelen plaatsen. Als jonge speler ben je daar gevoelig voor. Ik was trots als een pauw. Ook van de Nederlandse media kreeg ik volop complimenten. Net als het hele elftal trouwens. “Dit was een team waar de miljoenen fans weer trots op kunnen zijn.” Het plotselinge optimisme verbaasde me trouwens wel. Diezelfde journalisten brand-

'Een nieuwe opwindende en inspirerende wereldster - Patrick Kluivert - heeft zich laten zien. Een lange jonge kerel, nauwelijks oud genoeg om zijn stoppeltjes aan te vallen met een scheerapparaat, is de exponent van een voetbalteam dat in alles jeugdig elan uitstraalt', schreef de Daily News. Een groter compliment kon ik niet krijgen.

den ons tijdens de kwalificatiereeks tot de grond toe af en nu waren we ineens dé kandidaat voor de Europese titel. Zo snel gaat het dus.

In de nachtelijke uren in Liverpool zou een gewoon Nederlands woord plotseling een veel te zware lading krijgen. In ons hotel wilden Frits Barend en Henk van Dorp een interview houden met Clarence, Edgar en mij. We zaten op een rijtje en tijdens het gesprek viel de term 'kabel'. We waren trots daar als drie Surinaamse jongens te zitten en benadrukten onze bijzondere band. Het interview werd uit zijn verband gerukt en door velen aangegrepen om de tegenstelling tussen zwart en wit bij het Nederlands elftal aan te geven. Een tegenstelling die er helemaal niet was. Er was hooguit wat wrijving door de Crocky-affaire.

Het irriteerde me echter mateloos, dat een cameraploeg van de NOS tijdens het EK in Engeland beelden maakte van ons ontbijt en -omdat Clarence, Winston, Edgar en ik aan één tafel zaten - dezelfde avond melding maakte van een tweedeling in het trainingskamp. Als die verslaggever had opgelet, had hij gezien dat ik de dag daarvoor met Frank de Boer, Edwin van der Sar en Danny Blind had ontbeten. En dat ik tijdens de lunch met Jordi Cruyff, Peter Hoekstra en Youri Mulder zat. Er werd een bommetje onder Oranje gelegd, terwijl er echt helemaal niets aan de hand was. Tenminste niet meer dan dat drie

Surinaamse tieners zich een half jaar daarvoor trots hadden uitgelaten bij Barend & Van Dorp.

Dat we tegen Ierland met zeven Surinaamse spelers (Clarence Seedorf, Winston Bogarde, Aron Winter, Glenn Helder, Michael Reiziger, Edgar Davids en ik) speelden maakte me stiekem trots, maar niet meer dan dat. Ik was blij om in het Nederlands elftal te spelen en had nooit met iemand een probleem. En of de bondscoach nou Danny Blind opstelde of Edgar Davids maakte me - hoewel Edgar een vriend van me is - helemaal niets uit.

Het EK betekende het zoveelste trainingskamp van het jaar. Ik zou Angela een paar weken niet zien. Het stoorde me niet. Ik vond het niet vervelend om in hotels te slapen, wist dat het bij het leven van een profvoetballer hoorde. Daar had ik voor gekozen! Ans en ik belden elke dag en vroegen aan elkaar hoe het ging. Na het EK zouden we alle 'schade' inhalen.

Ons tijdelijke hotelleven werd een stuk prettiger gemaakt door de KNVB. Net als op alle andere toernooien, die ik daarna meemaakte, hadden wij onze eigen kok. Daardoor hoefden we ons niet aan het traditionele Engelse ontbijt te wagen, maar kregen we een normaal Europees ontbijt. We gaven onze wensen door en daar kwam de kok tijdens de lunch en het diner vaak aan tegemoet. Het eten was goed, gezond en uitgebreid.

Tijdens het toernooi trok ik veel met Michael Reiziger op. Op de kamer keken we films, lazen we boekjes, luisterden we naar goede muziek en kaartten we soms wat. Rond middernacht was het over met de pret en werd iedereen naar zijn eigen kamer gestuurd.

Direct na de EK-loting rekende iedereen zich rijk. De openingswedstrijd tegen Schotland zou drie punten opleveren en daarna had Oranje tegen Zwitserland en Engeland nog maar één overwinning nodig. Dat rekensommetjes niet bestaan, bewezen de Schotten. Op Villa Park in Birmingham hadden we wel het betere van het spel, maar wisten we ondanks twee grote kansen voor Clarence Seedorf en één van Dennis Bergkamp niet te scoren (0-0). Daarnaast hadden we pech. De scheidsrechter gaf geen penalty, nadat Jordi Cruyff was neergelegd in het strafschoopgebied. We konden als excuus aanvoeren dat we Danny Blind en Frank de Boer misten. Zij waren door een gele kaart tegen Ierland geschorst.

Ook ik startte ondanks mijn hoofdrol tegen Ierland niet in de basis. Ik kampte met de naweeën van een meniscusoperatie en was pas weer een paar weken in training. De tweede wedstrijd - weer op Villa Park, tegen Zwitserland - zou de meest gedenkwaardige van het toernooi worden. Niet eens zozeer dankzij de 2-0 overwinning door doelpunten van Jordi Cruyff en Dennis Bergkamp, maar vooral door wat zich na de wedstrijd afspeelde.

De vreugde van de overwinning werd overschaduwd door een uitspraak van Edgar Davids. "De trainer moet ermee ophouden zijn hoofd in de reet van enkele spelers te steken", uitte hij zijn onvrede. Edgar moest zijn plaats afstaan aan Richard Witschge en zat op de reservebank. Danny Blind keerde na zijn schorsing gewoon weer terug in het elftal. Edgar had het niet moeten roepen. Nadat hij de volgende dag weigerde zijn woorden terug te nemen' of af te zwakken, kon Guus I liddink niets anders dan hem naar

huis sturen. De trainer kon zijn gezag niet zo laten ondermijnen. Tegen mij had Edgar het gewoon kunnen zeggen om zijn frustratie te uiten, maar niet in het openbaar. Desondanks vond ik het vreselijk, dat hij terug moest naar Nederland. Ik heb hem de hand geschud, een knuffel gegeven en hij wenste mij succes.

Mijn kleine, persoonlijke succesje boekte ik in de wedstrijd tegen Engeland. Nederland werd volledig weggespeeld en ik mocht na een uur - bij een 4-0 achterstand door doelpunten van Alan Shearer (2) en Teddy Sheringham (2) - warmlopen. Omdat Schotland met 1-0 voor stond tegen Zwitserland waren we op dat moment uitgeschakeld. De 4-1 van mijn voet, uit een onmogelijke hoek, bezorgde ons alsnog een plaats in de kwartfinale.

Tegen Frankrijk kreeg ik voor het eerst een basisplaats. Ik wist niet te scoren. De Fransen speelden opvallend laf en wij kregen via Ronald de Boer, Dennis Bergkamp en Clarence Seedorf de beste kansen. Frankrijk mazzelde toen Phillip Cocu de bal tegen de buitenkant van de paal schoot. En helemaal toen de scheidsrechter na hands van

Marcel Desailly geen penalty gaf.

Ook na de verlenging stond het nog 0-0. In de noodzakelijke straf-schoppenserie schoten Johan de Koek, Frank de Boer, Danny Blind en ik raak. Ik herinner me dat ik voor mijn doen vrij zenuwachtig was. Dat kwam doordat Guus Hiddink pas na de verlenging bekendmaakte wie de strafschoppen zou nemen. Bij Ajax was ik gewend dat dit voor de wedstrijd al werd doorgenomen. De bondscoach zette mijn naam als een van de eerste op het papier en ik hoor hem nog zeggen: "Pat, jij bent een zekerheidje." Tijdens de wandeling van de middencirkel naar de penaltystip probeerde ik me af te sluiten voor al het kabaal van de tribunes en besloot ik mijn vaste plan te hanteren.

In de jeugd van Ajax had ik mezelf aangeleerd om bij penalty's de bal in principe altijd in de rechterhoek, links van de keeper, te schieten. Dat deed ik, omdat de bal dan de kortste weg naar het doel aflegde en de keeper dus de minste tijd had om te reageren, maar vooral omdat ik 'in geval van nood' de hoek dan nog kon veranderen. Als de keeper naar 'mijn' hoek leek te gaan duiken, kon ik de bal aan het einde van mijn aanloop met een simpele, snelle voetbeweging nog de andere richting geven. Van de linker- naar de rechterhoek switchen, is bijna onmogelijk.

Er viel een enorme last van mijn schouders toen de bal tegen het net kwam. Ik had er uiteindelijk niets aan. Clarence miste de vierde penalty. Na de uitschakeling was hij de gebeten hond in Nederland. Mensen vonden dat Guus Hiddink hem nooit een strafschoop had mogen laten nemen. Clarence zou zich hebben opgedrongen. Hij voelde zich belangrijker dan hij daadwerkelijk was. Belachelijk. Anderen wilden niet of durfden niet en Clarence zei: "Dan neem ik hem wel." Daar moeten we achteraf niet moeilijk over doen. Een penalty is vanaf elf meter een één-tegen-één met de keeper. Je scoort of je mist. Die kans is vijftig procent. Als hij had gescoord, had iedereen dat de normaalste zaak van de

Op Anfield Road maakten we tegen Ierland in één klap de dramatisch verlopen kwalificatiereeks goed en plaatsten we ons voor het EK in Engeland. De opluchting was groot.

wereld gevonden en nu kreeg hij onterecht de strontemmer over zich heen.

Clarence was ontroostbaar. Meer dan zijn tranen wegvegen en hem een dikke knuffel geven, kon ik niet. Hij voelde zich heel even Remi, alleen op de wereld. In de kleedkamer wilde hij met rust gelaten worden. Ik had heel erg met hem te doen en besepte dat dit mij ook had kunnen overkomen.

Het slechte toernooi werd Guus Hiddink aangerekend, maar ook dat was niet fair. We faalden met z'n allen. Niet alleen de bondscoach. Guus Hiddink is - hij heeft het later meerdere keren bewezen - een absolute toptrainer, een van de beste coaches, die ik ooit heb gehad. Hij verstaat de kunst een goed evenwicht te vinden tussen intensiteit en rust en dat is voor spelers op het hoogste niveau erg belangrijk. Door zijn trainingswijze weet hij daarnaast een hecht team te smeden.

Ik vind het jammer dat ik het contact met hem heb verloren. Bij Valencia wordt ook nog met respect over hem gesproken. "Hij was een goede trainer en een goed mens", hoor ik geregeld. Dat vind ik ook. Toen ik bij Oranje met hem samenwerkte, was hij geïnteresseerd in de speler en de persoon Patrick Kluivert. Hij wilde in persoonlijke gesprekken meer weten over de mens achter de voetballer. En dat ging nooit geforceerd.

Na het EK bleek weer hoe ik zo'n evenement beleefde. Ik zat 'in het toernooi', was weken

van de buitenwereld afgesloten en realiseerde me pas in Nederland wat er allemaal was gebeurd. De kater kwam later. Pas toen voelde ik de pijn van de uitschakeling. De enige troost was dat ik weer lekker bij Angela was. We konden eindelijk onze vakantie boeken.

HOOFDSTUK 9

VALSELIJK BESCHULDIGD

Op 4 februari 1998 beschikte het Gerechtshof in Amsterdam: *‘Uit onderzoek zijn geen feiten en omstandigheden naar voren gekomen waaruit met voldoende zekerheid kan worden afgeleid dat de klaagster op voor betrokkene kenbare wijze heeft duidelijk gemaakt dat ze niet wenste mee te werken aan de seksuele handelingen die met en door haar zijn verricht. Dan wel dat een en ander tegen haar zin gebeurde of dat betrokkene dit desalniettemin had kunnen en behoren te begrijpen.’* Met deze beschikking leek een einde te zijn gekomen aan een proces, dat mij nog lang en ten koste van mijn privé-leven is blijven achtervolgen. Hoe het zover heeft kunnen komen.

Het was een stapavond als tientallen andere. Zaterdag 10 mei 1997 besloot ik met mijn vrienden van toen Antoine, Eric en Nick wat te gaan drinken in discotheek Sinners bij het Rembrandtplein. Ik was geblesseerd en door mijn relatie met Angela een tijd niet uit geweest. Ik had zin lekker ontspannen op stap te gaan.

Nadat we onze jassen hadden afgegeven, merkte ik wat het doelpunt in Wenen, de wedstrijd tegen Ierland en het winnen van de wereldbeker losmaakten in Amsterdam. Meisjes wilden met me op de foto en vroegen mijn handtekening. Een aantal meiden deed zelfs zonder schaamte een ‘indecent proposal’. Ze boden zich letterlijk aan. En echt, de ene was nog mooier dan de andere. Het werd me weer eens duidelijk: het gaat een jonge, sportieve jongen met roem en geld veel makkelijker af dan andere jongens van zijn leeftijd.

Maar ik was niet op jacht, voelde me gelukkig met Angela en stelde Antoine, Eric en Nick voor ergens achteraan in een hoek te gaan zitten. Je weet hoe het gaat als jongens bij elkaar zijn. We dansten, dronken een paar biertjes, keken wat er allemaal voor beeldschoons rondliep en kletsten wat.

Op het moment dat het feest op zijn einde liep, besloten we het voor gezien te houden en met de taxi terug te gaan naar Amsterdam-Noord. Buiten aangekomen, zag ik dat mijn vrienden in gesprek waren met een blond meisje. Ze bleek ook in Sinners te zijn geweest, was niet lelijk, maar zeker ook niet dat je zegt: “Wauw”. Later hoorde ik dat ze binnen voortdurend achter ons aan had gelopen, ons langdurig had staan bewonderen, maar niet op ons had durven afstappen.

Ze heette Mariëlle Boon, kwam uit Hoofddorp, was net als ik 20 jaar en ging maar al te graag in op de uitnodiging met z’n vijven bij mij thuis nog iets te drinken. Mariëlle had wel wat gedronken, maar was niet laveloos en wist wat ze deed. Ik nam plaats naast de

taxichauffeur en Mariëlle, Antoine, Eric en Nick zaten achterin. Best wel vreemd eigenlijk, omdat er normaal gesproken geen vier passagiers op de achterbank mogen zitten.

Eenmaal in de taxi werd Mariëlle Boon betast door mijn vrienden en vond het prima. Al die aandacht vond ze zichtbaar leuk. Op een gegeven ogenblik bemoeide ik me er ook mee en ging ik met mijn hand naar achteren, naar haar borsten. Later zou ze verklaren dat dit tegen haar zin was. Maar waarom zei ze dit op dat moment niet tegen de taxichauffeur? Of waarom stapte ze niet uit? Waarom zou ik iemand dwingen met me mee te gaan en seks te hebben als ik - zonder op te scheppen - tientallen andere meisjes kan oppikken? De taxichauffeur zou later trouwens ook aangeven, dat er in zijn auto flink werd gerotzooid, maar dat hij nooit de indruk kreeg dat Mariëlle Boon dit niet wilde. Trouwens, als ik ook maar één seconde had gedacht dat het tegen haar zin was, had ik meteen een andere taxi voor haar of voor ons geregeld.

Bij mij thuis hebben we eerst een tijdje ontspannen gezeten. Mariëlle Boon voelde zich snel thuis en stond toe dat mijn vrienden doorgingen met betasten. Ik zat erbij en keek ernaar. Van het een kwam liet ander en we zijn alle vier min of meer aan de beurt geweest. Wat ik me later voortdurend afvroeg, is waarom ze toen niet letterlijk van zich afbeet als het allemaal tegen haar zin gebeurde, zoals ze later beweerde. Dan vermink je één van de vier toch voor het leven! Het werd al weer licht toen we zondagochtend vroeg afscheid namen van elkaar.

Ze was teleurgesteld dat ik verder geen contact met haar wilde, haar telefoonnummer niet hoefde en zij mijn nummer niet kreeg. Toch verliet ze opgewekt het huis. Toen ze al beneden stond, gooide ik geld uit het raam, zodat ze haar taxi naar Hoofddorp kon betalen. Tijdens die taxirit - zo getuigde de chauffeur later - vertelde ze apetrots de nacht te hebben doorgebracht bij Patrick Kluivert.

Dagen later werd ik opgeschrikt door het bericht dat Mariëlle Boon aangifte tegen mijn vrienden en mij had gedaan wegens verkrachting. Dat moest een grap zijn. Ik verbleef met Ajax in Brazilië, maar keerde met toestemming van Louis van Gaal en Michael van Praag snel terug naar huis.

Twee dingen vielen me op. Mariëlle Boon was vlak na de uitspating al naar de politie gestapt. Omdat er uiteraard geen strafbare feiten aan het licht kwamen, besloot ze geen aangifte te doen. Daar kwam ze later, nadat de politie haar slipje en bh al had vernietigd, op terug. Vreemd was ook, dat ze op het moment van aangifte al een afspraak had met weekblad Privé voor een groot interview. Later heb ik gehoord dat Privé alleen over het voorval wilde schrijven als er aangifte was gedaan en haar in contact zou brengen met de advocaat Abraham Moszkowicz. Naar verluidt heeft hij de zaak - met het oog op alle publiciteit - 'pro deo' gedaan en hoefde Mariëlle Boon hem niets te betalen. Dat zal toch niet waar zijn?

Voor mij was het toen al wel duidelijk dat het haar slechts om aandacht en geld te doen was. Pas toen het net zich rond haar sloot, het grote publiek in Nederland ook wel doorkreeg dat haar verhaal rammelde, meldde zij in De Telegraaf "geen cent van Kluivert

te willen hebben.” Er was geen weg terug en heel geforceerd probeerde ze haar gezicht te redden.

Onlangs beseftte ik wat haar waarschijnlijk heeft bewogen mij in eerste instantie zo genadeloos aan de schandpaal te nagelen. In de bijna vergelijkbare zaak rond Robin van Persie kwam er op televisie een deskundige aan het woord. Hij zei dat bij negentig procent van alle verkrachtingsaangiftes een nare ervaring tijdens of na de seks de vrouwen het gevoel geeft te zijn verkracht. Bij Robin was dat het feit dat zijn vrienden er met haar kleren vandoor waren. Bij mij dacht Mariëlle Boon die avond wellicht goud in handen te hebben, maar stortte haar droomwereld in toen ik zei dat het eenmalig was en ik haar nooit meer hoefde te zien.

Intussen zat ik door mijn eigen stomiteit flink in de shit. Angela lag met een zwangerschapsvergiftiging al anderhalve maand hoogzwanger in het ziekenhuis en ik had spijt als haren op mijn hoofd van het avontuurtje. Ik had een onvergeeflijke fout gemaakt en moest daarvoor boeten. Met lood in mijn schoenen ben ik naar Angela gegaan en heb ik alles opgebiecht. Vrouwen die op het einde van hun zwangerschap lopen, zijn extra emotioneel en mijn bekentenis zorgde voor één groot drama. Angela was woest en verdrietig tegelijk. Dat was logisch. Ze twijfelde ondanks de geboorte van onze kanjer van een zoon Quincy of ze met me door wilde.

Nadat ze dagenlang niet tegen me had gepraat, zetten we alles op een rijtje en kwam zij gelukkig ook tot de conclusie dat Mariëlle Boon alleen op mijn geld uit was. Achteraf werd het me door Moszkowicz aangerekend dat ik Boon een schikkingsvoorstel had gedaan. Daarmee Zou ik mijn schuld bekennen. Bullshit. Ik wilde voorkomen dat het verhaal in de pers zou komen en ik wilde Angela een vernedering besparen.

Ik twijfelde geen moment aan de goede afloop van de ‘zaak Boon’, maar werd in de media inmiddels wel met de grond gelijk gemaakt. Ik voelde me dan ook erg gesteund door Michael van Praag, die zei dat iedereen aangifte kon doen. “Dat zegt mij helemaal niets. Ik beschouw dit als een privé-aangelegenheid van Kluivert.” Mijn advocaat Gerard Spong benadrukte elke keer dat het verhaal van Boon van a tot z gelogen was.

Op 3 juli nam het Openbaar Ministerie de logische beslissing, dat er geen strafvervolging zou plaatsvinden. Hoewel Angela in mijn onschuld geloofde en ik er altijd van overtuigd was dat het nooit tot één veroordeling wegens verkrachting kón komen, viel er die dag een last van onze schouders. Mariëlle Boon was ontmaskerd en wij meldden ons een dag later opgelucht in Italië voor mijn presentatie bij AC Milan.

Eind november wilde Mariëlle Boon een heropening van het onderzoek, ben ik ook als getuige gehoord, maar vond het Hof dat “het aanvankelijke onderzoek van de politie voldoende diepgaand was geweest, waardoor zij op terechte gronden had besloten geen vervolging in te stellen”.

Nadat alle juridische wegen tot strafvervolging waren uitgeput, liet Mariëlle Boon nog één keer haar ware gezicht zien en startte ze een civiele procedure om een schadevergoeding te eisen. Maar het was haar toch niet om het geld te doen? De procedure had geen schijn van

kans en ze maakte zich belachelijk toen ze in de rechtbank stelde “dat wij mogelijk niet door hadden gehad, dat de seks tegen haar wil was geweest.”

Eindelijk kon ik dit nare hoofdstuk afsluiten, maar de schade was al geleden. De affaire bezorgde me een stempel, dat niet meer viel weg te poetsen. Al werd ik juridisch in het gelijk gesteld.

In discotheek Sinners bij het Rembrandtplein ontmoette ik Mariëlle Boon en legde ik door een stommitieit een bom onder mijn huwelijk.

HOOFDSTUK 10

DROOMTRANSFER NAAR AC MILAN

Na maandenlang op mijn lip te hebben moeten bijten, kon op 13 februari 1997 de champagne dan eindelijk worden ontkurkt. Die dag maakte AC Milan bekend dat ik - de toen 20-jarige Patrick Kluivert - een contract voor vier jaar had getekend bij de Italiaanse topclub. De overgang van Ajax naar Milan hing al maanden in de lucht en was nu een feit.

Al vóór de Europa Cup 1-finale in 1995 tegen AC Milan namen de slagvaardige Italianen informeel contact met me op om te praten over een transfer. En in september 1996 bereikten we een principeakkoord, nadat mijn zaakwaarnemer Sigi Lens en ik in Milaan geheime onder-handelingen hadden gevoerd. Het verzoek van Milan om de deal stil te

houden, betekende dat ik bijna zeven maanden lang niemand kon vertellen over mijn droomclub.

Aangezien ik een aflopend contract had, kon ik dankzij het Bosman-arrest uit 1995 transfervrij weg uit Amsterdam. Dat ik voor nul gulden wegliep, werd me door sommige fans kwalijk genomen, maar was Ajax' eigen schuld. Als Ajax me gewoon een goed aanbod had gedaan, had ik zeker getwijfeld of ik op deze leeftijd al naar het buitenland moest vertrekken. Maar ondanks mijn winnende treffer in Wenen, het veroveren van de wereldbeker en de belangrijke doelpunten voor het Nederlands elftal tegen Ierland kwam Ajax niet met een goed nieuw contract over de brug. Ik speelde vanaf mijn zevende voor Ajax en had niets liever gewild dan dat penningmeester Arie van Os flink geld aan me had verdiend.

Pas nadat de interesse van Milan en tal van andere Europese topclubs serieuzer en serieuzer werd, wilde meneer Van Os met Sigi en mij onderhandelen. Voordat we aanschoven, werd ons echter al duidelijk gemaakt dat we niet op een sterk verbeterde aanbieding hoefden te rekenen. In Milaan kon ik ruim drie miljoen gulden netto - het achtienvoudige van wat ik in mijn laatste contractjaar in Amsterdam kreeg gaan verdienen en veel andere clubs wilden me ook graag hebben.

Dat ik zo goed in de markt lag, verbaasde me eigenlijk niet. De jeugdopleiding van Ajax stond altijd al heel goed bekend en doordat wij twee jaar lang zo goed presteerden in de Champions League groeide het leger scouts met de week. Ook Juventus en Bayern München waren heel concreet en eigenlijk alle grote clubs in Europa informeerden naar me. Ik hakte de knoop door en besloot - met pijn in het hart, dat wel - uit de Amsterdam ArenA te vertrekken.

Al moet ik wel eerlijk zeggen dat het dodelijke auto-ongeluk en de vermeende verkrachtingszaak mijn keuze voor het buitenland ook een stuk eenvoudiger maakten. Ik had genoeg van Nederland, wilde in Italië weer rust rond mijn persoon creëren en hoopte in Milaan aan mijn geknakte relatie met Angela te kunnen werken.

Het feit dat Michael Reiziger en Edgar Davids een jaar eerder al voor Milan tekenden en Winston Bogarde er ook naartoe zou gaan, speelde ook mee bij mijn besluit. Op het moment dat ik mijn handtekening zette, verheugde ik me erop te worden herenigd met Edje en Mikey, maar in de praktijk kwam daar weinig van terecht.

Edgar verruilde AC Milan in december 1997 voor Juventus en Michael vertrok in de zomer naar FC Barcelona. Wat uiteraard ook een rol speelde om naar Italië te gaan, was dat Marco van Basten, Ruud Ciullit en Frank Rijkaard bij Milan grote successen hadden geboekt. Die wilde ik graag evenaren.

'Ans' had een grote stem in de beslissing. Als zij had gezegd niet naar Italië te willen verhuizen, maar naar bijvoorbeeld Spanje of

Engeland, was de transfer naar AC Milan niét doorgegaan. Na goed overleg stemde ze in met mijn nieuwe club en konden we de koffers pakken. Ze besefte dat het een aanbieding

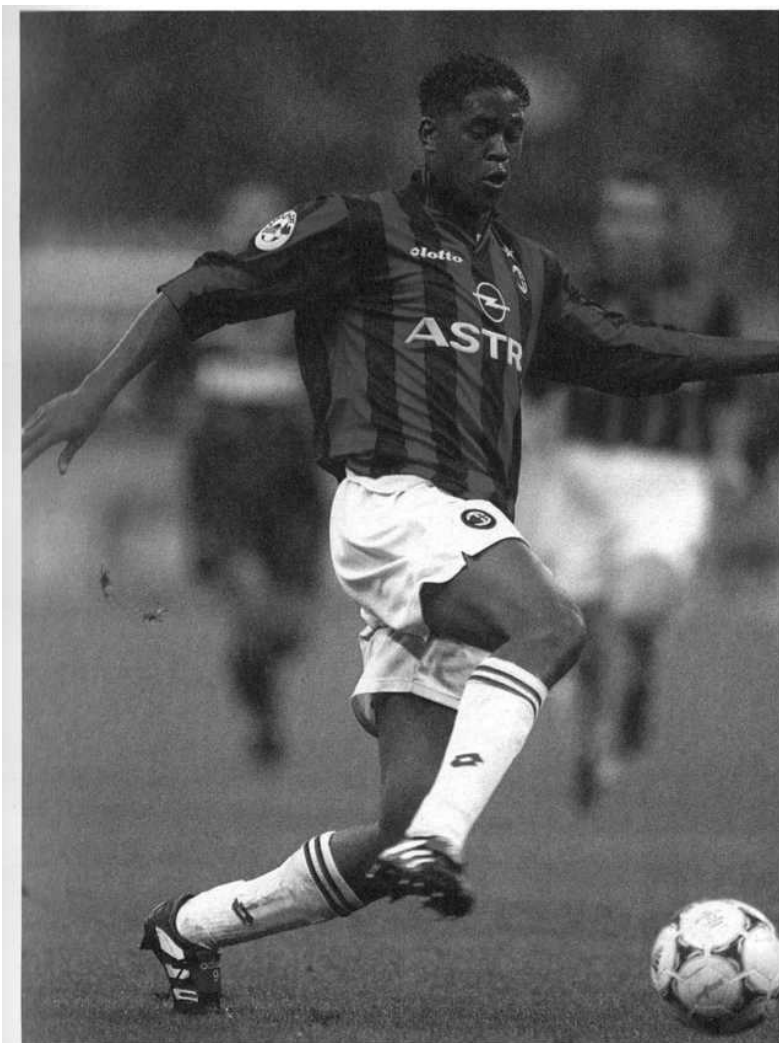
was, die ik eigenlijk niet kón afslaan. We besloten ons huis in Noord te verkopen en slaagden daar heel snel in.

Het was een grote stap en ik moest zelf ook wel even aan het idee wennen. Als jongen van nog net twintig jaar oud ging ik naar het buitenland en ik wist eigenlijk helemaal niet wat me te wachten stond. Het was echter wel een groot voordeel dat ik in Nederland al een tijdje samenwoonde met Angela.

Na het inchecken op Schiphol werden we uitgezwaaid door mijn schoonouders. De avond voor het vertrek was ik nog bij mijn moeder geweest om gedag te zeggen. Het was een emotioneel moment. Ik ben een gevoelsmens en vind het erg om mijn familie niet bij me in de buurt te hebben. Mijn moeder gunde me mijn transfer van harte, maar was verdrietig. Op het moment dat ik mijn jas aantrok en al in de deuropening stond, fluisterde ze zachtjes in mijn oor: “Doe je wel voorzichtig?” Na een minutenlange knuffel liep ik naar mijn auto, maar in die wandeling van twintig meter keek ik vijf keer om.

Gelukkig kwamen mijn vriend Vincent Sporkslede, mijn vader en mijn broer vaak over naar Milaan. Daarnaast kwamen er vaak vriendinnen van Ans langs. Mijn moeder is helaas geen enkele keer geweest, maar dat kwam doordat zij en Angela het gewoon niet goed konden vinden. De visite sliep altijd gewoon bij mij thuis. Het huis was groot genoeg. We hadden plaats zat.

Op de luchthaven van Milaan zag het bij mijn aankomst zwart van de mensen. Supporters hadden al de moeite genomen om me te verwelkomen en ook de pers was zeer geïnteresseerd. In het voetbalgekke Italië was het voor de journalisten belangrijk om zo snel mogelijk een beeld van en interview met de nieuwste aanwinst van AC Milan te heb-

Sociaal gezien bad ik in Milaan helemaal niets te klagen, maar sportief viel het allemaal een beetje tegen. Al bestrijd ik de verhalen, dat ik bij AC Milan mislukt zou zijn. Fabio Capello was tevreden.

Samen met George Weah was ik bij Milan een gevangene van het verdedigende systeem. Achteraf kan ik misschien wel

stellen dat het verwachtingspatroon te hoog was.

ben. Ans en ik moesten ons echt door de mensenmenigte heen worstelen, waarna ik van de ene naar de andere camera werd gesleurd om vervolgens de schrijvende pers kort te woord te staan. Welkom in Italië!

Tijdens de contractbesprekingen in Milaan was het me al opgevallen, dat de organisatie van de club super was. Dat gevoel werd na mijn aankomst alleen maar versterkt. AC Milan had zijn zaken zelfs zó goed voor elkaar, dat ik dat in mijn verdere carrière eigenlijk niet meer ben tegengekomen. Het bosrijke trainingscomplex Milanello bijvoorbeeld bestaand uit zes of zeven voetbalvelden - was voor die tijd ultramodern.

Angela en ik woonden de eerste weken in hotel Principe di Savoia. Daarna betrokken we een woning van de club aan de Via Ippodromo, op een steenworp afstand van San Siro, waar alle nieuwe spelers werden gehuisvest. Ons huis - op de vijfde en bovenste verdieping van het appartementencomplex - bestond uit vier grote slaapkamers, een prachtige open keuken en een enorme woonkamer. Op het dak hadden we niet alleen een schitterend terras, maar ook een zwembad. Het had wel iets om - vanuit dat zwembad - op het stadion uit te kijken. Helaas kwam dat er door het tegenvallende weer in Milaan niet zo heel vaak van.

Zvonimir Boban was de eerste dagen mijn gids. Zvonimir woonde schuin tegenover me en leidde me rond door Milaan. Ook Edgar Davids, die al een jaar bij Milan speelde, maakte me wegwijs. Hoewel het verleidelijk was om alleen maar de Nederlanders op te zoeken en mijn eigen taaltje te praten, gaf ik mezelf de opdracht zo snel en zo goed mogelijk te integreren.

Dat lukte me ook zonder Italiaanse les te volgen. Hoewel ik vroeger geen echte studiebol was, pik ik talen heel snel op. Iedereen verbaasde zich erover hoe snel ik Italiaans kon verstaan en me ook verstaanbaar kon maken.

Waar Angela en ik wel erg aan moesten wennen, was de Italiaanse cultuur. In Amsterdam aten we steevast om een uur of zes half zeven, maar in Milaan gingen de restaurants pas om negen uur open. Na een paar weken met een rammelende maag te hebben rondgelopen, had ik de oplossing gevonden. Net als de Italianen zelf besloot ik meer werk van de lunch te maken en uitgebreid te tafelen. Niet zoals mijn ploeggenoten Paolo Maldini, Demetrio Albertini en Alessandro Costacurta met de flessen wijn op tafel, maar met heerlijk Italiaans eten.

Een favoriet restaurant heb ik in Milaan eigenlijk nooit echt gehad. Elke keer als we buiten de deur wilden eten, kwamen we ergens anders terecht. In het begin was ik bang om heel snel genoeg te krijgen van de pasta's en de pizza's, maar de Italiaanse keuken was gelukkig lang niet zo eenzijdig als waarvoor sommige mensen me hadden gewaarschuwd. De Italiaanse restaurants hebben ook voortreffelijke stukken vlees en prima vis op de menukaart staan.

Als we met Milan wonnen, lukte het diezelfde of de volgende avond niet om je eten af te rekenen. De rekening werd betaald door de restau-ranteigenaar. Als je tenminste niet per

ongeluk bij een Inter Milaan-fan was binnengestapt. Dan betaalde je als AC Milan-speler namelijk het dubbele.

Sociaal gezien had ik niets te klagen, maar in sportief opzicht viel het allemaal een beetje tegen. Al was de start nog hoopvol. In mijn eerste wedstrijd in San Siro - om de Coppa Berlusconi tegen Juventus -scoorde ik direct. Ibrahim Ba zette voor en ik schoot met een curve tegendraads binnen. Door de 3-1 winst waren de verwachtingen torenhoog gespannen. Milan had niet alleen miljoenen geïnvesteerd in nieuwe spelers, maar ook de succesvolle trainer Fabio Capello teruggehaald van Real Madrid. Na het tegenvallende seizoen 1996/'97 moest hij weer voor successen gaan zorgen.

Tijdens de eerste trainingen viel me al op dat hij een compleet andere-IV werkwijze had dan Louis van Gaal. Nog veel meer dan bij Ajax, lag bij Milan de nadruk op de tactiek. Capello hamerde net zo lang op bepaalde spelpatronen tot het automatiseren werden. Meestal trinden we één keer per dag, maar vooral in de voorbereiding moesten we er twee keer aan geloven. Dan bleven we op Milanello en had elke speler een eigen kamer. Die kamers dienden in de voorbereiding op een wedstrijd als spelershotel.

De wedstrijdbesprekingen gingen in het Italiaans, maar kon ik vanaf dag één eigenlijk al goed volgen omdat Fabio Capello alles duidelijk maakte op een groot bord. Na afloop kwam hij altijd even naar mij toe en vroeg hij of ik de aanwijzingen had begrepen. In het Engels lichtte hij dan altijd nog een paar dingen toe, waarna hij alle linies afzonderlijk bij zich riep om helemaal de puntjes op de i te zetten. De trainer was een perfectionist en leek in dat opzicht heel veel op Louis van Gaal.

Naast de trainer hadden ook de spelers die al lang bij Milan voet-balden het voor het zeggen. Het viel vooral op hoeveel respect de jonge Italiaanse jongens voor de oude garde hadden. Zij poetsten de schoenen, droegen het materiaal naar het trainingsveld en schoven bij de gezamenlijke lunches pas aan als de rest een plaats had gevonden. Ik had dezelfde leeftijd, maar mijn status was anders. Voor een 21-jarige stond ik opvallend hoog in de hiërarchie, zei Bruno.

Bruno was bij Milan het 'manusje van alles' en het aanspreekpunt van de nieuwe spelers. Bij hem kon je met al je vragen terecht. Ik deed

vooral in mijn begintijd bij Milan een beroep op hem als ik mijn naam

met grote letters in de kranten zag staan, maar niet precies wist wat er allemaal werd geschreven. Hij sprak goed Engels en vertaalde de artikelen. Ik had niet te klagen. De kranten schreven vrij positief over me.

Net als in Nederland reisden we in een bus naar de uitwedstrijden.

Alleen de duels met Napoli, Lazio en AS Roma gingen met het vliegtuig. Ik zorgde er in de bus altijd voor dat ik mijn discman mee had en lekker mijn eigen favoriete muziek kon beluisteren. Op de gewone geluidsinstallatie waren we overgeleverd aan de muzieksmaak van de Italianen en om drie uur naar Luciano Pavarotti te luisteren, was voor mij geen

optie.

Mijn competitiedebuut liep uit op een teleurstelling. Tegen Piacenza, dat het seizoen daarvoor via beslissingswedstrijden in de Serie A was gebleven, kwamen we niet verder dan 1-1. Niet eens zozeer het resultaat, maar meer het spel, baarde me gelijk zorgen. We speelden 4-4-2 met vier verdedigers en vier middenvelders op lijn. Het gat tussen George Weah, mij en de middenvelders bedroeg dertig meter, waardoor we met z'n tweeën moesten opboksen tegen vier verdedigers én een controlerende middenvelder. George en ik waren - daar waren we het over eens - gevangen van het systeem.

Ook aan de scheidsrechters moest ik heel erg wennen. Zij traden helemaal niet op tegen de schoppen van de verdedigers en floten bijna allemaal in het voordeel van de thuis spelende ploeg of de topclubs. Wij hadden de scheidsrechters dan ook vaak mee, maar het voelde heel onbevredigend. Een voordeel was wel dat ik - als ik het niet eens was met een beslissing - lekker in het Nederlands kon schelden. Ze verstonden me toch niet als ik in het voorbijlopen op zachte toon en met een grote glimlach op mijn gezicht "Hé, treed eens op, klootzak" zei. Het scheelde me een hoop kaarten.

Met zes doelpunten in 27 competitiewedstrijden en drie treffers in de Coppa d'Italia kon ik terugkijken op een voor mij onder de maat eerste seizoen. Het rare is dat iedereen, die ik nu over mijn Milan-tijd hoor praten, zegt dat ik mislukt ben. Maar dat voel ik zelf niet zo. Fabio Capello was zelfs best tevreden. We hadden veel nieuwe spelers, maar pakten geen prijzen. En als het elftal faalt, weet je dat je daar als

individu op wordt aangesproken; zeker als grootverdiener.

Mensen vergeten echter dat de Italiaanse competitie in die tijd in geen enkel opzicht viel te vergelijken met de eredivisie. In Nederland was voetballen voor spitsen een feest, maar in Italië werd er door de verdedigers alles aan gedaan om ze het leven zuur te maken. Ik wilde direct mijn stempel op AC Milan drukken, maar dat lukte niet. Achteraf kan ik stellen dat het verwachtingspatroon misschien wel gewoon te hoog was.

Maar ik wilde niet weg én - zoals nu wel eens wordt geroepen -hoefde niet weg. Milan en Manchester meldden dat de clubs een akkoord hadden bereikt over mijn transfersom. The Mancunians zouden 31 miljoen gulden voor me betalen, ik was vereerd, maar zag een transfer niet zitten.

Tot teleurstelling van United besloot ik - toen nog - om een jaar bij AC Milan te blijven. De reactie van Manchester-voorzitter Martin l'dwards kan ik me nog goed herinneren en was echt Engels: beschaafd. "Ik wist dat Patrick een voorkeur had voor Juventus en liever niet naar Engeland kwam. Toch hebben we hem via zijn zaakwaarnemer Sigi Lens willen overhalen. Tevergeefs helaas."

Toch zou ik nog vertrekken. Er deed zich plotseling een prachtige mogelijkheid voor. Ik was samen met Angela in de auto op weg naar Aron Winter, die bij Internazionale speelde en in Como woonde, toen Louis van Gaal belde.

"Patrick, hoe is het?", was het eerste dat hij vroeg. Voordat ik kon zeggen, dat het goed

met me ging, volgde de tweede zin. “Waarvoor ik bel: heb je zin om hierheen te komen?” Hij was op dat moment trainer van FC Barcelona en vroeg me snel te beslissen. De clubs waren er al uit.

Ik keek Angela aan en ze knikte. Deze kans kon ik niet laten lopen. Kort daarna tekende ik voor vier jaar in Spanje en verlostte ik mezelf van het negatieve systeem. Barcelona betaalde de ongelooflijke transfersom van 28 miljoen gulden. Niet gek voor Milan. Het jaar daarvoor was ik voor niets bij Ajax opgehaald. Overigens was FC Barcelona niet de enige club, die belangstelling toonde. Naast Manchester United en Barca hadden ook Lazio Roma en Parma aan de bel getrokken. AC Milan wilde me echter niet aan een andere Italiaanse topclub verkopen. Ze waren bang dat ik daar beter tot mijn recht zou komen. Zoals hun eerder ook al bij Edgar Davids was overkomen, die in Milaan stroef draaide, maar bij Juventus de pannen van het dak speelde.

HOOFDSTUK 11

GLORIEJAREN IN NOU CAMP

Verreweg mijn mooiste voetbaljaren beleefde ik in Barcelona. Vanaf liet moment dat ik voor de eerste keer het vliegtuig uitstapte, voelde ik me thuis. Een gids van FC Barcelona leidde me rond door de stad en ik kneep me steeds in mijn arm, omdat ik dacht dat ik droomde. Wauw!

Het weer, de Ramblas, het strand, de schitterende architectuur van Gaudi, de vriendelijke mensen en de sfeervolle restaurantjes: Barcelona had niet alleen een fantastische voetbalclub, maar nog veel meer dat Angela en mij aansprak.

Het was een groot voordeel dat Winston Bogarde en mijn maatje Michael Reiziger al bij Barga speelden. Buiten het voetbal gingen Angela en ik veel met ze om. En met hun vrouwen Lydia en Manon natuurlijk. Het enige dat ons op dat moment tegenstond was het hotelleven. De eerste maanden logeerden we in Juan Carlos, op een paar honderd meter van Nou Camp. Op het hotel was helemaal niets aan te merken. Maar het was gewoon niks om met twee volwassenen en met Quincy op een kamer van acht bij acht meter te zitten. Gelukkig kregen we snel ons huis en verhuisden we naar San Pedro Claver.

Het was alleen nog zaak om onze spullen ‘eventjes’ uit Milaan in Barcelona te krijgen. Gelukkig kon ik weer een beroep doen op Jaap Vlijm en zijn vrouw Jeanette. Jaap en Jeanette zijn de ouders van Patty, de vrouw van mijn boezemvriend Vincent Sporkslede en goede vriendin van Angela. Via Vincent en Patty had ik Jaap en Jeanette ook leren kennen. Wat zij voor mij betekend hebben, kan ik nauwelijks beschrijven. Ze stonden en staan eigenlijk altijd voor me klaar. “Patje, maak je niet druk. Ik zorg ervoor dat je meubeltjes in Spanje komen, pik”, was het enige dat Jaap - in plat Amsterdams - zei. En ik wist dat het goed zat. Hij regelde een verhuishwagen en reed daarin van Milaan naar Barcelona. “Dat doe ik graag voor je.” Zoals hij zoveel voor me doet.

In de kleedkamer van Barcelona had ik veel steun aan alle Nederlanders. Als nieuwe speler zoek je steun bij je landgenoten en die waren er genoeg. Ruud Hesp, Boudewijn

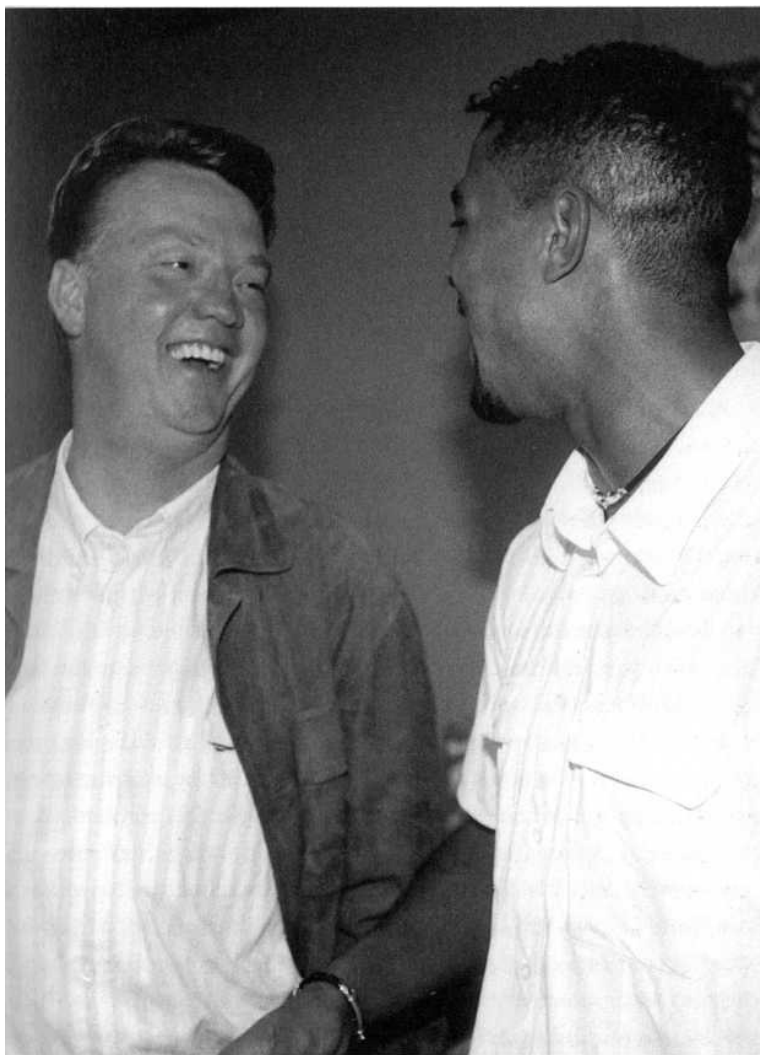
Zenden, Winston Bogarde, Phillip Cocu en Michael Reiziger vertelden me dat er grote cultuurverschillen waren tussen Catalonië en Nederland. Bij Barcelona hadden de Catalaanse spelers en de jongens die er al jaren speelden het voor het zeggen. Als nieuweling maakte je succesverleden - bij welke club ook

- niet uit. Presteren was het enige dat telde.

De gesprekken, die ik met Louis van Gaal voerde, deden me goed. Volgens hem was er een moordende concurrentiestrijd, maar hoefde ik me met mijn kwaliteiten geen zorgen te maken. “Als jij je normale niveau haalt, speel je altijd”, zei hij. Hij kwam zijn belofte na, want het eerste jaar speelde ik 35 wedstrijden en scoorde ik vijftien keer.

Ik vond het heerlijk om weer onder Louis van Gaal te trainen. Zijn oefenstof was fantastisch en week niets af van die in zijn Ajax-tijd: veel pass- en trapoefeningen, positiepelletjes en heel korte partijtjes. Vier tegen vier, vijf tegen vijf en wie verzaakte, ging eraan. Soms leek het alsof hij ogen in zijn achterhoofd had. Zelfs als hij met z'n rug naar je toestond, ontging hem geen verkeerde aanname of keuze. Het enige dat me tegenviel, was dat hij na één jaar nog geen Spaans sprak. Hij kon zich met handen en voeten verstaanbaar maken, maar daar was ook alles mee gezegd.

Op de trainingen was voelbaar dat de vedettes moeite hadden met Van Gaal. Bij Ajax had hij als trainer met jonge, leergierige spelers te maken, die een strak regime nodig hadden. Luis Figo en Rivaldo waren er echter niet van gediend om - zoals ze dat zelf in de kleedkamer zeiden - als kleine jongens te worden behandeld. Vooral voor Rivaldo was de training hobby. Hij wilde lekker met de bal spelen en drukte

** Ik vond het in Barcelona heerlijk om weer onder Louis van Gaal te trainen. Zijn oefenstof was fantastisch en week niets af van die in zijn Ajax-tijd.*

vaak zijn snor. “De wedstrijd: daar gaat het om, trainer”, riep hij met een grote glimlach om zijn mond als Van Gaal hem de huid vol schold. Voor Van Gaal en zijn assistenten Gerard van der Lem en José Mourinho was iedereen in de selectie gelijk.

Rivaldo was in zijn ogen niets meer dan een jongen van zeventien die net bij de groep kwam. Er werd me echter al snel duidelijk dat dit in Spanje niet zo werkte. Ook tussen de Spaanse pers en Van Gaal boterde het niet. Hij was rechtlijnig en stond altijd pal voor zijn spelers. Hij was niet bang om de media met harde stem - en soms scheldend - de les te lezen. Dat waren de Spanjaarden niet gewend en krenkte ze. Het werd een spelletje. De pers probeerde hem uit de tent te lokken, zocht hem en hij reageerde. Ik hield mijn hart vast, maar had het op dat moment druk genoeg met mezelf.

De trainingen waren van een ongelooflijk hoog niveau. Toch had ik geen moeite om mijn medespelers bij te benen, omdat ik toptopfit uit Milaan was gekomen en de oefenstof nog uit mijn Ajax-periode kende. Ook het spelsysteem was vertrouwd. Dat was een kopie van de Ajax-speelwijze. Van Gaal beschikte over voetballers, die in dat systeem pasten en de spelers, die hij op bepaalde posities miste, mocht hij kopen.

Ik had mijn draai snel gevonden. Ook op sociaal gebied. Ons huis, met een luxe keuken, woonkamer, studeerzaal, vijf slaapkamers en een zwembad lag op tien minuten rijden van

het stadion en was een paleis, waar Angela, Quincy en ik heerlijk woonden. Voor die vrijstaande villa betaalde ik - destijds nog - dertienduizend gulden huur per maand aan Barcelona. Om het Angela zo makkelijk mogelijk te maken, gingen we op zoek naar een schoonmaakster en een au pair. Via een 'agencia' kwamen we in contact met Joanna Tejada, die onze nanny werd. Ze trok bij ons in. En kwam na een tijd met het voorstel om de oppas op Quincy om en om te gaan doen met haar zus Josephina. Angela en ik waren zó tevreden dat Joanna en Josephina in Nederland nu nog steeds

de oppas hebben van Quincy, Justin en Ruben.

In mijn beginperiode was ik een echte huismus. Tussen de middag gingen we wel vaak in de stad lunchen met de Nederlanders, maar 's avonds wilde ik thuis zijn. Lekker samen met Angela koken en - nadat eindelijk de schotelantenne was geïnstalleerd - zappen op de Nederlandse tv. Vrijdagavond keken we mijn favoriete serie, Baantjer. De Nederlanders en hun vrouwen kwamen vaak bij ons over de vloer. We trokken dan een flesje wijn open en keken een goede film of kaartten de hele avond lang. We waren verkikkerd op troefkollen - een oud-Surinaams kaartspel - waarbij je twee tegen twee speelt en zo veel mogelijk slagen moet halen. Het lijkt een beetje op klaverjassen, maar is toch heel anders.

Het leven lachte me toe. Hoewel ik niet zo'n ontbijttype ben, stonden we elke ochtend om acht uur op. Noodgedwongen trouwens omdat Quincy al vroeg wakker werd. Dan maakte ik een paar geroosterde broodjes, zette ik een kop thee, sloeg ik de keukendeuren open en ontbeten we in het zonnetje. Ik was voor mijn gevoel de gelukkigste man ter wereld.

Mijn eerste optreden in Nou Camp was iets onvergetelijks. Het is een oud stadion, maar zó ontzettend indrukwekkend. Het mooiste plekje vond ik het eigen kapelletje van Barcelona. Ik kwam daar wel eens om een kruisje te slaan, maar niet zo vaak als mijn Spaanse ploeggenoten. Veel spelers gingen voor elke thuiswedstrijd naar de kapel om te bidden. Ik vond het mooi om te zien dat dit kon in de hectische voetbalwereld. Het was een plek om je even in alle rust terug te trekken. Voor elk seizoen werd er speciaal voor de spelers een mis opgedragen.

De eerste keer dat ik het trappetje opliep en de tribunes helemaal vol zaten, kreeg ik een grote adrenalinekick. Spelers, die je naar hun t Barcelona-tijd vraagt, zullen dat stuk voor stuk als indrukwekkend omschrijven. Toch was het niet zo mooi als scoren in een vol Nou Camp. Elke keer als ik dat deed, kreeg ik centimeters hoog kippenvel op mijn arm. Door de hartstocht bij de supporters, het gejuich en geschreeuw raakte ik in een soort trance en liep ik 'stoned' naar de middenlijn. Heerlijk.

Toch was de start stroef. Pas na de winterstop begonnen we met Barcelona op volle toeren te draaien. De thuiswedstrijd tegen Athletic de Bilbao - op 9 januari 1999 - staat nog in mijn geheugen gegrift en was de ommekeer in het seizoen. Door een urenlange tropische hoosbui veranderde het veld in Nou Camp in een klein binnenmeer. Voetballen was eigenlijk onmogelijk, maar de scheidsrechter weigerde het veld af te keuren. Op dat moment baalden we, maar achteraf waren we wel blij met zijn beslissing.

Athletic was in die tijd moeilijk te verslaan, maar deze keer wonnen we met 4-2. Hoe slecht het weer was, bleek wel uit het toeschouwersaantal. Er zaten maar twintigduizend mensen op de tribunes. Het was in het stadion waar bijna honderdduizend toeschouwers in kunnen een trieste aanblik.

Louis van Gaal gaf in zijn wedstrijdbespreking aan de ballen zo veel mogelijk door de lucht te spelen om geploeter in de plassen te voorkomen. De tactiek werkte, want bij rust stonden we al met 2-0 voor. Luis Enrique kopte de bal uit een voorzet van Luis Figo binnen en Phillip Cocu maakte een van de mooiste doelpunten uit zijn leven. Ik kreeg de bal aangespeeld, kopte de bal terug en Phillip volleerde de bal in de kruising. In de tweede helft kwam Athletic twee keer terug (tot 2-1 en

3-2), maar besliste Rivaldo de wedstrijd met twee doelpunten in ons voordeel.

Een week na die wedstrijd werden Frank en Ronald de Boer gepresenteerd als nieuwe aanwinsten van Barça, waarmee het aantal Nederlanders op acht kwam. De persconferentie van Louis van Gaal -in de aanloop naar de wedstrijd tegen Betis Sevilla - is op de

Nederlandse tv meerdere keren herhaald. De trainer wilde het alleen over de volgende wedstrijd hebben en reageerde geïrriteerd toen bleek dat de pers vooral in de komst van de De Boertjes was geïnteresseerd.

Dat was ook een beetje mijn schuld. Omdat ik de dag daarvoor in een interview had aangegeven, dat acht Nederlanders bij Barcelona wel heel erg veel van het goede was. Argentijnse trainers halen ook vaak veel landgenoten binnen. Daar is op zich niet zo veel mis mee, maar je weet dat je daarop wordt aangesproken als de resultaten uitblijven.

Louis van Gaal ontplofte toen hem de vraag werd gesteld of hij met het aantrekken van zo veel landgenoten geen bom onder de club Barcelona legde. “Dit is de laatste keer dat ik zeg niet over spelers te willen praten. Als jullie nog zo’n vraag stellen, die niet over de wedstrijd gaat, stop ik deze persconferentie.” Een Spaanse journalist stapte boos op. “Ik zie wel dat je niet geïnteresseerd bent in het duel met Betis”, beet Van Gaal hem toe.

Ook de Nederlandse journalisten waren voor niets gekomen. “Als ik tegenover de Spaanse pers geen mededelingen doe, doe ik dat ook niet tegen jullie”, was hij ouderwets op dreef. “Ben je doof?”, riep hij toen een journalist een laatste poging waagde. Ik voelde me lullig, want mijn openhartigheid van een dag daarvoor was daar mede de oorzaak van. Gek genoeg heeft de trainer me daar nooit op aangesproken.

Mijn contact met de Spaanse media was goed. In het begin sprak ik de journalisten niet zo vaak, omdat ik daar geen behoefte aan had. Ik wilde de tijd nemen om te kijken wie er wel of niet te vertrouwen was. Wat me opviel was dat veel media het liever anders hadden gezien dan het ging. We speelden op een gegeven moment met acht Nederlanders en dat viel niet goed. Catalanen hebben hun trots en zagen liever zo veel mogelijk spelers uit Catalonië in de basis. Dat was te merken in de , verslagen. De Catalaanse jongens deden het al gauw goed. Er werd in de journalistiek politiek bedreven. Maar we snoerden de

journalisten

de mond.

Half februari namen we een voorschot op het kampioenschap van Spanje door voor 99 duizend toeschouwers in Nou Camp Real Madrid te vernederen. Real, dat in die tijd door Guus Hiddink werd getraind, had mazzel dat we 'maar' met 3-0 wonnen. Hoewel ikzelf niet wist te scoren, was de pers enthousiast over mijn optreden. Ik bereidde de 1-

0 en 3-0 van Luis Enrique en Rivaldo voor en kaatste er op los.

Twee weken voordat we kampioen werden, reisde ik naar Nederland voor het goede doel. Net als Joop Zoetemelk (gele trui), Ellen van Langen (atletiekpak) en Regillio Tuur (bokshandschoenen) was ik door de Richard Krajicek Foundation gevraagd iets beschikbaar te stellen voor een veiling. Ik bracht mijn Barcelona-shirt mee, dat door alle spelers en Louis van Gaal was gesigineerd. Het leverde 950 gulden op.

Drie dagen eerder was er persoonlijk geluk. Ans en ik vierden in Zaandam de geboorte van Justin, een geweldig kereltje. Quincy vond het prachtig dat hij vanaf dat moment een broertje had, was zeker niet jaloers en ging vanaf 'het begin heel liefdevol met Justin om. Angela en ik wisten van te voren dat het een jongetje zou worden. Dat wilden we bij elk kind weten, zodat we met de kinderkamer aan de slag konden.

De dagen voor de kampioenswedstrijd namen de kriebels toe. Ik trok veel op met Boudewijn Zenden en probeerde me met hem voor te stellen hoe mooi het zou zijn om jezelf kampioen van Spanje te mogen noemen. We verheugden ons op het feest, maar moesten op 22 mei 1999 eerst nog met Alaves zien af te rekenen. Alaves was een nieuwkomer in de Primera Division, maar had de voorgaande zeven duels niet meer verloren. De eerste helft speelden we krampachtig en was het doelpunt van Phillip Cocu een gigantische bevrijding. De tweede helft maakten Luis Enrique, Luis Figo en ik - in omgekeerde volgorde - het feest compleet. Dat Alaves tussendoor nog scoorde, kon de pret niet

Als nieuweling had ik veel steun aan mijn landgenoten en die waren er bij Barcelona

** genoeg. Met Michael Reiziger had ik een bijzondere band. We deden vaak leuke dingen, zoals hier jetskiën.*

meer drukken (1-4).

We gaven het honderdjarig bestaan van FC Barcelona extra glans en de dag na de wedstrijd beleefden we een feest, zoals ik tot nu toe niet meer zou meemaken. Na het traditionele bezoek aan de basiliek van Merce, vertrokken we naar het Plaza de Sant Jaume, waar honderdduizenden fans ons toejuichten. Het bijzondere was dat in het jubileumjaar ook de basketbal-, handbal- en rolhockeyafdeling van FC Barcelona landskampioen werden. Dat was nog nooit eerder gebeurd.

Voorzitter Nunez maakte zich boos over de kritiek op de 'Hollandisering' van FC Barcelona. "Het is triest dat er zo veel commentaar is op de Nederlanders in Barcelona. Het zijn Europeanen, ze zijn geïntegreerd in Catalonië en sommige spelers hebben hier een kind gekregen. Als je om je heen kijkt, kun je je afvragen van hoeveel van ons zijn de ouders ook buiten Catalonië geboren? Barca is een club van iedereen." Het was prachtig om te horen. Ik stond te glimmen. Ik had met vijftien doelpunten in 35 competitiewedstrijden een groot aandeel in het kampioenschap gehad en werd door publiek en media op handen gedragen. Hiervoor was ik naar Barcelona gekomen. Dat we in augustus de Spaanse supercup misliepen, was een smetje op een fantastisch jaar. We speelden thuis gelijk tegen Valencia (3-3), ik scoorde de 1-0 en de 3-1, maar dat bleek niet

genoeg. Uit hadden we met 1-0 verloren.

Het seizoen 1999/2000 was een jaar met pieken en dalen. Voor de club, maar ook voor mij persoonlijk. Half oktober kreeg ik een schorsing van vier wedstrijden aan mijn broek, omdat ik tijdens Real Madrid - Barcelona de scheidsrechter had beledigd. Het niet kunnen spelen werd extra pijnlijk doordat Barça drie van de vier duels die ik miste verloor. Bij mijn rentree - 28 november tegen Mallorca - scoorde ik twee keer, maar ook toen stonden we met lege handen (3-2).

Langzaam maar zeker voelden we de druk op het elftal én Louis

We gaven het honderdjarige bestaan van FC Barcelona extra glans door dat jaar kampioen van Spanje te worden. Na de Nederlandse titel had ik nu ook de Spaanse op zak.

109

van Gaal toenemen. De media grepen hun kans om de trainer aan de schandpaal te nagelen. De kritiek, die hij kreeg was vaak onterecht en volgens mij vooral het gevolg van de slechte verstandhouding tussen de pers en Van Gaal. Nadat we op 4 december 1999 tegen Real Oviedo hadden laten zien nog te kunnen winnen (3-2) en ik het derde doelpunt voor mijn rekening nam, gaven we Van Gaal op 8 december dat steuntje in de rug dat hij nodig had. In de Champions League-wedstrijd in Nou Camp lieten we geen spaan heel van Sparta Praag (5-0). Ik tekende de 1-0 en de 4-0 aan en het leuke was dat Michael Reiziger

ook scoorde. Dat gebeurde hem niet zo heel vaak, maar nu kwam de 5-0 van zijn schoen.

De opleving was van korte duur, want vier dagen later kopten de Spaanse kranten 'Barcelona rijp voor psycholoog'. In de uitwedstrijd bij hekkensluiter Sevilla stonden we tien minuten voor tijd met 2-1 voor, maar gaven we de overwinning zo maar uit handen. Het betekende de vijfde nederlaag in zes competitieduels en we zakten naar de Barcelona onwaardige zevende plaats op de ranglijst.

Begin januari 2000 vestigde ik in negatief opzicht de aandacht op me. In de wedstrijd tegen Real Sociedad thuis (3-1) werd ik van begin tot eind geprovoceerd door Jesus Cota. Dat hij bij elk dood spelmoment op mijn tenen ging staan, kon ik nog wel hebben en dat hij racistische opmerkingen maakte over mijn huidskleur was ik in Spanje inmiddels wel gewend, maar toen hij mij vol in mijn gezicht spuwde, sloegen bij mij de stoppen door. Buiten het zicht van de scheidsrechter gaf ik hem een klap in zijn rug. Helaas was het de camera's niet ontgaan en werd ik op basis van de tv-beelden in staat van beschuldiging gesteld.

Er hing me - zo las ik de volgende dagen in de kranten - een straf van vier tot twaalf wedstrijden boven het hoofd. Uiteindelijk kreeg ik vijf duels schorsing. Barcelona ging in beroep, maar dat hielp niet. Eind februari stond ik te popelen om weer te voetballen en ik legde alle frustratie van mijn schorsing in mijn rentree. We speelden hogeschoolvoetbal en wonnen met 4-0 van Valladolid. Met een doelpunt en een assist had ik een belangrijk aandeel in de overwinning en ik keek uit naar de wedstrijd, die zou komen: Real-Barcelona.

De klassieker in Bernabeu - op 26 februari 2000 - zou echter op een grote teleurstelling uitlopen. In misschien wel de slechtste wedstrijd van het seizoen werden we volkomen weggespeeld. Met de 3-0 kwamen we goed weg en de Catalaanse pers sleep de messen. Er werd geschreeuwd om het ontslag van Van Gaal, maar de spelers gaven hem weer lucht.

Op momenten dat de druk op ons haast ondraaglijk werd, kwamen we gek genoeg tot ons beste spel. Door overwinningen op Porto (4-2) in de Champions League en de koploper van Spanje, Deportivo La Coruna (2-1) - allebei wedstrijden waarin ik scoorde - snoerden we de critici de mond. We stegen van de vijfde naar de tweede plaats op de ranglijst en het leven in Barcelona werd weer een stuk aangenamer. In perioden dat het elftal niet draaide, was het verstandig om niet te veel buiten te komen. Spanjaarden zijn emotionele mensen en namen ons de tegenvallende resultaten persoonlijk kwalijk.

Hoe wisselvallig we dat seizoen waren, bleek snel. Op Stamford Bridge hadden we in de Champions League helemaal niets in te brengen tegen Chelsea, keken we na ruim een uur tegen een 3-0 achterstand aan. Luis Figo gaf ons echter ondanks de wanprestatie hoop op het bereiken van de volgende ronde. Door de 3-1, zou een 2-0 overwinning in de thuiswedstrijd voldoende zijn om door te bekeren.

De grote vraag was of ik die wedstrijd wel zou meemaken. Na de 0-3 thuisnederlaag tegen Mallorca - op 9 april 2000 - haalde ik me de woede van Louis van Gaal op de hals. Ik was verbitterd over mijn wissel en gaf mijn onvrede aan bij de journalisten. "Als je achter

staat, moet je aanvallen en niet een verdediger inbrengen voor een aanvaller”, zei ik uit de grond van mijn hart. Van Gaal vond - wel terecht, denk ik achteraf - dat ik die kritiek binnenskamers en niet in de pers had moeten uiten.

De volgende wedstrijd - tegen Oviedo (3-0 nederlaag) - werd ik buiten de selectie gelaten, maar nadat ik mijn excuses had aangeboden, stond ik op 18 april tegen Chelsea alsof er niets was gebeurd aan de aftrap. Het zou een van de meest onvergetelijke avonden uit mijn carrière worden. We waren door iedereen eigenlijk al afgeschreven, maar wisten als spelersgroep dat we in staat waren om te stunten. In het spelersshotel hing een gespannen sfeer. Iedereen was gebrand op een galavoorstelling.

En die kwam er. Rivaldo en Luis Figo poetsten de 3-1 nederlaag uit Londen al snel weg (2-0), maar een door Tore André Flo afgestrafte blunder van onze keeper Ruud Hesp - in de tweede helft - leek ons fataal te worden (2-1). We waren op dat moment uitgeschakeld, maar invaller Dani bezorgde ons op de valreep een verlenging. Die was overbodig geweest als Rivaldo in de slotfase een penalty had benut, maar hij schoot de bal naast het doel van Chelsea-keeper Ed de Goey.

Rivaldo maakte zijn fout in de extra tijd goed en scoorde - nu wel

- vanaf de strafschofstip. Nadat ik de 5-1 scoorde, waren we zeker van de halve finale. De blijdschap na de wedstrijd tegen Chelsea maakte 2 mei plaats voor grote schaamte. In de halve finale van de Champions League werden we in en door Valencia door de gehaktmolen gehaald. De 4-1 was terecht en onmogelijk goed te maken in de return op 10 mei. We wonnen de tweede wedstrijd wel, maar de 2-1 was te weinig om de finale te halen.

Nadat we vier dagen later ook onze kampioensansen vergooiden door 0-0 te spelen bij Real Sociedad, en Deportivo met nog één wedstrijd te gaan een voorsprong had van drie punten, wisten we dat het seizoen verloren was. Al kon ik met vijftien doelpunten in 26 duels niet heel ontevreden zijn. Tussen Louis van Gaal en zijn assistent José Mourinho boterde het niet meer. Mourinho zei in de krant dat Barcelona gezien het aantal verliespunten in dat seizoen ook helemaal geen recht had op het kampioenschap. Dat was tegen het zere been van Van Gaal. “De ploeg die meer punten haalt dan de concurrent heeft altijd recht op de titel. Dat is pure wiskunde”, beet hij van zich af.

Hij voelde op dat moment waarschijnlijk al dat zijn dagen als trainer van FC Barcelona geteld waren. Na de wedstrijd tegen Celta de Vigo, waarin ik twee keer scoorde, maar we niets wijzer werden (2-2), hield hij de eer aan zichzelf en zorgde hij (weer) voor unieke tv. “Vrienden en vriendinnen van de pers, ik stap op! Gefeliciteerd. Als Barcelona wint, staat er een foto van een speler op de voorpagina van de kranten en als we verliezen, komt mijn hoofd erop”, probeerde hij aan te geven dat hij een ongelijke strijd voerde.

Ik had met hem te doen en was hem ook veel dank verschuldigd. Louis van Gaal is en blijft een absolute toptrainer. Het rare is dat er bij veel mensen het idee leeft dat hij bij Barcelona is mislukt, maar dat is onzin. In de drie jaar die hij daar - in zijn eerste periode - werkte, werd hij twee keer kampioen van Spanje en won hij de beker. Door zijn eigen

perfectionisme en de verhouding met de pers leefde hij echter altijd op een vulkaan en leek hij niet te kunnen genieten.

Hij heeft het nooit met zo veel woorden gezegd, maar voor mijn gevoel pikte hij me op bij AC Milan om op zijn manier te laten zien dat hij mijn puntertje met Ajax tegen AC Milan niet vergeten was. Ik maakte hem in één klap beroemd, bezorgde hem indirect zijn transfer naar Barcelona en hij betaalde me dat op die manier terug. Dat zal ik nooit van mijn leven vergeten.

Van Gaal werd tot het einde van het seizoen opgevolgd door Serra Ferrer. Ondanks de nieuwe trainer ging het niet veel beter. In november 2000 waren we al uitgeschakeld in de Champions League. Een schande. Zeker als je bedenkt dat we in een poule zaten met Besiktas, Leeds United en AC Milan. Een ronde voor het einde viel het doek. We wonnen zelf wel met 5-0 van Besiktas, maar doordat Leeds 1-1 speelde bij het al geplaatste Milan, waren de Engelsen niet meer te achterhalen. Als nummer drie in de groep plaatsten we ons via de achterdeur wel voor de UEFA Cup. Een lichtpuntje in de slechte eerste seizoenshelft was dat ik door France Football werd genomineerd voor de titel beste voetballer van de wereld.

Het nieuwe jaar begonnen we goed en had ik het in de uitwedstrijd bij Real Oviedo op mijn heupen. Ik tekende de 0-1 en de 0-3 aan en was de hoofdverantwoordelijke voor de eerste thuisnederlaag in dat seizoen van Oviedo (2-3). Desondanks was het verschil met koploper Real Madrid nog steeds acht punten. Nadat we op 11 maart thuis gelijkspelden tegen Real Mallorca (1-1) haakten we definitief af in de titelrace. Ik baalde, snapte het ook niet, want ik voelde me beter dan ooit en had met achttien doelpunten in 31 competitieduels gewoon een heel erg goed gemiddelde. Toch eindigden we op zeventien punten achterstand van de kampioen. Ongelooflijk. Het kostte de trainer de kop. Dat kon ook niet uitblijven. We kregen tik na tik. Met als dieptepunt de uitschakeling in de halve finale van de UEFA Cup tegen Liverpool. Dat we ons wel plaatsten voor de voorronde van de Champions League was een heel kleine pleister op de wond.

Zelf vestigde ik dat seizoen de aandacht op me. Op de Brusselse luchthaven Zaventem en in het Sheraton hotel op Schiphol voerden mijn zaakwaarnemers Sigi Lens en Paul Foortse gesprekken met Real Madrid. Jorge Valdano wilde me zo graag inlijven dat hij me vroeg mijn nog één jaar doorlopende contract bij Barcelona uit te dienen en alvast een vijfjarig contract te tekenen bij Real. Gezien de haat tussen de supporters van Barça en Madrid was het belangrijk de besprekingen geheim te houden, maar voordat de delegatie van Madrid in Spanje terugkeerde, wisten de Madrileense sportkranten de belangstelling al te melden.

Een transfer was in één klap onmogelijk en ik koos ervoor om voor vier jaar in Barcelona bij te tekenen. Achteraf - zeker gezien de latere ervaringen van Luis Figo, die de overstap wel maakte en nu nog als verrader wordt gezien - denk ik dat ik nooit bij Real Madrid had kunnen en willen spelen. Maar de interesse streelde mijn ego. Dat zonder meer.

Onder de nieuwe trainer Carlos Rexach, die in 1975 kampioen van Spanje werd met het Barcelona van Johan Cruyff en Johan Neeskens, begonnen we het seizoen 2001/'02 goed. Ten koste van Wisla Krakau plaatsten we ons voor het hoofdtoernooi van de Champions

League. Nadat we thuis al met 1-0 wonnen, speelden we in Polen een krankzinnige wedstrijd. We kwamen met 1-0, 2-1 én 3-2 achter, maar wonnen met 4-3, mede door één doelpunt van mij. Het bleek helaas een tijdelijke opleving.

De maanden daarna kwalificeerden we ons wel voor de achtste finales van de Champions League, maar lieten we het in de competitie weer afweten. Ik scoorde er met in totaal achttien competitiedoelpunten in 33 wedstrijden lustig op los, maar in november werd door de supporters alweer om het ontslag van de volgende trainer gevraagd.

I let verschil met koploper Deportivo was zes punten en het kampioenschap ver weg. Rexach kwam eind januari 2002 echt onder vuur te liggen toen we thuis verloren van de degradatiekandidaat Osasuna Pamplona.

Op 2 februari behoevde ik hem voor zijn ontslag. Na de blamerende nederlagen tegen Rayo Vallecano en Osasuna speelden we de lastige uitwedstrijd tegen Tenerife. De dag voor het vertrek was de perskamer tjokvol en werd er door de journalisten hard aan de stoelpoten van Rexach gezaagd. Als spelersgroep beseften we dat alleen een overwinning mét goed spel hem in het zadel kon houden. In Tenerife speelde ik een wedstrijd, die in het rijtje Milan, Ierland en Joegoslavië (tijdens Euro 2000) paste. Het werd 0-6 en ik nam vier treffers voor mijn rekening. Een heerlijk gevoel. Ik was niet te stoppen. Dat bleek ook 3 maart nog maar eens toen ik het in de thuiswedstrijd tegen Malaga met drie doelpunten nog eens dunnetjes overdeed.

In de Primera Division schudde ik de frustratie van de kwalificatie-reeks voor het WK in Japan en Zuid-Korea (2002) van me af. Louis van Gaal was Frank Rijkaard opgevolgd als bondscoach en dat had hij, achteraf gezien, nooit moeten doen. Het is me nog steeds een raadsel hoe het zó mis kon gaan. Ik zou het bij God niet weten. We hadden op het EK in 2000 gewoon laten zien dat we een selectie hadden, die naar het WK hoorde te gaan. Zeker in een poule met Portugal en Ierland moesten we bij de eerste twee landen eindigen. Er was geen enkel excuus. Eén keer pech kan, twee keer ook, maar je kunt je niet vier of vijf keer achter pech verschuilen en dat deed de bondscoach wel. Het rare was dat iedereen van goede wil was, maar het liep voor geen meter.

We moeten na die reeks zeker de hand in eigen boezem steken, maar ik denk dat Van Gaal ook tot de conclusie is gekomen dat hij eigenlijk veel meer een clubcoach dan een bondscoach is. Het was een stuk moeilijker om spelers te vormen en te laten doen wat hij wilde toen hij ze maar één keer in de maand een paar dagen zag.

Hij wilde zich misschien ook wel té graag bewijzen als bondscoach. Hij kwam binnen met een inspanningsfysioloog, maar die was er ook snel weer uit. We trainden stuk voor stuk keihard bij onze clubs en hadden helemaal geen behoefte aan allerlei inspanningstesten en moeilijke loop- en sprintoefeningen, maar veel meer aan wedstrijdgerichte trainingen. Guus Hiddink was er als bondscoach wel een meester in om in te schatten hoe de spelers ervoor stonden en wat ze nodig hadden. De 'klik' die we met hem hadden, ontbrak bij Van Gaal. Dat hij ons verweet niet met ons vak bezig en lui te zijn, was flauw. En goedkoop scoren, omdat bij het Nederlandse volk toch al het beeld van overbetaalde en volgevreten vedetten bestond.

De eerste wedstrijd - thuis tegen Ierland - op 3 september 2000 liep .al uit op een grote teleurstelling. In de volgepakte ArenA kregen we het publiek stil. Niet vanwege ons spel, maar omdat we in no time met 2-0 achterstonden. Giovanni van Bronckhorst redde vlak voor tijd met een geweldige knal een punt (2-2).

De thuiswedstrijd tegen Portugal, op 11 oktober 2000, ging de boeken in als het duel van het fluitje. Nadat er vanaf de tribunes een fluitsignaal klonk, dat op het fluitje van de scheidsrechter leek, stopte onze hele achterhoede met rennen. Sergio Conceicao scoorde 0-1 en we waren vervolgens zo van slag dat we uiteindelijk door een doelpunt van Pedro Pauleta met 2-0 verloren.

Op 28 maart 2001 was het tijd voor wraak en leken we in Portugal op de goede weg. Jerrel Hasselbaink zette ons vanaf de penaltystip op 0-1 en ik maakte de 0-2. In de laatste tien minuten gaven we de zege echter nog uit handen (2-2). Mede doordat Frank de Boer vlak voor tijd een penalty veroorzaakte.

Ondanks de dramatische resultaten maakten we - via een play-off met de nummer drie van Azië, dat wel - nog steeds kans op het WK, maar dan moest er op 1 september 2001 in Dublin wel worden gewonnen van Ierland. Dat dit niet lukte, mocht ik me aanrekenen, want ik hielp in de beginfase een levensgrote kans om zeep. Maar ook Louis van Gaal ging op Lansdowne Road niet vrijuit. We kregen kans op kans, maar opeens wisselde hij de beste man aan onze kant: Boudewijn Zenden. Hij werd vervangen door Jerrel Hasselbaink. We keken vertwijfeld naar de kant. Boudewijn was een buitenspeler, Jerrel spits. Maar er volgde geen enkele omzetting en Jerrel moest op de voor hem vreemde rechterkant spelen. Ons overwicht verdween. Zelfs nadat Gary Kelly een half uur voor tijd rood kreeg, dwongen we geen kans meer af. Nadat Jason McAteer in de 68e minuut 1-0 scoorde, wisten we dat onze WK-droom hard uiteengespat was.

De commentaren in de kranten waren vernietigend. *“Na de zwaar ontluisterende nederlaag tegen de verzameling goedwillende, hardwerkende maar kwalitatief arme Ierse voetballers is Oranje roemloos gesneuveld.”* Van Gaal nam ontslag, zou later zeggen dat dit door onze instelling kwam, maar had zeker ook zelf gefaald.

In de Spaanse competitie kwam begin maart 2002 de klad er ook in. We zakten naar de zevende plaats. Begin april moesten we ons definitief gewonnen geven, nadat we teleurstellend gelijk speelden tegen het laaggeklasseerde Las Palmas. Zes wedstrijden voor het einde van de competitie stonden we acht punten achter op Real Madrid en Valencia en die kloof met twee ploegen was te groot om te overbruggen.

Onze laatste stuiptrekking van dat seizoen was op 9 april toen we ons door een 3-1 overwinning ten koste van Panathinaikos plaatsten voor de halve finale van de Champions League. Uit hadden we 1-0 verloren. Net als in 2000 blokkeerde een Spaanse tegenstander de weg naar de Champions League-finale. Nu was Real te sterk. Uit speelden we knap gelijk (1-1), maar thuis verloren we met 2-0. Net als voorgaande jaren werd ik met achttien doelpunten in 33 duels gekroond tot topschutter van Barcelona. Op 17 mei 2002 kregen we het nieuws te horen dat Louis van Gaal door de nieuwe voorzitter Joan Gaspart

was aangesteld om Carlos Rexach op te volgen. Ondanks de mislukte WK-kwalificatie was ik daar eigenlijk wel blij mee.

We moesten ons in het seizoen 2002/'03 in de derde kwalificatie-ronde van de Champions League weer tegen een Poolse club zien te plaatsen voor het hoofdtoernooi en slaagden daar net als het jaar daarvoor in. Op 14 augustus 2002 wonnen we de thuiswedstrijd tegen

Legia Warschau met 3-0 en twee weken later werd het in Polen 0-1. Ik werd in het strafschopgebied neergelegd en Gaitzka Mendieta benutte de penalty.

Begin oktober waren we na overwinningen op Club Brugge (3-2), Galatasaray (0-2) en Lokomotiv Moskou (1-3) al zo goed als zeker van de volgende groepsfase. Maar zo goed als het in Europa ging, zo slecht ging het in eigen land. We bleven aanmodderen, blameerden ons ondanks een doelpunt van mij thuis tegen Osasuna (2-2) en Van Gaal werd al snel weer onder vuur genomen door de media. De 6-1 overwinning op het Alaves van Jordi Cruyff - ik scoorde de 1-0, 2-0 en 6-1 - kwam hem goed van pas, maar zorgde niet voor de gehoopte ommekeer.

Kort na zijn aanstelling zei de huidige bondscoach van Oranje, Marco van Basten, een hekel te hebben aan filmsterrengedrag en daar in zijn selectiebeleid serieus rekening mee te houden. Ik heb die woorden gehoord, maar me eigenlijk nooit echt aangesproken gevoeld. Totdat iemand tegen mij zei dat dit op mijn opvallende aanwezigheid op 15 november 2002 bij de uitreiking van de MTV-Awards in Barcelona sloeg. Als dat echt zo is, vind ik het jammer dat de bondscoach me daar nooit over heeft aangesproken. De hele selectie van FC Barcelona was namelijk uitgenodigd en gevraagd om als sexy artiest verkleed naar het Palau Sant Jordi - een concertzaal met dertienduizend bezoekers - te komen.

Samen met Michael Reiziger reikte ik de 'Free Your Mind Award' uit. Die antiracismeonderscheiding ging naar de Stichting Football Against Racism in Europe (FARE). Ik was daar dus eigenlijk voor het goede doel. Wat uiteindelijk in mijn nadeel sprak, was dat het een avond vol glitter en glamour was. MTV maakte al weken reclame voor de gala-avond, de uitreiking werd in 139 landen live uitgezonden en er waren veel topartiesten.

Achteraf kun je stellen dat voetballers daar niets te zoeken hebben, maar op dat moment zag ik daar - zeker omdat het voor een antiracis-meproject was - helemaal geen kwaad in. Ik vond het leuk om met veel vet in mijn haar, een stoere leren jas, een ver geopend overhemd en een kruis om mijn nek het podium op te stappen. Me niet realiserend dat bij sommige mensen het beeld zou kunnen ontstaan dat ik er in mijn vrije tijd altijd zo bijliep. Niet dus.

Hoewel die mijn carrière bij het Nederlands elftal misschien nog steeds schaadt, heb ik geen spijt van mijn aanwezigheid. Het was een bijzondere ervaring om oog in oog te staan met beroemdheden als Anastacia, Kylie Minogue, Pamela Anderson, Jade Jagger, Robbie Williams, Jean-Paul Gaultier, Enrique Iglesias, Christina Aguilera, Moby, Eminem, The Red Hot Chili Peppers, Pink en Whitney Houston. Ruim 20 spelers van Barça waren van

de partij, maar alleen Kluivert kreeg ladingen kritiek over zich heen. Al was dat verklaarbaar. Ik was - samen met Michael Reiziger- de enige die in beeld kwam.

De kritiek na de uitreiking van de MTV-Awards kon er ook nog wel bij. Dramatischer kon het seizoen eigenlijk niet. Normaal gesproken probeer ik op het voetbalveld de aandacht op me te vestigen. Maar zondag 24 november 2002 stond mijn broer Renato bij de wedstrijd Barcelona - Real Madrid in het middelpunt van de belangstelling. Het was de beruchte wedstrijd waarin Luis Figo voor het eerst terugkeerde in Nou Camp.

Figo speelde eerst voor Bar^{ça}, maar maakte de overstap naar Madrid en werd door de supporters van Barcelona als een grote verrader gezien. Die avond werd hij uitgefloten, uitgescholden en kreeg hij zelfs een varkenskop naar zich toegegooid. Renato was aanwezig in het supportersvak waar de fanatiekste aanhang van Barcelona zat, werd verdacht van het uitdelen van een kopstoot aan een politieagent, bracht de nacht door in een politiecel, maar werd de volgende dag weer vrijgelaten. Als je dat terugleest in de kranten, is dat een raar gezicht. 'Eén arrestatie bij Barcelona-Real: de broer van Patrick Kluivert'. Vanaf dat moment heeft Renato zich gelukkig rustiger gedragen.

Op éénderde van de competitie - begin december - schoot ik tegen Real Sociedad de bal dan wel achter Sander Westerveld, maar verloren we met 2-1 en konden we het kampioenschap definitief uit ons hoofd zetten. Op 15 december 2002 werd de positie van Van Gaal onhoudbaar. Het publiek startte spreekkoren en haalde de witte zakdoekjes -als teken dat de trainer moet vertrekken - tevoorschijn. Dat was niet zo raar, want we verloren in Nou Camp met 3-0 van Sevilla. "Barcelona moet naar de intensive care", schreven de kranten, "want de club is doodziek."

Van Gaal had het geluk dat de voorzitter hem had binnengehaald en dus niet wilde ontslaan. Het zou groot gezichtsverlies betekenen. Onder druk van de andere bestuursleden stelde Gaspart Van Gaal wel een ultimatum. Als er op 21 december bij Real Mallorca niet gewonnen zou worden, was het einde verhaal. Tegen negen man - na rode kaarten van Novo en Samuel Eto'o - deden we wat we moesten doen, scoorde ik drie keer en wonnen we in onze beste wedstrijd van dat seizoen met 4-0. De opluchting was van het gezicht van de trainer af te lezen en na de laatste training voor Kerstmis liet hij zien gevoel voor humor te hebben. "Vrienden en vriendinnen van de pers", startte hij zijn persconferentie net als de keer dat hij zijn ontslag aankondigde. Maar in plaats van "ik stap op" volgde nu een "gelukkig kerstfeest." Het bleek voor Van Gaal uitstel van executie. We begonnen het nieuwe jaar nog redelijk goed met een 3-0 overwinning op Recreativo Huelva en een gelijkspel bij Malaga (0-0), maar daarna was het over met de pret. Op 18 januari kregen we thuis voetballes van Valencia. We werden helemaal gek getikt en stonden op een gegeven moment met

4-1 achter. Ik had nog nooit meegemaakt dat ik scoorde en werd uitgefloten, maar die dag wel. Ik maakte in blessuretijd de 2-4, maar het publiek was al te verbitterd om een applausje te geven. Vooral ook omdat Valencia een groot deel van de wedstrijd met tien man speelde, nadat Canizares rood had gekregen.

Door de nederlaag was het gat met koploper Real Sociedad opgelopen tot zeventien

punten. Iedereen wist dat het ontslag van Van Gaal onontkoombaar was, maar hij weigerde op te stappen. Nadat we 26 januari ook kansloos verloren bij Celta de Vigo, en Sociedad weer drie punten uitliep, werd Van Gaal de laan uitgestuurd. Een sneue gebeurtenis, die geen van de Nederlanders hem gunde. Op het moment dat Robert Maaskant eind vorig jaar voor de derde keer bij RBC aan de slag ging, moest ik aan Van Gaal denken. Als je ergens succesvol bent geweest, moet je er eigenlijk niet meer terugkeren, omdat je dan alleen maar iets hebt te verliezen.

Ook de eerste en laatste wedstrijd onder 'tussenpaus' Tono de la Cruz ging verloren. Door de 3-0 nederlaag bij Atletico Madrid zakten we naar de vijftiende plaats en moesten we naar beneden in plaats van naar boven kijken. We stonden nog maar drie punten boven de degradatiestreep. Radomir Antic nam het roer over.

Het rare was dat we in de competitie voor geen meter presteerden, maar het Europees gezien fantastisch deden en - op 18 februari 2003

- door de 3-0 overwinning op Inter voor de elfde keer op rij in een Champions League-wedstrijd ongeslagen bleven. Ik had met één doelpunt tegen Inter weer mijn aandeel.

Op 8 april speelden we het eerste kwartfinaleduel tegen Juventus, waren we niet in goede doen, maar maakte Saviola twaalf minuten voor tijd het belangrijke uitdoelpunt (1-1). De weg naar de halve finale lag open, maar de domper volgde op 23 april. Juventus kwam na 53 minuten op 0-1 door een weergaloos doelpunt van Pavel Nedved, maar Xavi zorgde dertien minuten later al voor de 1-1. Marcelo Zalayata

knikkerde ons in de tweede helft van de verlenging uit de Champions League (1-2).

Het enige dat overbleef, was in de competitie alle zeilen bij te zetten om alsnog Europees voetbal te halen. Voor de uitwedstrijd tegen Real Madrid werden door de Madrileense journalisten al grappen gemaakt met hoeveel nul Real zou winnen, maar we speelden in Bernabeu verdienstelijk gelijk. We slaagden er ondanks mijn zestien competitietreffers uiteindelijk (net) niet in om ons te plaatsen voor de UEFA Cup.

In mei werden Sigi Lens, Paul Foortse en ik op de club uitgenodigd en gaf Barcelona aan gebruik te maken van een clause in mijn contract. Hoewel ik een contract had tot de zomer van 2005, kon Barcelona mijn salaris van ruim zes miljoen euro halveren tot drie miljoen per jaar. Het betekende wel dat mijn gelimiteerde transfersom automatisch van 36 miljoen euro naar 1,8 miljoen ging en ik bijna voor niets weg kon.

De laatste competitiewedstrijd beging ik een domme fout en kreeg ik, terwijl er helemaal niets meer op het spel stond, een domme rode kaart. Het leverde me een schorsing op en zou me - al wist ik dat toen nog niet - de eerste vier wedstrijden onder de nieuwe trainers Frank Rijkaard en Henk ten Cate kosten.

Tijdens mijn zomervakantie in 2003 maakte ik met mijn vrienden Steve Fung-Loy, Maxim Rettich, Marcel van Hulten, Richard Krabshuis, mijn vrouw Angela en twee van haar vriendinnen - Sandra Kool en Denise van der Raay - een boottochtje. Onder het genot van een lekker wijntje zei ik in een gekke bui dat het mooi zou zijn om een eigen club en

restaurant te beginnen. In het begin werd er lacherig over gedaan, maar hoe meer we er over nadachten hoe meer leuke ideeën er t kwamen. Aan het einde van de avond waren we zo enthousiast, dat ik besloot op zoek te gaan naar een mooie locatie.

In mijn zoektocht kwam ik bij de pianobar in de Olympische haven van Barcelona. Die stond te koop en was precies datgene wat ik zocht. De ligging - aan het strand, naast de Baja Beach Club en tegenover Hotel Arts - was ideaal. Ik belde met Angela en zij vond dat ik die kans niet moest laten lopen. Omdat het voor de buitenwereld misschien toch wel heel erg vreemd zou overkomen dat een voetballer in de bloei van zijn carrière een eigen loungeclub en restaurant had, hielden we de schijn op dat de zaak op naam van Ans stond. Het zou beter zijn als ik niet met drank en stappen in verband werd gebracht.

In totaal - dus inclusief de grote verbouwing - betaalde ik 1,8 miljoen euro. Maxim en Steve werden mijn bedrijfsleiders en kwamen naar Barcelona. Ik kwam een goed maandsalaris met ze overeen, waarna we vol goede moed van start gingen.

De naam was snel gevonden. Ons motto was 'pluk de dag', dus zagen we Carpe Diem Lounge Club, kortweg CDLC, wel zitten. CDLC is een hippe tent met loungebanken, een Marokkaanse loungehoek met voile, een Bali-lounge en verschillende met vitrage afgeschermden loun-gehoeken. Overdag kan er worden geluncht en gedineerd, waarna de tafels en stoelen aan de kant gaan en er een grote dansvloer ontstaat. Er draaien verschillende deejay's en CDLC is in Barcelona echt de place to be.

Ik liet regelmatig mijn gezicht zien. Er kwamen mensen naartoe -vliegtuigladingen vol zelfs - omdat het de club van Patrick Kluivert was. De eerste twee jaren gingen moeizaam, daarna iets beter, maar nog lang niet zoals het zou moeten. Dat kwam mede doordat - tegen mijn verwachtingen in - Maxim en Steve niet door één deur bleken te kunnen. Twee kapiteins op één schip; dat werkt niet. Uiteindelijk heeft Steve het veld moeten ruimen. Ik ben benieuwd of het nu beter gaat. Het blijft lastig om van een afstand een zaak te runnen en te controleren.

De komst van Frank Rijkaard en Henk ten Cate maakte me blij. Al

C.DLC in Barcelona is de place to be. De naam van onze loungeclub was snel gevonden. Ons motto was 'pluk de dag', dus zagen we Carpe Diem Lounge Club (CDLC) wel zitten.

moet ik wel heel eerlijk zeggen dat ik Henk eigenlijk alleen maar van de verhalen kende. Ik wist dat hij met Sparta vierde, NAC vijfde en Vitesse derde in de eredivisie was geworden en bij al die clubs uitstekend werk had verricht.

Na EURO 2000 was het contact met Frank een beetje verwaterd, maar we hadden maar heel even nodig om de draad weer op te pakken. We kenden elkaar door en door. Ik wist dat Frank een toptrainer was, maar sloeg elke avond een kruisje dat hij zou slagen. De laatste jaren van Louis van Gaal hadden duidelijk gemaakt dat vakmanschap alleen niet genoeg was om het in Nou Camp te maken. Daar was ook een portie geluk en respect van de media voor nodig.

Met Henk klikte het meteen. Hij was als een vader voor me en had het allerbeste met me voor. Na de training waren we vaak nog even met z'n tweeën bezig en deden we een afwerkvorm. Ik heb ook vaak extra met hem getraind en vond het heerlijk. Henk heeft niet alleen veel verstand van het spelletje, maar weet dat ook op een heel bijzondere, enthousiaste manier over te brengen.

Het mooie was dat Frank en Henk fantastisch bij elkaar passen. Frank is heel ervaren als topvoetballer, heeft een ongekende uitstraling en is de rust zelve. Henk heeft pakken ervaring als trainer en is bevlogen. Dat klikt.

In de voorbereiding op het nieuwe seizoen - in juli 2003 - werd ik op het vliegveld van Boston nog maar eens goed met mijn neus op de feiten gedrukt dat ik na het dodelijk ongeluk een strafblad had. We reisden met Barcelona naar de Verenigde Staten om met Juventus, AC Milan en Manchester United een voorbereidingstoernooi te spelen. Tot mijn verbijstering werd me de toegang tot het land geweigerd, omdat mijn visum niet in orde was.

Omdat ik door justitie was vervolgd, had ik een speciaal document moeten aanvragen, maar daarvan was niemand bij Barcelona op de hoogte en ik ook niet. Nadat de bestuursleden en elftalleider Carlos Naval een half uur lang op de douanebeambten hadden ingesproken, werd duidelijk dat de Amerikanen niet van plan waren om voor mij een uitzondering te maken. Op het moment dat mijn ploeggenoten de bus opzochten om naar het spelershotel te rijden, kon ik rechtsomkeert maken.

De dagen daarna kreeg ik het heen en weer. Na de vlucht van Boston naar Barcelona vloog ik direct door naar Madrid om in de Amerikaanse ambassade alsnog het goede visum op te halen. Na negen uur in de wachtkamer te hebben gezeten, kreeg ik te horen dat de ambassade niet van plan was om dat papiertje af te geven. Met de pest in mijn lijf reisde ik maar weer terug naar Barcelona. Na drie dagen op en neer te zijn gevlogen van Barcelona naar Madrid en in de ambassade te hebben geluld als Brugman, kreeg ik eindelijk mijn visum. Vanuit Madrid reisde ik via Londen naar Washington en kon ik de laatste wedstrijd - tegen Manchester United - nog meemaken.

Het begin van het seizoen moest ik aan me voorbij laten gaan door een blessure. De media vroegen zich openlijk af of het na alle trainerswissels niet eens tijd werd voor een nieuw gezicht in de spits. En ook de fans begonnen te morren, maar Rijkaard nam het voor me op. "Patrick lijdt veel in Nou Camp. Het lijkt wel of de supporters wachten op zijn eerste mislukte schot. Geef die jongen een kans."

Op 2 november 2003 nam ik een van de moeilijkste beslissingen uit mijn leven. Na een emotioneel gesprek besloot ik de samenwerking met Sigi Lens op te zeggen. Sigi was al sinds de tijd dat ik in de B-junioren van Ajax speelde mijn zaakwaarnemer en was als een vader voor me. Sigi verwoordde de breuk heel mooi. "De chemie is verdwenen, maar we hebben zeker geen ruzie."

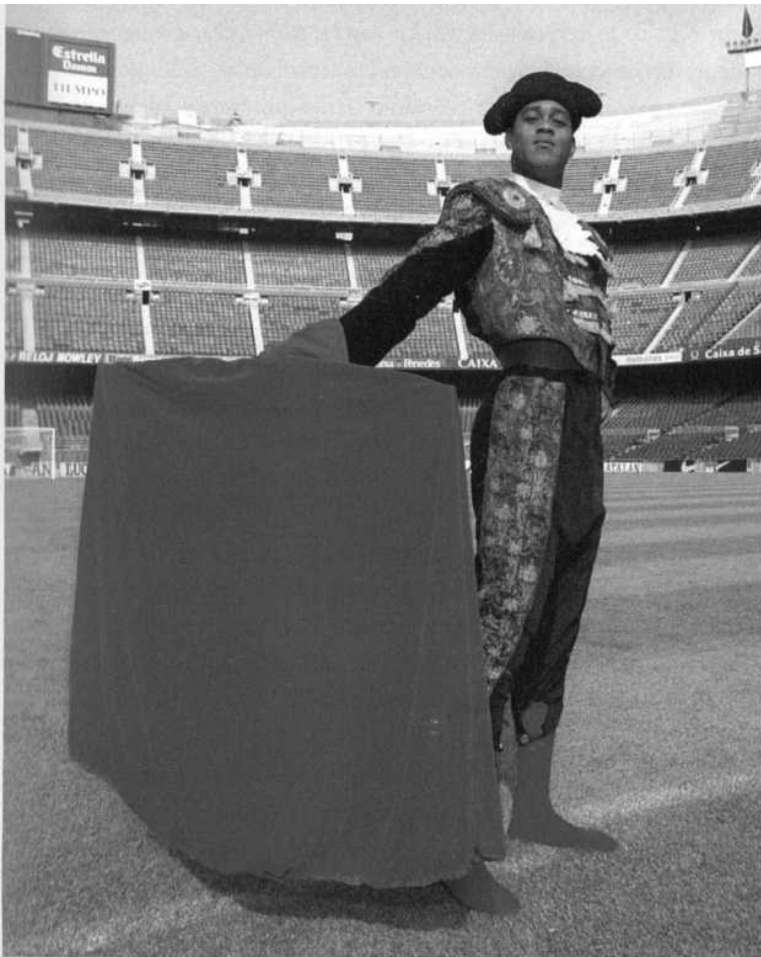
Ik kende Sigi al lang en was redelijk tevreden over hem. Als je heel lang met iemand samenwerkt, komen er echter kleine irritaties en die had ik bij Sigi ook. Het stelde me teleur dat hij me in de tijd van het dodelijke auto-ongeluk en de vermeende verkrachtingszaak niet wat actiever had begeleid. Hij had bijvoorbeeld kunnen achterhalen wanneer meneer Putman werd begraven. Dan had ik die avond niet tegen Feyenoord gespeeld. Hij had me uit de wind moeten houden. Maar dat moeten we vergeten en ik heb nog steeds veel respect voor hem. Ben dankbaar voor wat hij allemaal voor me heeft gedaan. Ik vind het jammer dat ik hem nooit meer heb gesproken.

Belangrijker nog dan de kleine meningsverschillen was dat ik op onze huwelijksreis in 2000 op de Seychellen in contact kwam met ene Kim Loudrup. Hij had een vlotte babbelaar, kwam overtuigend op me over, vertelde me dat er veel meer was dan begeleiding in de

voetbal-sfeer en zijn verhaal stond me aan. Hij deed er alles aan om mijn vertrouwen te winnen, hetgeen is gelukt. Hij zei dat hij veel voor me zou kunnen betekenen op commercieel gebied. Hij had - zo leek het toen - goede ideeën en ik was er nieuwsgierig naar. We trokken die vakantie veel met elkaar op en het klikte. En Angela kon het goed vinden met zijn vrouw Bettina.

Loudrup had naar eigen zeggen een restaurant in Denemarken, een reisbureau en een eigen internetbedrijf, dat voor veel hotels de Internetaansluitingen verzorgde. Hij overtuigde mij ervan dat een jonge voetballer, die in het middelpunt van de belangstelling stond, andere geldstromen kon aanboren dan alleen zijn salaris bij de club. Hij wilde het 'product Kluivert' op de markt gaan brengen en kwam met mooie voorbeelden. Hij zou er voor zorgen dat ik de hoofdrol ging spelen in tv-commercials en dat mijn foto's zouden worden gebruikt in advertenties.

Na een paar maanden kwam Loudrup met zijn hele gezin naar Barcelona en stelde hij voor om zich over mij te gaan ontfermen. Ik stemde ermee in om met hem in zee te gaan en maakte een van de

Camp Nou is het mooiste stadion ter wereld. Ik liet me in mijn Barfa-tijd zelfs verleiden om als matador op de foto te gaan in de voetbalarena. Olé.

grootste fouten uit mijn leven. In ruil voor aandelen Icon Equity, wilde hij 25 procent van mijn aanstaande sponsorinkomsten. Zijn verhaal leek reëel, hij had inmiddels een mooi kantoor aan de Diagonal in Barcelona en ik trapte erin. Er werden 'fotoshoots' en video-opnames gemaakt voor commerciële doeleinden maar nooit gebruikt. Het leek allemaal

heel reëel, maar Loudrup en zijn Deense assistent Mads Galgaard maakten niet waar wat ze beloofden.

Uiteindelijk heb ik dat '25 procentcontract' kunnen afkopen voor negentigduizend euro. Hoe brutaal Loudrup was, bleek wel. Hij nam daar geen genoegen mee en wilde ook geld van mijn salaris, omdat hij ook recht zei te hebben op mijn imagerechten. Hij wilde nog eens 75 duizend Engelse ponden. Terwijl hij niets had gepresteerd. Uiteindelijk zag hij van dat bedrag af.

Daarnaast had ik ook al vijfhonderdduizend euro in het bedrijf Microzymes, waarin Loudrup een groot belang had, gestoken. Volgens Loudrup had een Engelsman - mede-eigenaar Jeff Roope - (plantaardige) pillen uitgevonden, die een geneeskrachtige werking hadden. De marketing voor en distributie van deze pillen zou in Europa door Microzymes gedaan worden. De Spaanse markt zou worden bestormd. Zo verzekerde Loudrup mij. Hij vertelde er alleen niet bij dat daar overheidstoestemming voor nodig was. Die was er niet en kwam er niet, zo bleek later. Het is de vraag of deze überhaupt is aangevraagd. Het was volgens mij logisch geweest als ik mijn geld had teruggekregen. Maar dat gebeurde niet. Ook Michael Reiziger ging flink het schip in.

Het stomme was dat ik nooit iets op papier had laten zetten. Uiteraard was Loudrup daarna niet meer te bereiken. Ik probeerde het een aantal keren, maar staakte daarna de strijd. Ik had toch geen poot om op te staan. Ik was te goed van vertrouwen geweest en moest daarvoor boeten. Ik kon me wel voor mijn kop slaan. Ik was er letterlijk

met open ogen ingetrapt.

Na de terroristische aanslag in Madrid in 2003 wilde Loudrup ook een actie opzetten voor de nabestaanden van de slachtoffers. Er zouden flyers, petjes en dergelijke moeten komen met een speciaal Patrick Kluivert-logo. De opbrengst zou worden overgemaakt naar het speciale gironummer. De vraag, die me nu nog steeds bezighoudt, is of hij dat geld óók in zijn eigen zak zou steken. Dat zou wel het laagste van het laagste zijn geweest. De actie is nooit van de grond gekomen.

Het enige dat ik nu nog kan hopen, is dat dit alles voor mij, maar ook voor veel andere voetballers een wijze les is geweest. Als je als jonge jongen veel geld verdient, komen er gelukszoekers op je af. Vraag advies, leg zaken goed vast en vertrouw niet iedereen met een mooi verhaal. Ik zal nooit meer iets ondernemen zonder overleg met mijn agent en financieel adviseur Paul Foortse. Ik wou dat ik daar eerder aan had gedacht.

De avond voor de oefeninterland in en tegen Denemarken in 2000 kwam Kim met ene Kira Eggers en nog een aantal vrienden en vriendinnen naar het spelershotel. Het klinkt nu misschien raar, maar ik had echt geen idee wie stripteasedanseres Kira Eggers was en weet dat nu eigenlijk nog niet. Het waren gewoon kennissen van Kim Loudrup, waarmee we even hebben zitten kletsen. Niets meer en niets minder. Verhalen over seks van meerdere spelers met tien hoeren, die op een gegeven moment de ronde deden, sloegen echt helemaal nergens op. Vraag dat maar aan onze beveiligiger Bertus Holkema. Het klopt wel dat bondscoach Louis van Gaal en Hans Jorritsma een einde maakten aan het 'theepraatje'

en redelijk boos waren. Al viel dat ook wel weer mee, want de volgende dag stond ik gewoon in de basis.

Van Gaal zou dit incident bij zijn ontslag als bondscoach gebruiken om zijn eigen falen te verbloemen en aan te geven dat “de huidige generatie niets voor zijn sport over had.” Hoezo? Wij waren toch allemaal

- inclusief de bondscoach - verantwoordelijk? De KNVB kwam op zijn verzoek opeens met een verklaring. Jaap de Groot schreef daar in De Telegraaf een ‘Eigen Kijk’ over die heel treffend was:

“Als alle sportbonden met een verklaring zouden reageren op sporters, die langs regenpijpen en lakens bet hotel zijn uitgeglijpt dan is het einde zoek. En had de sportjournalistiek inmiddels een schrijnend tekort aan papier gehad.

De ‘stapavonden’ van Engelse, Argentijnse, Portugese, Braziliaanse en Italiaanse voetballers? Nooit zijn ze door de bonden van officieel commentaar voorzien, hoe groot de druk van de tabloids ook was. Omdat bet ‘not done’ is. Wie op wat voor een manier dan ook de huisregels overtreedt, wordt daar intern op afgerekend. Door een berisping, door de persoon in kwestie niet op te stellen of niet meer te selecteren.

Dat is voor, tijdens en na Denemarken-Nederland allemaal niet gebeurd. Spelers die contact hadden gehad met Kira Eggers, stonden gewoon in de basisopstelling, terwijl Louis van Gaal van de boed en de rand wist.

Waarom heeft de ex-bondscoach een maand later dan toch groen licht gegeven voor een officiële KNVB-verklaring?

Onder druk gezet door Netwerk f Het programma dat alleen een roddeljournalist als getuige wist op te voeren. Waardoor de basis ontbrak om het item uit te zenden, tot de redacteurs met de vanuit Zeist gegeven verklaring in de kaart werden gespeeld.

Daarom, het stinkt.

Omdat bet er gevaarlijk veel op lijkt dat Nederland nog even extra onder de neus gewreven moest krijgen dat er van de mentaliteit van onze voetballers niks deugt. Dé reden voor Louis van Gaal om bet als bondscoach voor gezien te houden. Een muntje dat blijkbaar onvoldoende was gevallen tijdens zijn live uitgezonden afscheidsspeech en daarom nog eens extra moest worden geaccentueerd. Vandaar dat de Amsterdammer persoonlijk zijn handtekening onder het zo curieuze communiqué zette.

Want wat te denken van de volgende incidenten, die aangeven hoe de

bondscoach de selectie in een jaar tijd zou verdelen. Zo stond Ruud van Nistelrooy aanvankelijk in de basis voor Denemarken-Nederland. Tot zich tijdens één van de besloten trainingen een incident tussen de aanvaller en de bondscoach voordeed. Toen Van Nistelrooy in de ogen van Van Gaal niet voldeed, besloot de bondscoach hem dit schreeuwend duidelijk te maken. Nadat de spits van Manchester United vroeg of het wat rustiger kon, kreeg hij te horen dat hij zijn basisplaats kon vergeten.

De volgende dag betrapte Louis van Gaal Patrick Kluivert op schending van de huisregels. Tot verbijstering van de selectie liet hij de spits van Barcelona toch in de basis staan, terwijl Ruud van Nistelrooy zijn straf op de bank moest blijven uitzitten. Dus meten met twee maten, dat de bondscoach voortdurend tijdens zijn regime toepaste en dat voor steeds meer tweespalt binnen de selectie had gezorgd.

Maar nu hij zichzelf te veel beschadigd vindt, is alsnog besloten om onder meer zijn 'maatje' Patrick Kluivert te slachtofferen. Daarmee een hele rits spelers in zijn val meesleurend. Want voordat héél Nederland denkt dat er met de mentaliteit van de topvoetballer iets mis is, van het basisteam tegen Denemarken bevonden negen spelers zich op het 'moment suprême' gewoon op hun hotelkamer. ”

Een ongelooflijk scherpe analyse. Nadat ik de echte Kim Loudrup had leren kennen, besepte ik pas dat hij me met het bezoek aan het hotel in Denemarken een heel slechte dienst had bewezen.

Ondanks de ellende rond Loudrup en de afbrokkelende steun van het Barca-publiek, dat mij de jaren daarvoor op handen droeg, genoot ik bij Barcelona. De trainingen en het contact met Henk en Frank voelden heerlijk. Trainen was ook een vlucht geworden uit mijn thuissituatie. Het ging niet meer tussen Angela en mij en ik was liever weg dan in huis.

Niet dat ik alcoholverslaafd was, maar in die periode dronk ik wel te veel. Bijna elke avond ging ik met mijn vrienden wel even 'kijken' in de stad. Ze bedoelden het goed, stonden ook altijd voor me klaar, maar het was een nadeel dat ze me nooit naar huis stuurden. In plaats daarvan haalden we soms hele nachten door om mijn huwelijksproblemen te vergeten. En hoewel ik dat zelf niet zo wilde zien, leden mijn prestaties daar onder. Kijk maar naar mijn statistieken in Barcelona - dienst. De eerste vijf seizoenen scoorde ik vijftien, vijftien, achttien, achttien en zestien keer in de Primera Divison. Het laatste jaar maar acht.

Tegen Espanyol - op 13 december 2003 - kregen de mensen eindelijk weer eens de oude Patrick Kluivert te zien. Op de Montjuich schudde ik alle ellende van me af. Met een puntertje en na een blunder van

Espanyol-keeper Toni scoorde ik de 1-2 en 1-3. “Ik zit heerlijk in mijn vel. Alle kritiek maakt me alleen maar scherper”, hield ik voor de buitenwereld de schijn op.

Ik hield me vast aan kleine momenten van geluk. Zo bewaar ik goede herinneringen aan de opnames van ‘Wannahaves’. Ik werd gebeld door Winston Gerschtanowitz of ik aan zijn tv-programma wilde meewerken, twijfelde, maar was achteraf blij dat ik ja had gezegd. We beleefden een geweldige dag, die de basis bleek voor een mooie vriendschap. Met Winston heb ik nog geregeld contact. Net als met Tim Immers, die echt een heel goede vriend is geworden.

Toch overheerste in die tijd het negatieve. Ondanks een geweldige serie met tien zeges op rij en de uiteindelijke tweede plaats eindigde het seizoen voor mij teleurstellend. Ik was te veel geblesseerd en kon Frank en Henk het onvoorwaardelijke vertrouwen dat ze in me hadden en de steun die ze me tijdens mijn huwelijks crisis gaven niet terugbetalen.

De mededeling dat er na dat seizoen geen prijs meer werd gesteld

Luis Enrique schreeuwt het uit, nadat ik heb gescoord voor Barcelona. In totaal zou ik negentig doelpunten maken in de Primera Division.

op mijn aanwezigheid kwam niet onverwachts, maar sneed toch door mijn ziel. Vooral de manier waarop het Barcelona-bestuur het speelde, verdiende niet de schoonheidsprijs. In een gesprek met Paul Foortse en mij werd aangegeven dat de trainers niet met me verder wilden. Dat kón niet! Ik ben naar Frank en Henk toe gestapt en heb gevraagd of dat waar was. Ze waren net zo boos als ik en bezwoeren me dat het echt een bestuursbesluit was geweest. En ik geloof ze. Ook Phillip Cocu, Edgar Davids, Michael Reiziger en Mare Overmars vertrokken. Er was een einde gekomen aan een tijdperk. Het Nederlandse tijdperk.

Ik moest vertrekken uit Barcelona en dat viel me zwaar. Na Amsterdam was Barcelona

mijn tweede liefde geworden. Ik beseftte daarnaast dat er in de nabije toekomst prijzen gepakt zouden worden. Door de werkwijze van Frank en Henk en door onze geweldige tweede seizoenshelft. Dat Barcelona het jaar daarna kampioen zou worden, zag ik al aankomen. Op het moment dat Frank en Henk de landsbeker omhoog hielden, moest ik huilen van ontroering en verdriet. Ik gunde het de trainers van harte, maar Jezus wat had ik daar graag gestaan.

HOOFDSTUK 12

UIT DE TENT GELOKT DOOR EEN BELG

Na het teleurstellend verlopen EK 1996 in Engeland waren we er met Oranje op gebrand om er in Frankrijk op het WK 1998 iets moois van te maken. Het was voor ons een ongekende luxe dat we relatief eenvoudig door de kwalificatiereeks waren gekomen. Met onder meer België, Turkije en San Marino in de poule mocht eigenlijk niet anders worden verwacht. Maar toch. Omdat ook de resultaten van de oefenwedstrijden vlak voor het toernooi - Kameroen (0-0), Paraguay (5-1) en Nigeria (5-1) - iedereen tevreden stemden, steeg de Oranjekoorts in Nederland weer naar grote hoogte. Voor het gemak gingen de supporters er maar weer vanuit dat we 'wel even' wereldkampioen zouden worden. •

Dat kwam ook door de loting voor het WK. Met België, Zuid-Korea en Mexico hadden we het volgens de deskundigen ontzettend goed getroffen. Ik vond dat een riskante uitspraak, omdat die ploegen niet voor niets op het WK waren gekomen. Het betekende toch maar mooi dat ze andere ploegen hadden uitgeschakeld. Daarnaast was het volgens mij geen voordeel dat we de Belgen weer tegenkwamen. Als je een elftal in de voorronde twee keer hebt verslagen en op het eindtoernooi weer tegenkomt, bestaat - of je dat nou wilt of niet - het gevaar van onderschatting. Bovendien zouden de Rode Duivels uit zijn op wraak.

Guus Hiddink liet niets achterwege om ons in de voorbereiding op de eerste WK-wedstrijd te waarschuwen voor de Belgen. "Er is na onze eerste wedstrijd in Brussel (0-3) bij België veel veranderd. Er is een nieuwe leiding gekomen, met een duidelijk andere mentaliteit", zei hij de dag voor de kraker in de krant. "Dat blijkt nu ook uit de opstelling, die George Leekens heeft bekendgemaakt. Met Nilis, Oliveira en Wilmots in de ploeg is aangegeven, dat er straks tegen ons gedurfd gespeeld zal worden. Met ook een laatste linie, die meer naar voren opereert. Een goede ontwikkeling, omdat het aangeeft dat België zich niet langer uitsluitend op de tegenstander instelt. Vandaar dat de resultaten uit de kwalificatie weinig zeggen. Iedereen beseft terdege dat de Belgen nu een stuk gevaarlijker zijn."

Ik vond het schitterend om te lezen. Het was de bondscoach ten voeten uit. Hij was er een meester in om de favorietenrol bij ons weg te nemen. Na het EK in 1996 en de kritiek, die er op zijn functioneren werd geuit, was ik bang dat Hiddink zijn conclusies zou trekken en zou opstappen. Dat hij aanbleef maakte me blij, omdat hij -zoals eerder gezegd - zowel op als buiten het veld een warm persoon was. Ik kon het altijd heel erg goed met hem vinden. De beslissing om bondscoach te blijven getuigde van karakter. Ondanks het feit dat hij heel veel ellende over zich heen kreeg, had hij het gevoel dat hij nog niet klaar was. Hij

wilde zijn kunstje afmaken en dat wierp op het WK zijn vruchten af. Met Ronald Koeman, Frank Rijkaard en Johan Neeskens als assistent-trainers hadden we sowieso een trainersstaf vol voetbalverstand. Het was een genot om onder zulke vakmensen te trainen, die zelf ook op hoog niveau hadden gevoetbald.

Ik denk dat ik zonder te overdrijven kan stellen, dat wij als spelers van het Nederlands elftal een van de mooiste hotels hadden van alle WK-deelnemers. Vista Palace in Roquebrun was een oud kasteel op de rotsen en bood een schitterend uitzicht op Monaco. De eerste keer dat ik mijn balkon opstapte, waande ik me in een sprookje. De KNVB had weer kosten noch moeite gespaard om het ons zo veel mogelijk naar de zin te maken om ons optimaal te kunnen laten presteren.

De voorbereiding op onze openingswedstrijd verliep echter moeizaam. Aanvoerder Frank de Boer was kort voor vertrek door zijn enkel gegaan, was niet ernstig geblesseerd, maar zou het duel met de Belgen 'zeker' missen. Dennis Bergkamp, die door zijn vlieg angst met de auto naar Frankrijk was gekomen, moest die wedstrijd met lichte hamstringklachten ook 'voor 99 procent' aan zich voorbij laten gaan. En Marc Overmars was net hersteld van een blessure, maar zou het eerste fluitje misschien wel halen. Frank, Dennis en Marc waren bepalende spelers en hun afwezigheid zou een slok op een borrel schelen. Gelukkig bleek de paniek voor niets. Frank en Marc zouden tegen de Belgen gewoon in de basis starten en Dennis viel na 65 minuten in voor Jerrel Hasselbaink.

Ik voelde me in de aanloop naar het WK goed, was vast van plan om er een mooi wereldkampioenschap van te maken. Ik had zojuist AC Milan verruild voor Barcelona, was in de kwalificatiereeks en oefeninterlands met zeven doelpunten belangrijk geweest en blaakte van het zelfvertrouwen. Dat deed mijn directe Belgische tegenstander ook. Omdat Gordan Vidovic met een spierblessure kampte, stelde George Leekens verrassend genoeg Mike Verstraeten van Germinal Ekeren op als centrale verdediger en om heel eerlijk te zijn had ik nog nooit van hem gehoord. Ik moest wel lachen om het typisch Belgische commentaar dat hij vooraf in de krant gaf. "Patrick Kluyvert is een grote voetballer, maar dat ben ik ook: 1 meter 92 om precies te zijn."

Het lachen verging me een dag later - op 14 juni - in het Stade de France. Tegen België leken we de goede lijn van de wedstrijden tegen Paraguay en Nigeria door te trekken. Vooral Marc Overmars had het op zijn heupen en speelde Bertrand Crasson helemaal zoek. Crasson werd al na 22 minuten vervangen door Eric Deflandre. Jerrel Hasselbaink kreeg na zes minuten een droomkans, maar schoot naast.

Na de omzetting bij België kregen we het moeilijker, vooral omdat België met man en macht en vol overgave verdedigde. "We stonden vaak tegen een overmacht van mensen van twee meter breed en twee meter hoog", zou Hiddink na de wedstrijd ook zeggen. Omdat wij achterin - met Aron Winter, Frank de Boer, Jaap Stam en Arthur Numan - helemaal niets weggaven, lag een teleurstellende 0-0 voor de hand.

Nederland - België zou echter niet alleen als doelpuntloos gelijkspel, maar ook als de rode kaart van Kluyvert de boeken in gaan. Het was oerstom, maar ik liet me uit de tent lokken

door Lorenzo Staelens. De hele wedstrijd provoceerde hij me al met kwetsende opmerkingen. Nadat hij de zoveelste overtreding op mij had gemaakt, keek ik hem recht in zijn ogen. Ik zag de haat en toen hij ‘verkrachter’ zei, probeerde ik me in te houden. Staelens ging door en noemde me ‘moordenaar’, waarna bij mij de stoppen doorsloegen. Ik had dit nog nooit eerder meegemaakt. Zelfs niet in Italië. Het was ver onder de gordel, omdat de wonden van het auto-ongeluk en de groepsseksaffaire nog heel vers waren. Ik zette mijn elleboog tegen zijn borst en hij stortte kermend ter aarde.

Wat een matennaai. Helaas voor mij trapte de grensrechter uit Malta in het toneelstukje en kon Pierluigi Collina niets anders doen dan mij de rode kaart geven. Het vervelende van dat incident was, dat het me jaren bleef achtervolgen. Als je nu iemand vraagt hoeveel wij in 1998 tegen België speelden, weet bijna niemand dat. Maar dat ik van het veld werd gestuurd, zijn de mensen nog niet vergeten.

Op het moment dat ik het veld verliet, wist ik hoe dom ik was geweest om op die provocatie in te gaan. Ik had mijn spelers in de steek gelaten. Gelukkig had de rode kaart geen invloed op de uitslag. Ook met een man minder bleef Oranje op zoek gaan naar de winnende treffer. Deflandre haalde echter twee keer een bal van de doellijn.

Na afloop nam de bondscoach het voor me op. “Staelens maakt een overtreding, er is verbaal contact en je ziet Kluivert plotseling wit wegtrekken. Dan geeft hij Staelens een duw tegen de borst en met een hoop

Nadat hij voor de zoveelste keer een kwetsende opmerking maakte, zette ik mijn elleboog tegen de borst van Lorenzo Staelens. Hij stortte kermend ter aarde.

theater, of het einde van de wereld nabij is en hij in zijn gezicht is geraakt, stort hij naar de grond. Staelens wilde Kluivert een kaart aansmeren. Alhoewel ik erken dat Patrick zich moest beheersen, kan ik me de emotionele reactie heel goed voorstellen. Zeker nadat ik van Patrick heb gehoord wat Staelens zei. België moet zich schamen.”

Staelens zelf wilde niet herhalen wat hij had gezegd. “Wat ik heb geroepen, houd ik voor mezelf. Geen woorden om in het openbaar te zeggen, maar gewoon iets wat in elke wedstrijd voorkomt. Nee, zelfs achteraf heb ik geen spijt van mijn woorden.”

Overigens was ik niet de eerste speler, die in het Nederlands elftal uit het veld werd gestuurd. Ik bevond me - zo zag ik later in de kranten - in goed gezelschap. Johan Cruyff, Piet Keizer, Johan Neeskens, Wim van Hanegem, Dick Nanninga, Tscheu La Ling, Wim Kieft, Frank Rijkaard en Aron Winter waren me voorgegaan. Mijn rode kaart was een jubileumkaart, de tiende.

De KNVB stuurde een brief naar de FIFA om tekst en uitleg te geven over het incident, maar dat voorkwam niet dat ik een schorsing van twee wedstrijden kreeg. Ik baalde op mijn riante hotelkamer, was niet alleen diep gekwetst door Staelens, maar besepte ook dat het moeilijk zou worden nog een rol van betekenis te gaan spelen op het WK. Om door te gaan naar de achtste finales moest er - de duels dat ik langs de kant zat - minimaal gewonnen en gelijkgespeeld worden. Flet betekende, dat we na drie duels uitgeschakeld zouden zijn óf Hiddink zijn winnende team waarschijnlijk niet zou wijzigen. En het vooruitzicht op een plaats op de reservebank maakte me niet vrolijk.

De dagen na de wedstrijd trainde ik alsof ik was verdoofd. Hoewel we op het schitterende trainingscomplex van Monaco trinden, had ik geen oog voor het natuurschoon in de bergen. Omdat ik geschorst was, maakte ik geen deel uit van het basisteam. Ik voelde me niet meer dan veldvulling. Ik had veel steun aan Clarence Seedorf, Aron Winter en

Edgar Davids, die me ervan overtuigden mijn koppie niet te laten hangen en vol gas te geven op de trainingen. Als de bondscoach me in de achtste finale nodig had, moest ik er staan. Ze hadden gelijk.

Verdrietig keek ik 's avonds naar Villa BvD van Frits Barend en Henk van Dorp. Het was een leuk tv-programma, dat rechtstreeks vanuit Frankrijk kwam. Elke avond schoven er bekende Nederlanders aan bij Frits en Henk en iedereen had een mening over mijn rode kaart. De meningen varieerden van stom en slecht begeleid door de trainersstaf tot begrijpelijk dat hij die Belg een optater verkocht. Ik kon er niets mee.

In het trainingskamp hield Guus Hiddink de moed erin. De 0-0 was voor ons wel een tegenvaller en werd op de straten in België gevierd alsof de Rode Duivels wereldkampioen waren geworden, maar er was voor ons nog niets verloren. De statistieken leerden - zo zei de bondscoach - dat Nederland op elk groot toernooi moeite had om goed te starten. Zelfs in 1988 toen Oranje in Duitsland de Europese titel behaalde, werd de eerste wedstrijd verloren, met 1-0 van de toenmalige Sovjet-Unie. Natuurlijk was

de 0-0 een streep door de rekening: we wilden de startblokken uitknallen. Een tweede overwinning zou daarna genoeg zijn voor de achtste finales. Maar ook nu - zo benadrukte Hiddink in al zijn besprekingen - hadden we alles nog in eigen hand.

Dat bleek op 20 juni in het Stade Velodrome in Marseille, waar ik me tijdens Nederland - Zuid-Korea zat te verbijten op de tribune, maar de pijn van het eerste duel schorsing flink werd verzacht door het goede spel van Oranje. Mijn ploeggenoten hadden het alleen het eerste half uur moeilijk, maar lieten daarna geen spaan heel van de Koreanen. Phillip Cocu opende de score, waarna Marc Overmars nog voor rust de 2-0 aantekende. Dennis Bergkamp, Pierre van Hooijdonk en Ronald de Boer zetten het Oranjefeest in de tweede helft helemaal in gang en de deur naar de volgende ronde stond wagenwijd open. Nadat ik eer-

Helaas trapte de grensrechter uit Malta in het toneelstukje van de Belg en kon scheidsrechter Pierluigi Collina niets anders doen dan mij de rode kaart geven.

der steun had gevonden bij Clarence, was het nu mijn beurt om hem te troosten. Guus Hiddink koos op het middenveld voor Wim Jonk en Edgar en dat kostte Clarence zijn plaats.

De vreugde over de ruime overwinning op Zuid-Korea werd over-schaduwde door het slechte nieuws dat Wim Jonk enkele dagen later kreeg. Zijn vriend Harry Kwakman was omgekomen bij een auto-ongeluk. Hoewel Wims vriend op de dag van het derde

groepsduel, Nederland - Mexico, werd begraven, overwoog Wim geen moment om niet te spelen. “Dat kon niet, omdat dit volledig tegen de filosofie van Harry had ingedruist”, zei hij. “Op zijn seminars sprak hij altijd over doelen stellen op basis van een positieve geest. Dat heb ik me de afgelopen dagen ook steeds voor ogen gehouden.” Ik had grote bewondering voor Wim, die duidelijk aangeslagen was, maar zich vermande.

Clarence moest - op 25 juni in Saint Etienne - weer genoegen nemen met een plaats op de bank. Net als ik zag hij dat Oranje tegen Mexico weergaloos van start ging. Na achttien minuten stonden we al met 2-0 voor en nog in de eerste helft kregen we volop kansen op 3-0, 4-0 en misschien wel 5-0. Maar Dennis, Marc, Wim en Phillip misten. Wat er de tweede helft gebeurde was ongelooflijk. Het elftal stortte in als een kaartenhuis. Tegen de afspraken van de dag daarvoor in - dat we negentig minuten lang vol gas zouden geven - schakelden de spelers een tandje terug.

Dat dit op een WK niet kan, bleek in de slotfase. Mexico zette aan en kwam via Ricardo Palaez en Luis Hernandez op gelijke hoogte (2-2). Aron, Edgar en Ronald waren nog wel dicht bij de 3-2, maar we hadden geluk dat een doelpunt van Cuauhtemoc Blanco wegens buitenspel werd afgekeurd. Door het gelijkspel en het resultaat bij België

- Zuid Korea gingen Nederland en Mexico door naar de volgende ronde. Oranje zelfs als groepswinnaar, maar de kritiek op het spel was groot.

Guus Hiddink deed er alles aan om de rust te bewaren. “Wij Nederlanders houden van een kritische analyse achteraf en dan kom je na dit duel voldoende aan je trekken. Soms is dat vervelend, omdat je haast zou vergeten dat Nederland wél groepswinnaar is geworden. Het beoogde resultaat. Maar ik ben ook Nederlander, realist en zie ook de mankementen. We zijn onder het niveau gebleven, dat we van Nederland gewend zijn. Maar om te spreken van een domper of een kater gaat me te ver. Zolang we maar lering uit de 2-2 trekken.”

De dagen daarna had Vista Palace veel weg van een praathuis. Er werden veel sessies gehouden om een nieuwe terugval als tegen de Mexicanen te voorkomen. De zwakke tweede helft gaf me hoop op een basisplaats tegen Joegoslavië, maar de dagen voor de achtste finale merkte ik al dat een terugkeer in het elftal er niet in zat. Aan de hesjes was te zien, dat Guus Hiddink de voorkeur zou geven aan de jongens, die tegen Zuid-Korea en Mexico hadden gespeeld. “Ik ben tevreden over de combinatie Bergkamp-Cocu en zie geen reden om die uit elkaar te halen”, was zijn argumentatie.

De bondscoach kreeg gelijk al kropen we door het oog van de naald. Dennis Bergkamp zette Oranje in het Stade Municipal van Toulouse in de 38e minuut op 1-0, maar Slobodan Komljenovic maakte vlak na rust gelijk. Daarna hadden we geluk dat Predrag Mijatovic een strafschoep miste en ‘vergat’ om Joegoslavië op voorsprong te zetten. Het kwam hem duur te staan, want met een schitterend schot bezorgde Edgar ons in de laatste minuut een plaats bij de laatste acht. Ik was dolblij, maar teleurgesteld tegelijk. Ik was gretig, maar Hiddink liet zijn basiselftal negentig minuten staan. Zelfs een paar minuten als invaller zat er niet in.

Na de overwinning op de Joegoslaven kregen we langzaam het besef, dat er iets heel

moois aan het ontstaan was. We groeiden haast op zijn Duits in het toernooi en waren nog 'maar' drie overwinningen van de wereldtitel verwijderd. Hiddink, die er in Frankrijk in slaagde om een eenheid te smeden, drukte ons op het hart om vooral van wedstrijd tot wedstrijd te blijven kijken en dat was verstandig. In de kwartfinale ontmoetten we de voetbalgrootmacht Argentinië.

Een van de dagen voor de wedstrijd tegen de Argentijnen kregen we onverwachts een avond vrij. We mochten naar onze vrouwen, die een hotel in het hartje van de stad hadden betrokken en Ans en ik brachten een bezoek aan het casino van Monaco. Hiddink was er één meester in om op de juiste momenten de druk van de ketel te halen. Als we maar om twaalf uur 's nachts in het hotel waren, mochten we doen en laten wat we wilden. Het was een welkome onderbreking van het trainingskamp.

De volgende dag kwam de glimlach weer terug op mijn gezicht. Alles wees er tijdens de laatste training in het Stade Velodrome in Marseille op dat ik tegen Argentinië zou starten. Toch twijfelde ik. Tegen Joegoslavië liet de trainer me niet eens invallen. Zou ik echt een basisplaats krijgen? Tijdens de wedstrijdbespreking kon ik één kleine vreugdekreet niet onderdrukken toen ik mijn naam inderdaad op de grote flip-over zag staan.

“Kluivert had het op de training helemaal. Ik zag dat hij klaar was voor zijn rentree”, verklaarde de bondscoach zijn keuze aan de journalisten. “Hij scoort gewoon makkelijk.” Ik betaalde het vertrouwen dat ik van Hiddink kreeg dubbel en dwars terug. Na twaalf minuten kreeg ik de bal aangespeeld van Ronald de Boer, zag ik keeper Carlos Roa als een gek uitstormen en lifte ik de bal over hem heen. Toen ik stiftte, de bal van mijn voet kwam, wist ik al dat we 1-0 voor stonden.

Vijf minuten later kletterde ik weer met mijn hoofd uit de wolken. Juan Sebastian Veron stuurde Claudio Lopez weg, Michael Reiziger kon hem niet afstoppen en Edwin van der Sar kreeg de bal door zijn benen (1-1). Daarna ontstond een bloedstollend gevecht, waarin beide

ploegen kansen kregen op de winst.

Gesteund door een geweldig Oranjelegioen vochten we als leeuwen, maar leken we vanaf de 77e minuut een verloren wedstrijd te spelen toen Arthur Numan met zijn tweede gele kaart naar de kant werd gestuurd. Drie minuten voor tijd mazzelden we niet alleen, maar kantelde ook de wedstrijd. Jaap Stam liet zijn been staan en Daniel Ortega duikelde er handig overheen. “Ik schrok verschrikkelijk en durfde niet te kijken wat de scheidsrechter zou doen. Voor hetzelfde geld legde hij de bal op de stip. Ik vond het geen penalty, maar zo worden ze wel vaker versierd”, zou Jaap later terecht zeggen.

De Mexicaanse scheidsrechter Brizio Carter vond gelukkig dat het een 'schwalbe' was, gaf Ortega geel en spaarde ons. Edwin haalde daarna een 'Zuid-Amerikaanse streek' uit, schold Ortega de huid vol en ging schreeuwend naar de grond toen de Argentijn hem even aanraakte. Ortega kreeg rood en Argentinië verspeelde zijn man-meer-situ-atie.

Dennis Bergkamp liep al minuten op zijn tandvlees, maar Hiddink koos ervoor hem te

laten staan. Gelukkig wel. Na een wereldpass over zestig meter van Frank de Boer, nam Dennis de bal magistraal aan, passeerde hij Roberto Ayala en schoot hij meedogenloos binnen. De dreun in de bovenhoek trilde na en Dennis liet zich met gespreide armen op het veld vallen: we zaten in de halve finale. Clarence rende uit de dug-out, knielde voor Dennis, die zijn rechtervoet, waarmee hij ons net naar de laatste vier had geschoten, op het bovenbeen van Clarence zette. Waarna Clarence lachend de schoen van Dennis begon te 'poetsen'. Prachtig!

Op de perstribune keek Diego Armando Maradona lijdzaam toe. "Ik kon ter plekke dood vallen toen ik zag hoe de ploeg ten grave werd gedragen. Het liefst wilde ik een potje janken. Maar we moeten sterk zijn en aan de toekomst denken. Er was geen middenveld meer. We moeten terugkeren naar de voetbalwortels", zei hij. De dag na de wedstrijd legde de bondscoach van Argentinië Daniel Passarella zijn functie neer.

De Oranjefans liepen op dat moment nog steeds de polonaise. Na 1974 en 1978 was er eindelijk weer eens een Nederlands elftal doorgedrongen tot de halve finales op een WK. We wisten dat we geschiedenis konden gaan schrijven. In De Telegraaf las ik de volgende dag dat de Oranjegekte in Nederland was losgebarsten. Iedereen voelde dat er in Frankrijk iets te halen viel. In de buitenlandse dagbladen werd met respect over ons geschreven. "So schön kann Fussball sein", kopte het Duitse Bild en volgens Het Laatste Nieuws in België gaven wij de Argentijnen voetballes. "Dankzij een verpletterend overwicht, maar vooral de 24-karaats goals van Kluyvert en Bergkamp werd het laffe voetbal van Argentinië afgestraft. Gelukkig bestaat er nog gerechtigheid in het internationale voetbal."

We zweefden, maar kwamen met een doffe dreun terug op aarde. Op weg naar de halve finale tegen Brazilië klapte Winston Bogarde op de training - zonder dat er een tegenstander in de buurt was - door zijn onderbeen en brak daarbij zijn kuitbeen en beschadigde zijn enkel. Nog dezelfde avond werd hij naar Amsterdam gevlogen en geopereerd. Het beeld hoe Winston van het veld werd gedragen, zou me niet loslaten. Hij was emotioneel, wist dat zijn toernooi voorbij was en tierde en vloekte. Hiddink nam de enig juiste beslissing en stopte de training.

We besloten de wedstrijd tegen Brazilië in te gaan om te winnen voor Winston. De wedstrijd - op 7 juli in het Stade Velodrome in Marseille - eindigde in een van de grootste drama's uit mijn sportieve loopbaan. Of zoals een verslaggever het omschreef: "We werden in de jacht op de wereldtitel gestopt op elf meter van het doel van Claudio Taffarel." We verloren na strafschoppen nadat we de neutrale voetballiefhebber een van de mooiste wedstrijden ooit hadden voorgeschoteld.

Maar wat kochten we ervoor? Niets. Helemaal niets.

Vlak voor rust kwamen we 1-0 achter nadat Ronaldo een pass van Rivaldo goed inschatte en Phillip Cocu en Edwin van Sar kansloos liet. De tweede helft speelden we vol overgave om de gelijkmaker te forceren, kregen we een paar kleine kansen, maar waren de Brazilianen ook levensgevaarlijk. Frank de Boer en Edwin hielden ons op de been. Drie minuten voor tijd beleefde ik mijn moment van glorie. Ik zag dat Ronald de Boer de bal kreeg aangespeeld en koos positie. De voorzet was afgemeten, mijn kopbal hard raak (1-

1).

In de laatste minuut van de officiële speeltijd werden we genekt door Ali Mohamed Bujsaim. Pierre van Hooijdonk werd in het strafschopgebied weggetrokken door Junior Baiano. Een honderd procent penalty, maar niet volgens de scheidsrechter uit de Verenigde Arabische Emiraten, die het incident laf wegwuifde.

In de loterij, die na 120 minuten volgde: de strafschoppenserie, moesten we alsnog buigen voor Brazilië. Phillip Cocu en Ronald de Boer misten en waren ontroostbaar. Net als de rest van Oranje trouwens. De finale was zo dichtbij, maar glipte door onze vingers. De wedstrijd om de derde en vierde plaats - tegen Kroatië - kon ons worden gestolen en werd dan ook met 2-1 verloren. We zaten stuk. Op een WK telt alleen de hoofdprijs.

HOOFDSTUK 13

MIJN BLANKE VADER

Dankzij het voetbal heb ik veel bijzondere, bekende mensen ontmoet. Eén iemand springt er echter uit: André Hazes. In de tijd dat ik voor FC Barcelona speelde, bezat ik ook een huis in Vinkeveen en was ik kind aan huis in restaurant De Plashoeve. Als Angela en ik geen zin hadden om te koken: hup, naar De Plashoeve. En als we lekker hadden gevaren op de Vinkeveense Plassen meerden we ook altijd even aan bij De Plashoeve om daar te dineren.

Op een avond zaten 'Ans' en ik aan tafel en bleek André er ook te zijn. Om een hapje te eten, maar vooral om iets te drinken, zoals hij zelf lachend zei. We raakten aan de praat en het klikte. André bleek een oprechte man en daar houd ik van. Ik heb een tatoeage met de tekst 'Be Real' op mijn arm en André was altijd echt. Hij was een gezelligheids-dier en als we samen in De Plashoeve zaten, vloog de tijd voorbij.

Zonder de deur bij elkaar plat te lopen, hielden we contact. André belde als ik een goede wedstrijd had gespeeld of had gescoord en ik informeerde regelmatig hoe het met zijn

zangcarrière ging. Ik had bijna al zijn cd's. In de spelersbus naar uitwedstrijden en op mijn hotelkamer had ik meestal R&B en soul op mijn koptelefoon, maar geregeld was ik ook in de André-stemming en draaide ik 'Hazes'. Op momenten dat ik om wat voor reden dan ook niet zo lekker in mijn vel zat, deed die muziek me goed en herinnerde ik me de mooie momenten, die we samen hadden meegemaakt. Ook op de feesten, die we van Ajax kregen aangeboden was de muziek van André vaste prik. De buitenlanders begrepen er helemaal niets van, maar de Amsterdammers gingen uit hun dak. Ik was vooral gek op zijn lied 'De Vlieger', omdat de tekst me erg aansprak:

M'n zoon was gisteren jarig Hij werd acht jaar oud m'n schat Hij vroeg aan mij een vlieger En die heeft hij ook gehad Maar z'n bal, z'n fiets, z'n treinen Nee, daar keek hij niet naar om Want zijn vlieger was hem alles Alleen wist ik niet waarom

En toen een zekere morgen zei hij vader, ga je mee De wind die is nu gunstig, dus ik neem m'n vlieger mee In z'n ene hand een vlieger, in de andere een brief Ik kon hem niet begrijpen maar toen zei m'n zoontje lief

Ik heb hier een brief voor m'n moeder Die hoog in de hemel is Deze brief bind ik vast aan m'n vlieger Tot zij hem ontvangt, zij die ik mis

En als zij dan leest hoeveel ik van haar hou Dat ik niet kan wennen aan die andere vrouw Ik heb hier een brief voor m'n moeder Die hoog in de hemel is

André Hazes / EMI Music Publishing Hollands BV

Toch moest ik André eerlijk bekennen dat ik nog nooit een concert van hem had bezocht. Dat lag wel in de planning, maar was er door het voetbal nooit van gekomen.

Hij wist me dat altijd in te wrijven als hij mij wel weer een keer live aan het werk had gezien in het Nederlands elftal. Hij hield de score bij en stak in het voorbijgaan breed grijnzend zijn vingers op: 5-0. Oftewel: hij was al vijf keer bij mij gekomen en ik nog nooit bij hem. Maar we spraken af dat ik de achterstand snel zou verkleinen.

Met dank aan Voetbal International raakten Dré en ik nog beter bevriend. In de aanloop naar EURO 2000 liet VI een aantal bekende Nederlanders op pad gaan met hun favoriete Oranjespeler. André koos mij uit en wilde een middagje vissen in Barcelona. Het werd een onvergetelijke dag, waarop we geen enkele vis, maar wel lege bierblikjes vingen. Wat me weer opviel, was André's goede kijk op voetbal. Hij had echt verstand van het spelletje, praatte mee over spelsystemen, legde haarfijn uit wie goed en slecht hadden gespeeld en waarom en was meedogenloos als ik het niet goed had gedaan. In de voetbalwereld vol jaknikkers was dat een verademing. Normaal gesproken zeiden mensen "goed gespeeld." Ook als ik de slechtste wedstrijd van mijn leven speelde. Dré draaide er niet om heen en zei: "Je was dramatisch, ouwe." En dan wist ik dat hij gelijk had. Maar als het goed was, hoorde ik het ook. Dan gaf hij me een knuffel. En zei hij dat hij van me had genoten. Dat deed me goed.

Het door Voetbal International geregelde uitstapje was zo'n succes dat ik besloot André uit te nodigen om een dag op zee te gaan vissen. Ik had een boot met kapitein gehuurd en zou André om zeven uur in de ochtend oppikken om naar IJmuiden te rijden. Rachel deed open en vroeg of ik een kop thee wilde. Nadat ik met ja had geantwoord, stelde ze dezelfde vraag aan André. Hij keek haar hoofdschuddend aan en zei, wijzend naar een leeg Heineken-blikje: "Doe maar zo'n groene rakker." De toon voor een superdag was gezet.

Wat ons in Barcelona niet lukte - vissen vangen - bleek tijdens het 'wrak vissen' op de Noordzee een stuk eenvoudiger. We haalden makreeltjes en kabeljauw boven water en maakten ongelooflijk veel

Ik nodigde André Hazes uit om te gaan vissen op de Noordzee. Het werd een onvergetelijke dag. André sloeg een arm om mijn schouder en zei: "Vanaf nu ben ik je blanke vader."

lol. De tranen rolden over mijn wangen van de lach toen André's fototoestel weigerde, hij van woede zijn rolletje eruit trok en naar de zeebodem gooide. Aan het einde van die dag sloeg hij zijn arm om mijn schouder en zei hij: "Patje, vanaf nu ben ik je blanke vader." En dat heeft-ie er vanaf dat moment ingehouden.

Zijn dood kwam als een enorme klap. Vooral omdat ik het niet zag aankomen. Ik zat in Newcastle toen ik een telefoontje kreeg van een vriend van me. Ik geloofde hem niet en heb urenlang wezenloos voor me uit zitten staren. Door zijn levensstijl telden de jaren van

André dubbel, maar dat hij zo jong zou sterven, had ik niet verwacht. “In het leven moet je leven”, zei hij altijd. En André heeft geleefd. Het is jammer dat hij zo vroeg van ons is weggegaan. Zelf wil ik uiteraard zo oud mogelijk worden. Maar alleen als het leven een feest is en wat dat betreft was André wel een mooi voorbeeld.

Helaas kon ik door het drukke programma in Engeland niet bij de herdenkingsplechtigheid en begrafenis zijn. Ik kreeg, omdat André geen familie was, geen toestemming van Newcastle United om naar Nederland te gaan. Veel meer dan Rachel een hart onder de riem steken door een groot boeket te sturen, kon ik niet. Op tv heb ik beelden gezien van het indrukwekkende afscheid in de Amsterdam ArenA. Ik weet zeker dat Dré van boven heeft meegekeken en handenwrijvend vaststelde dat het hem toch weer was gelukt een volle bak te krijgen. De speeches waren mooi, de odes van de andere artiesten die nummers van André zongen indrukwekkend en het publiek ontroerend. Het was in alle opzichten een afscheid dat hij verdiende.

De laatste maanden had ik af en toe contact met Rachel. Het ging redelijk goed met haar. Ze had het nog steeds heel moeilijk met de dood van André, maar vermande zich. Ze nam in elk geval de juiste beslissing haar huis in Vinkeveen te verkopen en een huis in Almere te betrekken. Aan elke plek in haar oude huis bewaarde ze een mooie of minder mooie herinnering aan André. Daardoor lukte het haar niet aan andere dingen te denken en - hoe moeilijk dat ook is - door te gaan met het leven.

Ik heb haar boek over André al een tijd in huis en ga binnenkort echt beginnen met lezen. Ik vind het moeilijk. Maar één ding is zeker. Ik zal André en de prachtige tijd die we samen hadden nooit vergeten. Mijn blanke vader zit voor altijd in mijn hart.

HOOFDSTUK 14

EK IN EIGEN LAND

Aan het EK 2000 bewaar ik goede herinneringen. Het was voor mij een bijzondere ervaring om een eindtoernooi in eigen land te spelen. Na de toewijzing door de UEFA van het Europese kampioenschap aan Nederland en België begon het al te kriebelen.

Het zorgde voor veel voordelen. We hoefden geen kwalificatiewedstrijden te spelen, voor het eindtoernooi niet naar een ander land te reizen om daar weken in een hotel te verblijven en beschikten in Nederland over alle faciliteiten. We speelden in de voor ons vertrouwde stadions en hadden het fantastische Oranjelegioen achter ons staan. In mijn dromen was ik al zes keer Europees kampioen geworden. Omdat organiserende landen door het thuisvoordeel meestal heel hoge ogen gooien, maar vooral omdat we een heel goede selectie hadden, op het WK van 1998 tot de halve finale waren gekomen en iedereen snakte naar een succes. Voor sommige jongens - als Dennis Bergkamp, Aron Winter en Peter van Vossen - zou het de laatste kans zijn op een prijs met het Nederlands elftal.

Sommige medespelers hadden er moeite mee dat we - zoals elk organiserend land dat automatisch is geplaatst voor de eindronde - in de aanloop naar het EK alleen maar

oefeninterlands speelden. Daardoor zouden we minder scherp aan de start verschijnen, vreesden zij. Ik vond het juist lekker. Dat we geen wedstrijden onder weerstand zouden spelen, was onzin. Ook oefenwedstrijden op dat niveau worden op het scherp van de snede gespeeld. Ik had er in elk geval geen enkele moeite mee om me op te laden voor die duels. Ik wist wat het uiteindelijke doel was en meldde me vanuit Barcelona altijd gretig in

Nederland. Ik stapte altijd met heel veel plezier in het vliegtuig, vond het prettig om bij Oranje te zijn.

Tijdens de eerste wedstrijden merkten we al dat de verwachtingen ontzettend hoog gespannen waren. Als spelersgroep hadden we de lat hoog gelegd, maar ook het publiek verwachtte veel van ons. De bondscoach - Frank Rijkaard - deed er nog een schepje bovenop door hardop te zeggen wat wij dachten en alleen maar voor de EK-winst te gaan. Als Oranje de titel niet zou bemachtigen, mocht hij daarop worden afgerekend. Ik vond het prachtig dat hij de boel zo op scherp zette. Als je niet voor het allerhoogste gaat, kun je beter stoppen.

Flet was voor mij heel bijzonder om onder Frank te voetballen. Het was mooi, dat ik met hem had samengespeeld, de Europa Cup 1 had gewonnen en dat hij nu bondscoach was. Ondanks het feit dat hij weinig ervaring had als trainer had hij een groot overwicht op de groep. Als speler was hij al een natuurlijke leider. Met zijn spel, staat van dienst, enorme persoonlijkheid en houding dwong hij respect af.

Toch was het wel even wennen, omdat Frank anders was dan alle andere bondscoaches die we daarvoor hadden gehad. Hij stond middenin in plaats van boven de selectie. Wie hem aan het werk zag tijdens de trainingen, zag dat hij het voetbalgevoel nog had en zich heel makkelijk tussen de spelers bewoog. Hij was één van ons. De drempel van zijn 'kantoor' was heel laag; je kon alle voetbaltechnische, maar ook persoonlijke zaken uitgebreid met hem bespreken.

Het bericht dat ik een aanvaring met Frank zou hebben, was zwaar overtrokken. Na de oefenwedstrijd tegen Brazilië had ik tegen journalisten gezegd, dat ik naar mijn mening te geïsoleerd stond. Dat was een constatering en geen kritiek op de speelwijze van de bondscoach, maar de pers blies het 'akkefietje' op. Nadat we even om tafel zaten, was de lucht geklaard. "We hebben wat dingen met elkaar afgestemd", deed Frank luchtig over mijn commentaar. "Maar het was niets schokkends,

Frank Rijkaard had als bondscoach een groot overwicht op de groep. Hij slaagde erin een goede mix te vinden tussen inspanning en ontspanning. Tijdens het trainingskamp in Zwitserland haptten we een heerlijke ‘Hollandse nieuwe’ weg.

hoor. Je ziet elkaar een maand niet en dan praat je ook met andere spelers bij.” Het gaf precies aan hoe spelers en trainer met elkaar omgingen.

Eind februari 2000 speelden we een oefenduel met Duitsland. Het was de eerste echt serieuze test op weg naar EURO 2000 en we waren tot de tanden toe gewapend. We wilden het publiek laten zien maar één doel voor ogen te hebben - Europees kampioen worden - en dat kon niet beter dan tegen Duitsland. De duels tegen de Duitsers zijn altijd beladen en van ze winnen, blijft een heerlijk gevoel geven. Dit keer zeker ook, omdat de Duitse keeperstrainer Sepp Maier in een interview had aangegeven Oranje maar een zeer matig team te vinden. Na afloop stonden we dan ook uitgebreid te hossen. Niet alleen omdat we van onze aartsvijand hadden gewonnen, maar ook omdat we Frank eens zijn vertrouwen terugbetaalden. We waren daarvoor al elf wedstrijden (negen keer gelijk en twee nederlagen) zonder overwinning en zorgden er daarmee onbewust voor dat de bondscoach enigszins onder vuur kwam te liggen.

Ik kan me nog goed herinneren, dat we die wedstrijd in de Amsterdam ArenA vlijmscherp begonnen. Al na een minuut of tien hadden we die Duitsers de eerste tik kunnen uitdelen. Na een mooie aanval zette ik Ruud van Nistelrooy alleen voor de keeper, maar Ruud schoot de bal tegen de vuisten van Oliver Kahn.

Duitsland ontsnapte, maar kreeg even later toch de 1-0 om de oren. Frank had snel gezien dat de zwakte van de Duitsers op de rechtsback-plaats lag, waar Zoltan Sebescan debuteerde en duidelijk last van plankenkoorts had. Lothar Matthaus, die de Duitse ploeg

als recordinter-national nog op de voet volgde, was na afloop meedogenloos in zijn commentaar op bondscoach Erich Ribbeek. “Tijden zijn veranderd. Er zijn tegenwoordig spelers, die na vierhonderd minuten voor Wolfsburg in de Bundesliga hun debuut maken als international. Dan kan het fout

gaan”, was hij cynisch.

Frank had het gestuntel van Sebescan goed in de gaten en gaf ons de opdracht om zijn directe tegenstander Boudewijn Zenden zo veel mogelijk in te spelen. Na een kwartier legde Edgar Davids de bal in de ruimte achter Sebescan, kon ‘Bolo’ Zenden er vandoor en tikte ik na de voorzet van Boudewijn bij de eerste paal 1-0 binnen.

Daarna maakten we de fout, die we de wedstrijden daarvoor óók al hadden gemaakt. We kwamen door het gigantische overwicht terecht op voorsprong, maar gaven die heel snel weer uit handen. Winston Bogarde werd aan de zijlijn behandeld en zijn directe tegenstander Oliver Neuville kon Christian Ziege aanspelen. Ronald de Boer was Ziege uit het oog verloren en Edwin van der Sar was kansloos op het schot van Ziege.

Ronald maakte zijn fout goed en stelde Boudewijn na een krap half uur in staat om de 2-1 te maken. Dat Boudewijn scoorde, vond ik geweldig. In de twee jaar dat ik met hem bij Barcelona speelde, was hij mijn maatje geworden. Een geweldig aardige jongen, waar echt helemaal geen kwaad in zit. Tijdens de eindronde van het EK zou ik ook heel veel tijd bij hem op de kamer, en hij bij mij, doorbrengen. Na de 2-1 van Boudewijn had ik de 3-1 op mijn schoen, maar schoot ik net naast.

Belangrijker nog dan de 2-1 overwinning was voor mij het feit dat Ruud en ik voor het eerst in de basis stonden en hadden bewezen dat we goed konden samenspelen. De combinaties liepen goed en we voelden elkaar prima aan. We waren dolblij en konden elkaar na afloop wel knuffelen. Het verhaal dat wij niet bij elkaar pasten, zou de jaren daarna weer de kop opsteken en het klopte dat het daarna ook steeds minder klikte. Waar dat aan lag, weet ik nu nog steeds niet.

Met ons optreden tegen Duitsland snoerden Ruud en ik - allebei trouwens op 1 juli 1976 geboren - de critici de mond. Sommige kenners hadden liever Roy Makaay in de spits, omdat hij in de Spaanse Primera Division 22 keer had gescoord en ik 15. Dus kwam een sterke wedstrijd als tegen de Duitsers even goed uit.

Half maart ontplofte het eerste bommetje in de aanloop naar het EK. De bondscoach had besloten twee fysiotherapeuten - Charly Heus en Leo Echteld - aan de staf van het Nederlands elftal toe te voegen, maar fysio's die al bij het elftal zaten, accepteerden dat niet en klaagden achter de rug van Frank om bij de KNVB. Zij zouden uiteindelijk aan de kant worden geschoven.

Het verzoek om Charly en Leo aan de staf toe te voegen, was van ons afkomstig. Bij Oranje zaten nu eenmaal spelers die privé al door Charly en Leo werden behandeld en wij vonden het gewoon prettig om onze eigen vertrouwensman te hebben. Ik zelf vertrouwde en vertrouw blind op Leo. Ik ken hem al sinds de jeugd van Ajax en hij kent mijn lichaam

als geen ander.

Als ik door hem ben behandeld, voel ik me stukken beter. Hij kwam ook geregeld over naar Milan, Barcelona en Newcastle en reist zo nu en dan naar Valencia. De bondscoach had begrip voor onze vraag en stemde in. “Als dit het beste voor het team is, doen we het”, zei hij. En wij waren er blij mee.

Ruim een maand voor het Europese kampioenschap - 26 april 2000 - sloeg de schrik de Oranjefans om het hart. We speelden in het Gelredome in Arnhem tegen Schotland en omdat de Schotten niet tot de sterkste voetballanden van Europa behoorden, rekende iedereen op een overwinning van een nulletje of vijf. Het pakte anders uit.

Het moment dat er drie spelers moesten afvallen om de selectie terug te brengen tot 22 man kwam steeds dichterbij en de wedstrijd tegen Schotland werd gebruikt om een aantal reservespelers aan het werk te zien. Dat we met de ‘B-keus’ aantraden, mocht echter niet als excuus worden gebruikt voor de matige 0-0.

Het gelijkspel mocht ik me ook aanrekenen, want in de tweede helft kreeg ik na een voorzet van Jeffrey Talan een enorme kans. Ik miste, omdat de Schotse keeper Neil Sullivan knap redde. Na een voorzet van André Ooijer schoot ik in één keer hard in, maar stond Sullivan weer in de weg.

Na de wedstrijd kregen we een lading kritiek over ons heen in de pers, maar dat vond ik normaal. Het zou wat zijn als we zo slecht speelden en de journalisten goed over ons zouden schrijven. Dat hoefde echt niet. Frank Rijkaard hechtte niet veel waarde aan het gelijkspel. “Je hebt twee ploegen nodig om er een leuke wedstrijd van te maken. En Schotland was niet van plan om te voetballen”, zei hij droog.

De supporters leken zich meer zorgen te maken dan wij. Natuurlijk

- en zeker voor het publiek - hadden wij liever een goed resultaat neergezet, maar om zenuwachtig te worden van een slechte wedstrijd? Nee. We wisten wat we konden.

In mei bereikte mij een leuk bericht. Bij de Engelse bookmakers stond ik het hoogst genoteerd om topscorer van het EK te worden. Het deed me goed, omdat het betekende dat mensen vertrouwen in me hadden. Het enige was dat ik dat wel even moest zien waar te maken. Het vertrouwen heb ik terugbetaald, want ik denk dat er een hoop mensen uiteindelijk veel geld aan me hebben verdiend. Al was ik liever alleen topscorer geworden.

Dat de wedstrijd tegen Schotland uiteindelijk niet meer dan een grote vergissing was, bewezen we op 27 mei in de Amsterdam ArenA tegen Roemenië. In tegenstelling tot het duel met de Schotten maakten we nu wel een goede indruk.

Het allermooiste van de avond was dat een deel van de opbrengst van de oefeninterland ten goede kwam aan de slachtoffers van de vuurwerkramp in Enschede. De wedstrijd - vlak na de explosies in Enschede - stond al vast. En het enige dat wij als spelers uit medeleven voor de nabestaanden van de slachtoffers konden doen, was onze premie afstaan en de KNVB per bezoeker een bedrag naar giro 777 te laten overmaken. We

konden niet voetballen alsof er niets was gebeurd en het voelde goed om een gebaar te kunnen maken. Uiteindelijk werd er een bedrag van ruim vierhonderdduizend euro gestort.

Marc Overmars zorgde - na zijn directe tegenstander te hebben uitgekapt - voor rust met een afstandsschot voor de 1-0, waarna ik de score halverwege de tweede helft verdubbelde. Het doelpunt mocht half op naam van Frank de Boer worden geschreven. Hij zocht met een lange pass - zijn specialiteit - de vrije ruimte achter Gica Popescu. Ik won het duel van Popescu en omspeelde de Roemeense keeper Bogdan Lobont. Dat het uiteindelijk door Viorel Moldovan nog 2-1 werd, kon de pret niet drukken.

Waar de bondscoach ons na de wedstrijd tegen Schotland in bescherming nam, was hij dit keer opvallend kritisch. Voor mijn gevoel speelden we een prima partij, maar hij had het anders gezien. “We gaven na rust te veel weg, konden geen collectieve druk meer zetten. Fysiek en mentaal moeten we verder groeien. Defensief zal het beter moeten”, zei hij vlak voordat we op trainingskamp naar Zwitserland gingen. Hij wilde ons duidelijk met onze benen op de grond houden. En terecht.

In Nyon - in het schitterende hotel Beau Rivage - beleefde ik een van de meest bijzondere momenten uit mijn voetbalcarrière. Frank Rijkaard had sinds zijn aanstelling veertig spelers opgeroepen. Een aantal spelers raakte geblesseerd, veel anderen uit beeld. In Zwitserland moest de bondscoach voor de laatste keer keuzes maken en zijn selectie van 25 man terugbrengen tot 22.

Twee uur voordat hij bij de UEFA zijn definitieve selectie moest inleveren, kregen Winston Bogarde, André Ooijer en Jerrel Hasselbaink een klap in hun gezicht. Zij kregen te horen dat zij zouden afvallen en hun vakantie konden boeken. In de ontbijtzaal gaven alle andere spelers ze een applaus. We hadden met z'n allen een weg ingeslagen naar de Europese titel en het voelde verschrikkelijk om afscheid te nemen van drie jongens, die gewoon bij ons hoorden. Frank de Boer zei het na het applaus heel treffend. “Ze hebben alles gegeven. We vonden het niet meer dan normaal om ze nog een hart onder de riem te steken.”

André had de pech dat hij in de selectie een van de alternatieven voor onze rechtsback Michael Reiziger was, weliswaar vanaf zijn dertiende op die plek had gespeeld, maar bijna het hele seizoen bij PSV als centrale verdediger had gespeeld. Hij had in de oefenwedstrijden moeite om de knop om te zetten en in plaats van als centrumverdediger als back te denken. Aron Winter en Paul Bosvelt kregen de voorkeur van de trainer. Winston moest afhaken met een blessure. Dat was dramatisch, omdat hij zich na een hamstringblessure helemaal had teruggeknokt voor EURO 2000. Een dag voordat hij weer bij de groep zou aansluiten, knapte er iets in zijn kuit.

Jerrel wist dat er één centrumspits moest afvallen, maar had er geen rekening mee gehouden dat hij dit zou zijn. Roy Makaay bleek uiteindelijk het voordeel van de twijfel te krijgen, omdat hij eventueel ook als rechtsbuiten uit de voeten zou kunnen. Jerrel was een echte diepe spits.

Voor mij was het vertrek van André, Jerrel en Winston extra pijnlijk, omdat ik ze alledrie

heel goed kende. Of het terecht was of niet, weet ik niet. Maar dat deed er ook helemaal niet meer toe. Ze vielen af en daar was niets meer aan te doen. Het ergste vond ik dat er na de mededeling van de bondscoach bijna geen tijd meer was om ze te spreken. Wij moesten verder en zij verlieten het spelershotel. Ze zaten zichtbaar stuk en ik had ze graag een hart onder de riem gestoken.

Op mijn hotelbed vroeg ik me die avond af hoe ik me op dat moment gevoeld zou hebben als er een streep door mijn naam was gegaan. Laat het duidelijk zijn, dat ik er geen moment aan twijfelde dat ik erbij zou zijn. Maar als ik was gesneuveld, zou ik schreeuwen en vloeken. Iedereen wilde een EK in eigen land spelen en als ik er zó dichtbij zou zijn geweest als André, Jerrel en Winston waren, stortte mijn wereld waarschijnlijk in. De gedachte dat ik niet in de oranje-gekleurde stadions om de hoofdprijs zou spelen, maakte me al gek. Laat staan dat je het echt hoort.

Het slechte nieuws voor André, Jerrel en Winston was het gesprek van de dag. Niemand had het meer over de 4-0 zege die we een dag eerder op Servette Genève boekten. Met een doelpunt en een assist vyzelde ik mijn vertrouwen weer wat verder op. Tussen de duels door werden we in Zwitserland getrakteerd op zoute haring. De fotografen keken hun ogen uit toen ik een Hollandse Nieuwe afhapte. Een halve Surinamer, die een harinkje eet, is kennelijk een raar gezicht. Maar ik vind het - zoals zoveel Surinamers trouwens - een heerlijke vis.

Het trainingskamp in Zwitserland werd afgesloten met een wedstrijd tegen Polen. Die interland was de laatste test voor de openingswedstrijd van het EK tegen Tsjechië (zes dagen later), maar werd een plichtmatig oefenpotje omdat de Polen meer als toeristen dan als tegenstanders naar Lausanne waren gekomen.

De wedstrijd stond in het teken van de terugkeer van Edgar Davids en Ronald de Boer. Edgar was aan zijn teen geopereerd en Ronald had elf weken niet gespeeld. Ze waren gretig en dat werkte als doping voor alle andere spelers. Dankzij Ronald kon ik de 3-1 scoren. Hij leverde een perfecte voorzet af en ik kopte binnen. Daarvoor had ik ook al de 2-1 op mijn naam geschreven, na voorbereidend werk van Peter van Vossen. Toch verliet ik balend het veld. In de tweede helft kreeg ik een tackle op mijn enkel en moest ik geblesseerd van het veld.

Na afloop zaten we met gemengde gevoelens in de kleedkamer en in het hotel. We hadden aan ons zelfvertrouwen gewerkt door te winnen, maar het was de vraag hoeveel die 3-1 waard was tegen de zwakke Polen. Tsjechië - dat stond vast - zou van een heel ander kaliber zijn.

Het voordeel van het trainingskamp in Zwitserland was dat we niet zo veel meekregen van de Oranjegekte, die inmiddels in Nederland was losgebarsten. Het was een verstandige keuze van de trainers om het Nederlands elftal zich in de betreffende luwte te laten voorbereiden. Om nog steeds niet te worden geconfronteerd met de massahysterie in eigen land, moesten we ons direct na aankomst in Nederland melden in Hoenderloo.

Daar betrokken we ons hotel, dat we gezien alle enorme veiligheidseisen zelf zouden

omdopen tot Fort Knox. Het was voor de pers, andere belangstellenden, maar ook voor familie, vrienden en zaakwaarnemers die iets moesten langsbrengen onmogelijk het terrein te betreden. Het zorgde voor een aparte sfeer, waar ik me niet heel erg prettig bij voelde. In Huis ter Duin in Noordwijk voelde ik me altijd een stuk lekkerder.

Nadat we in Zwitserland zes dagen keihard aan onze conditie hadden gewerkt, werd de laatste week in Nederland gebruikt om op tactisch gebied alles helemaal af te stemmen. Om het zekere voor het onzekere te nemen, kregen we op een avond bezoek van topscheids-rechter Mario van der Ende, die uitleg kwam geven over de interpretatie van de spelregels. Voor de grote toernooien worden die regels vaak aangescherpt en de trainer vond dat het geen kwaad kon ons daar op te wijzen.

Rond de eerste wedstrijd was er even twijfel over mijn meespelen. Ik had na de wedstrijd tegen Polen last van een geïrriteerde enkel en verliet de laatste training, die achter gesloten deuren plaatsvond. Toch had ik goede hoop in actie te kunnen komen. Leo Echteld slaagde erin

me op tijd fit te krijgen.

De avond voor de wedstrijd mijmerde ik met Michael Reiziger, Edgar Davids, Boudewijn Zenden en Aron Winter over het openings-duel. Boudewijn was teleurgesteld, omdat hij dacht dat hij niet in de basis zou staan. Ik troostte hem met de woorden dat het toernooi nog lang zou duren en zijn kans zeker zou komen.

Die kwam echter veel eerder dan gedacht, want de bondscoach koos verrassend genoeg voor 'Bolo' als linksback. Marc Overmars had eerder in de week last van zijn bovenbeen, maar was wedstrijdfit. Ondanks dat de medische staf het licht op groen zette, durfde de trainer het niet aan om hem in de basis te zetten tegen de Tsjechen.

In de oranjegekleurde Amsterdam ArenA begonnen we zoals we de laatste wedstrijden hadden gespeeld, in een 4-3-2-1 formatie; beter bekend als het door Co Adriaanse geïntroduceerde kerstboomsysteem. Ik was de piek en Boudewijn Zenden en Dennis Bergkamp speelden pal achter me. Tijdens de warming-up keek ik mijn ogen uit. De tribunes waren bomvol Oranjefans, die er een wedstrijd van leken te hebben gemaakt wie zich het meest bijzonder kon verkleden. Glimlachend zag ik dat er mensen waren met oranje molens, klompen en tulpen op hun hoofd. Het zag er fantastisch uit en gaf ons extra power.

Misschien was het de spanning. Een andere verklaring heb ik niet. Maar tegen de stugge Tsjechen haalden we - op een fase in de eerste helft na - geen enkel moment ons normale niveau. Het was aan een ongelooflijk goede Edwin van der Sar - en de twee engeltjes op onze lat - te danken dat we de tweede helft niet op (ruime) achterstand kwamen.

Ik had ruim zeven maanden eerder al aangegeven, dat ik vond dat ik voorin te veel op een eiland stond en uitgerekend in de eerste wedstrijd van het Europees kampioenschap kwam dat probleem weer aan het licht. Het betekende dat mijn opmerking na de wedstrijd tegen Brazilië niet voor niets was geweest. Het was een naar voorgevoel en helaas kwam dat uit.

Dat we de wedstrijd nog wonnen was een wonder en te danken aan Marc Overmars en Ronald de Boer, die als invallers in het veld waren gekomen voor Boudewijn Zenden en Clarence Seedorf. De beslissing viel twee minuten voor tijd. Marc zette voor en Ronald voerde een toneelstukje op. Hij ging in het strafschopgebied naar de grond en scheidsrechter Pierluigi Collina zag er tot opluchting van alle Oranjefans in heel Nederland een strafschop in. Het voordeel van het organiserende land? Wie weet.

Direct na het fluitje van Collina had ik oogcontact met Frank de Boer. Nadat ik eerder in de voorbereiding een strafschop had gemist, was Frank de eerst aangewezen persoon om de penalty's te nemen. Als hij niet lekker in de wedstrijd zat, zou ik achter de bal gaan staan. Zoals een echte aanvoerder hoort te doen, nam Frank zijn verantwoordelijkheid en gaf hij mij een teken het klusje zelf te klaren.

Anders had ik de strafschop genomen. Een penalty is voor mij een penalty. Of je die nou in de eerste minuut krijgt of zoals tegen Tsjechië in de 88e. En of je hem in een vol thuisstadion tijdens het EK moet nemen of op een vierde amateurveld ergens achteraan op een vroege zondagochtend. Tijdens de aanloop van Frank hield ik net als de andere aanwezigen in de ArenA mijn adem in. Hij raakte de bal vol en de overwinning was binnen.

Jozef Chovanec, oud-speler van PSV en toen trainer van de Tsjechen, zei na afloop op de persconferentie dat Tsjechië had getoond zowel mentaal als technisch verder te zijn dan Nederland. Lekker belangrijk! We moesten er terug in Hoenderloo hartelijk om lachen. Hij maakte de fout om ons op één wedstrijd te beoordelen en had ongelijk. Wij hadden de drie punten in de tas en wisten dat we veel beter konden dan dat we hadden laten zien.

Na het duel met de Tsjechen heb ik tot diep in de nacht met Clarence gesproken. Ik had met hem te doen. Hij was in de voorbereiding onze beste man en had het tegen Tsjechië - juist toen het eropaan kwam - moeilijk. En dat zijn vervanger - Ronald - het vervolgens goed deed, baarde hem zorgen. Hij was bang zijn basisplaats kwijt te zijn, maar ik zei dat het niet zo'n vaart zou lopen.

Nederland-Tsjechië ging ook de boeken in als de wedstrijd van 'Dokter Bibber'. Na een luchtduel met Jan Koller liep Jaap Stam een wond boven zijn oog op. Ik keek naar de kant, zag dat onze dokter, Huib Plemper, de wond met naald en draad aan het hechten was en vroeg me af waarom er in godsnaam geen 'nietmachine' aanwezig was. Uit Barcelona wist ik dat een wond dan binnen enkele seconden was gedicht, maar nu duurde het minuten.

We stonden - bij 0-0 - niet alleen met tien man, maar misten ook een heel belangrijke speler. Ik dacht: wat gebeurt hier? Door de camera's die er op hem gericht waren, beefde de dokter als een rietje. Het bleef gelukkig zonder gevolgen, want ook met een man meer wisten de Tsjechen Edwin van der Sar niet te passeren. Alle moeite van dokter Plemper was voor niets, want een paar minuten later viel Jaap alsnog uit, omdat hij wazig zag.

De dagen na de 'gestolen overwinning' was de sfeer opperbest. Doordat veel spelers van Oranje in het buitenland speelden, wisten we dat niet het vertoonde spel, maar de drie punten het allerbelangrijkst waren. In Nederland wordt dat gek genoeg nog wel eens

omgedraaid. Liever sprankelend voetbal zonder punten dan een draak van een wedstrijd met een zege. Natuurlijk wilden wij een mooie partij op de mat leggen. Dat willen we namelijk altijd. Maar we hadden wel te maken met een goede tegenstander, die ook van plan was om het EK spetterend te beginnen.

De wedstrijdbespreking voor onze tweede groepswedstrijd, tegen

Denemarken, was anders dan alle andere besprekingen van Frank Rijkaard. Hij was emotioneel en deed een beroep op ons. Hij zei zich in het duel met Tsjechië in de steek gelaten te hebben gevoeld en eiste beterschap. Nadat hij de zaal uitstapte, keken we elkaar aan, nam Frank de Boer even het woord en beloofden we elkaar er in De Kuip een spektakel van te maken. Dat we in Rotterdam speelden, vond ik wel prettig. Het was niet zo dat ik me in de ArenA niet op m'n gemak voelde - daar haalden we juist onze beste resultaten - maar De Kuip ademde meer voetbalsfeer en was daardoor mijn favoriete stadion om in te spelen.

Nadat we ruim anderhalf uur voor de wedstrijd met de spelersbus aankwamen, zagen we op het plein voor het Feyenoord-stadion al een grote, deinende, oranje mensenmassa. Het leek wel carnaval. Het voelde echt als onze taak om die mensen niet opnieuw teleur te stellen. Voor de wedstrijd tegen Denemarken had de bondscoach voor een heel aanvallend concept gekozen. Helaas kreeg Clarence gelijk. En moest hij in de dug-out plaatsnemen. Boudewijn, Marc en ik vormden de aanval en Dennis Bergkamp speelde daar vlak achter. Omdat Frank de Boer, gezien het aanvallende concept, als libero niet al te veel mocht doorschuiven, liepen Edgar en Phillip op het middenveld de longen uit hun lijf. Ze speelden fantastisch en waren de schakel tussen de verdediging en de aanval, die we nodig hadden.

Hoeveel krediet we in de wedstrijd tegen Tsjechië hadden verspeeld, bleek wel in de rust. Zonder voortdurend dominant te zijn, tikten we de taaie Denen van het kastje naar de muur, kregen we een handvol kansen, maar scoorden we niet. De Oranjefans gaven ons een striemend fluitconcert. In de kleedkamer waren we boos en teleurgesteld tegelijk. Waarom deden ze dat? Moesten we in de rust al 7-0 voor staan?

In de tweede helft brak ik na twaalf minuten de ban. Dennis

Fotograaf Rob de Jong schoot tijdens het EK een van de mooiste platen, die ooit van me werd gemaakt. Hangend in de lucht bestookte ik het vijandige doel.

Bergkamp maakte een geweldige actie, maar stuitte op de Deense keeper Peter Schmeichel, waarna ik de bal voor het intikken had (1-0). Ronald de Boer en Boudewijn Zenden maakten het feest compleet.

Nadat ik had gedoucht, vroeg de pers naar de wedstrijdbespreking van Frank Rijkaard. Omdat ik al vermoedde dat daarnaar gevraagd zou worden, had ik in de bus bedacht wat ik zou zeggen. “We hebben ons de woorden enorm aangetrokken. Het is nooit leuk om zoiets te horen en al helemaal niet uit de mond van de bondscoach. We staan namelijk als één blok achter Frank Rijkaard en zijn bereid voor hem door het vuur te gaan. Dat hoeft niet altijd met mooi spel gepaard te gaan. We zijn bereid daar met z’n allen voor te knokken”, zei ik. De journalisten schreven het op in hun kladblok en ik las het later terug in veel kranten.

Na afloop maakte een verslaggever me duidelijk dat de 1-0 een bijzonder doelpunt was geweest. In mijn 42e interland scoorde ik mijn 24e doelpunt en met dat aantal evenaarde ik het aantal van mijn jeugdidool, Marco van Basten. Belangrijker vond ik het echter dat we door de 3-0 zege al zeker waren van de kwartfinale. Het toernooi zou daarin voor ons echt gaan beginnen. Dat wist ik zeker.

Het laatste pouleduel was - zoals dat zo mooi heet - om des keizers baard, omdat onze tegenstander Frankrijk net als ons elftal al zeker was van een plaats bij de laatste acht. Toch waren we gebrand op een goed resultaat. Frankrijk was regerend wereldkampioen en na onze ongelukkige uitschakeling op het WK in 1998 wilden we laten zien dat we niet voor de Fransen onderdeden. Bovendien zouden we, als we eerste in de groep werden, in Nederland kunnen blijven voetballen. Anders zouden we naar België moeten en daar zat eerlijk gezegd helemaal niemand op te wachten.

Waar Rijkaard er voor koos om in zijn - zo goed als - sterkste opstelling aan te treden, spaarde Frankrijk wat spelers en werd de ‘B-keus’ het veld ingestuurd. Tijdens het

warmlopen voor de wedstrijd, zag ik op de grote beeldschermen in de ArenA dat koningin Beatrix ook aanwezig was. Daar wisten we als spelers helemaal niets van, maar ik vond het wel bijzonder. Helaas was ze - zoals haar zoon prins Willem-Alexander vier jaar daarvoor wel had gedaan - na afloop niet aanwezig in de kleedkamer. Ik had haar graag even de hand geschud.

En er was aanleiding voor een feestje. Na de zeges op Tsjechië en Denemarken zetten we ook het duel met 'Les Bleus' in winst om. Eenvoudig ging dat echter niet. We kamen twee keer op achterstand (0-1 en 1-2) en twee keer scoorden de Fransen uit een corner. Dat baarde me zorgen. Op weg naar het EK en op de trainingen tijdens het toernooi hadden we ontelbare keren op dode spelmomenten geoefend, maar Christophe Dugarry en David Trezeguet hadden daar maling aan.

Drie minuten na de 0-1 van Dugarry zorgde ik voor de gelijkmaker. Ik omzeilde de Franse verdediging en schoot hard raak. Daarna speelden we het beste voetbal tot dusver in het toernooi. Het wachten was op de 2-1, maar het doelpunt viel - nadat Dennis Bergkamp nog tegen de lat had geschoten - zoals zo vaak aan de andere kant.

Na rust gingen we door met waarmee we bezig waren: aanvallen. Met een weergaloze vrije trap scoorde Frank de Boer de 2-2, waarna Boudewijn Zenden ons de felbegeerde eerste plaats bezorgde (3-2). Na de wedstrijd hoorden we vrij snel dat Joegoslavië in Rotterdam de volgende tegenstander zou zijn.

Terug in het spelershotel werden we onaangenaam verrast door het commentaar van Johan Cruyff bij de NOS. Hoewel we zelf het gevoel hadden redelijk tot goed te hebben gespeeld, liet Johan Cruyff geen spaan van ons heel. Frank de Boer reageerde de volgende ochtend bij de training - toen daarnaar werd gevraagd door de media - woest. "Ik neem die man niet serieus meer. Hij roept maar wat. Het vervelende is dat iedereen hem gelooft en maar napraat."

In het spelershotel hielden de woorden van Johan Cruyff de dagen na de wedstrijd tegen Frankrijk de gemoederen bezig. Ikzelf was het er ook niet mee eens, maar vermoedde dat het een opzetteje was tussen Johan Cruyff en Frank Rijkaard. Er was namelijk geen betere manier om ons scherper te krijgen dan dit. Het kwam ons tegen Joegoslavië goed van pas.

Op 25 juni 2000 stond ik vroeger op uit bed dan normaal. Ik voelde me lekker en iets in mij zei me dat het mijn dag zou worden. Dat voorgevoel had ik al eens eerder gehad voor de wedstrijd tegen Ierland. Het was iets onbeschrijflijks, maar mijn hele lijf tintelde. De aftrap - in de avond - was nog uren weg, maar van mij mocht de kwartfinale tegen Joegoslavië onmiddellijk beginnen.

Het lukte me om de juiste wedstrijdspanning vast te houden. Tijdens het ontbijt, de wandeling in het bos van Hoenderloo, de bespreking, het rusten en de sportmaaltijd speelde ik de wedstrijd al meerdere keren in gedachten. Elke keer wonnen we dik en elke keer scoorde ik twee maal. Ik voelde me relaxt.

Om de aandacht wat van het duel af te leiden kaartte ik nog wat met Frank de Boer,

Michael Reiziger en Phillip Cocu. Van onze Turkse reservekeeper bij Barcelona Rüstü hadden we een leuk en vooral verslavend Turks kaartspel geleerd, waarbij je twee-tegen-twee speelde. De naam heb ik wel geweten, maar was een tongenbreker.

Vlak voor vertrek keek ik op mijn bed nog even naar het NOS-jour-naal en merkte ik wat we met het Nederlands elftal hadden losgemaakt. Er waren beelden van versierde straten, Oranjesupporters die voor honderden euro's een toegangskaart hadden kunnen kopen op de zwarte markt en fans die luid toeterend op weg gingen naar De Kuip.

De anderhalf uur voor de wedstrijd in het stadion leek wel vijf uur te duren. De klok kroop vooruit, ik snakke naar het moment dat we naar buiten konden gaan om de warming-up te beginnen. In de kolkende Kuip wist ik dat het niet mis kón gaan.

Mijn voorgevoel klopte, want in de wedstrijd tegen de Joegoslaven vielen alle puzzelstukjes op hun plaats. We speelden de beste wedstrijd van de afgelopen jaren en ikzelf haalde het niveau van het duel met Ierland in 1995. Later is wel eens gevraagd aan welke wedstrijd ik de allerbeste herinneringen bewaar. Gek genoeg is dat toch het duel met de Ieren. Dat was de wedstrijd van mijn leven. Vooral, denk ik, omdat ik toen nog heel jong was, ik net bij de selectie kwam en we ons in één wedstrijd moesten kwalificeren voor het EK in Engeland.

Dat betekent niet, dat ook niet de wedstrijd tegen Joegoslavië met hoofdletters in mijn cv kwam te staan. En daar ben ik Leo Echteld en Clarence Seedorf nog steeds heel erg dankbaar voor. In de catacomben van De Kuip kreeg ik ruzie met ze. Achteraf bleek dat ze vonden dat ik een te nonchalante indruk maakte, waarna ze besloten een toneelstuk op te voeren.

De vierde man kwam in de kleedkamer om te zeggen dat het verboden was om sieraden te dragen. Dat gebeurde elke wedstrijd, maar desondanks lukte het me altijd wel om met mijn ketting om te spelen. Ik droeg die ketting uit een soort bijgeloof en zonder voelde ik me gewoon niet prettig.

In de spelerstunnel kwam dit keer echter de scheidsrechter naar me toe. Hij zag dat ik mijn ketting om had, keek boos en zei dat die af moest. Ik klaagde bij Leo en Clarence, maar in plaats van dat ze het voor me opnamen, scholden ze me de huid vol. “Die man heeft gelijk. Ben je doof of zo? Het is toch gezegd?”, riep Leo. Clarence deed daar dan weer een schep bovenop. “Je bent gewoon niet met de wedstrijd bezig, lul.” Ik stond op het punt om uit te halen, maar hield me in. Ik heb later de beelden van kort voor Nederland - Joegoslavië gezien. Ik kwam iets later het veld op en mijn gezicht stond op onweer. Clarence en Leo hadden me - zonder dat ik doorhad dat ik in de maling werd genomen - precies die prikkel gegeven, die ik nodig had.

Na 24 minuten had ik - na een schitterende assist van Dennis Bergkamp - de eerste bal al in het net achter Ivica Kralj liggen. Acht minuten later kon het publiek de polonaise starten, nadat ik de bevrijdende 2-0 scoorde. Edgar Davids gaf een geweldige steekpass en ik kon afronden.

Over de derde treffer - in de 51e minuut - zou een hoop ophef ontstaan. Paul Bosvelt stoomde op langs de rechterzij lijn, zette hard voor en via Dejan Govedarica verdween de bal in het doel. Omdat ik dichtbij stond en het op tv leek alsof ik hem scoorde, kreeg ik het doelpunt achter mijn naam. Ook de Spaanse scheidsrechter Garcia-Aranda dacht dat ik scoorde en vermeldde dat op het wedstrijdformulier. Nadat ik later de 4-0 aantekende, zou ik - met vier doelpunten in één wedstrijd - een record hebben gevestigd op het EK. Boudewijn sprong op mijn rug en stak vier vingers in de lucht.

Ik kon er na afloop wel om lachen en vertelde de verzamelde pers zelf dat niet ik, maar Govedarica de doelpuntenmaker was. De UEFA-waarnemer Graham Turner mengde zich ook in de strijd. "Kluivert kan dat wel toegeven, maar wij houden vast aan het scheidsrechters-rapport. Daarin staat dat Kluivert er vier heeft gemaakt. Zo komt het in de boeken. Het is een record." Achteraf denk ik dat het doelpunt nog steeds op mijn naam had gestaan als ik in de catacomben van De Kuip mijn mond had gehouden, maar op de vragen van de journalisten gaf ik gewoon eerlijk antwoord. Door de verklaring van Turner heerste er vertwijfeling. De Telegraaf had een geweldige kop in ramletters: Kluivertje vier. Een dag later zou de UEFA 'mijn' doelpunt echter alsnog afpakken.

Het deed me weinig. Na de 4-0 bleven we vol gas geven en de Joegoslaven werden onder de voet gelopen. Ze reageerden hun frustratie op mij af. Nadat Sinisa Mihajlovic me een elleboogstoot had gegeven, vond Rijkard het verstandig me in de 59e minuut naar de kant te halen. Ik keek naar het bord van de vierde official en zag tot mijn verbazing mijn rugnummer. Dat kon toch niet waar zijn? Dit was mijn wedstrijd. Wat deed de bondscoach nou? Ik sjokte balend naar de kant om plaats te maken voor Roy Makaay.

In het laatste half uur had ik me helemaal onsterfelijk willen maken en nog twee of drie keer willen scoren. Ik stond op het punt om verhaal te halen bij de bondscoach, maar besloot lekker op de reservebank te gaan zitten. Wat had het voor zin? De wissel had al plaatsgevonden en kon toch niet meer worden teruggedraaid. Bovendien was de feeststemming zo groot, dat ik besloot de beslissing van Rijkard te accepteren. Marc Overmars zette De Kuip met twee doelpunten helemaal in vuur en vlam. In de slotseconde scoorde Milosevic tegen (6-1).

Na het eindsignaal konden we maar geen genoeg krijgen van de sfeer in het stadion en liepen we ereronde na ereronde. Van de tribunes klonk het 'Patje, bedankt'. Ik glom, was in het Feyenoord-stadion eigenlijk nog nooit zo toegezongen en besepte toen pas echt wat ik had gepresteerd.

Na honderden journalisten te woord te hebben gestaan en te hebben moeten rennen om de spelersbus op tijd te halen, kwam de ontlading op de terugreis naar het hotel. Het leek wel op een schoolreisje op de basisschool. We schreeuwden en zongen als kleine kinderen.

Toch hadden we niet echt de kans om de overwinning te vieren. Daarvoor was de tijd tussen de kwartfinale en de halve finale te kort. Terug in het hotel zocht ik na het eten en nog even te hebben gekaart met een dvd'tje mijn hotelkamer op. Voor ik de film opzette, liet ik me nog behandelen door Leo Echteld, keek ik nog even naar het Sportjournaal en beantwoordde ik 516 sms'jes. Mijn kamer veranderde daarna in een bioscoop. Iedereen

kwam even langs.

Na moeilijk in slaap te zijn gekomen, was het de volgende morgen prettig wakker worden. Na elke wedstrijd keken we in De Telegraaf wat voor een cijfer we hadden gekregen van de oud-international. Kees Kist beloofde mijn optreden tegen Joegoslavië met een 9. “Als iemand vier keer scoort, steeds zo vrijloopt en bijna geen fout maakt als Patrick tegen Joegoslavië, dan is een 9 niet meer dan normaal. Patrick Kluivert zo te zien spelen, is een lust voor het oog,” ging hij er ook nog steeds vanuit dat ik vier keer had gescoord. Ook Dennis Bergkamp en Edgar Davids kregen een 9.

De buitenlandse kranten waren lovend. “Italia-Kluivert”, keek de Italiaanse sportkrant TuttoSport vast vooruit naar de halve finale tussen Nederland en Italië. De krant adviseerde AC Milan om me terug te kopen van FC Barcelona. “Alleen kost hij nu iets meer dan twee jaar terug: 60 miljoen euro.” Ik vond de aandacht prachtig, maar besepte ook dat mijn ploeggenoten daarmee te kort werd gedaan. Tegen Joegoslavië eiste ik de hoofdrol op, maar speelden we vooral als team fantastisch. De dagen na de galavoorstelling probeerde ik via de media alles om dat beeld weer op te roepen bij de mensen.

De ochtend na Nederland-Joegoslavië hield de bondscoach een extra bespreking om de euforie te temperen. Zijn boodschap was dat een 6-1 overwinning geen enkele garantie was om de halve finale ook te winnen. We moesten nog geconcentreerder zijn dan we al waren. Terwijl het land in brand stond en iedereen al een voorschot leek te nemen op de Europese titel, trinden wij in de bossen van Hoenderloo alsof Nederland - Italië een ‘normale’ wedstrijd was. Ik werkte uit voorzorg een speciaal programma af omdat ik lichte liesklachten had.

De halve finale in de Amsterdam ArenA werd één grote nachtmerrie. De Duitse scheidsrechter Markus Merk deed er alles aan om ons naar de finale te loodsen. We kregen twee penalty's. De eerste, nadat ik werd vastgehouden door Alessandro Nesta en de tweede, omdat

Voor degenen, die het niet hadden gezien, gaf Boudewijn Zenden het nog maar eens aan. Kluyvert scoorde tegen Joegoslavië vier keer. Later zou één van die treffers worden afgepakt.

Edgar Davids in het strafschopgebied onderuit werd geschopt door Mark Iuliano. Voor de wedstrijd hadden we het tijdens de wedstrijdbespreking nog uitgebreid over de strafschoppen gehad. “Neem een goede aanloop. En als je vermoeid bent, kies dan een hoek,” prentte Rijkaard ons in. Toch misten we allebei de penalty’s. Frank de Boer schoot tegen Francesco Toldo aan, waarna hij bij de tweede kans naar mij wees.

Omdat hij had gemist, wilde hij dat ik de volgende strafschop nam. Dat was geen probleem. Ik zat lekker in de wedstrijd en was er zeker van dat ik zou scoren. De twijfel ontstond toen de bal van mijn voet kwam. Ik keek en zag de bal tot mijn verbijstering tegen de paal komen.

Nog was er niets aan de hand. We hadden de eerste helft voldoende kansen gehad om op voorsprong te komen en de Italianen stonden inmiddels met tien man, nadat Gianluca

Zambrotta door Merk met twee keer geel van het veld was gestuurd. Zambrotta kreeg geen vat op Boudewijn Zenden en hield zich alleen maar staande met overtredingen. Tot Merk ingreep.

Mijn gemiste penalty was echter van grotere invloed dan ik hoopte. Daarna slaagden we er nog wel in om de Italianen onder druk te zetten, maar kregen we bijna geen kansen meer. Een strafschopperserie moest de beslissing brengen in de inmiddels muisstille ArenA. Ik durfde niet te kijken en legde mijn hoofd op de rug van Clarence Seedorf. Frank de Boer, Jaap Stam en Paul Bosvelt misten. Alleen ik schoot raak, waardoor niet Oranje maar Italië naar de finale van het EK ging en voetbalminnend Nederland in rouw werd gedompeld. Het was voor mij na het EK in 1996 en het WK in 1998 de derde keer op rij dat ik werd uitgeschakeld vanaf de stip.

Hoe was dit nou in godsnaam mogelijk? Als we nog honderd wedstrijden hadden gespeeld, was het nóóit meer voorgekomen dat we van

Het drama in beeld. Een breekpunt in de halve finale tegen Italië. Nadat Frank de Boer al eerder een penalty had gemist, schoot ik de bal vanaf de strafschopstip tegen de paal.

de zes te nemen penalty's er vijf zouden missen. Uiterekend op het EK in eigen land kregen we dat voor elkaar. Terwijl we zo ontzettend in het toernooi waren gegroeid. Ik ben er maandenlang ziek van geweest. Het was zelfs zo erg dat ik lange tijd weigerde om bij de Italiaan te gaan eten. Ik wilde even niets meer met dat land te maken hebben.

We stonden met de tranen in onze ogen in de middencirkel en beseften als geen ander dat we de kans om in de voetsporen te treden van de legendarische lichten van 1974, 1978 en 1988 hadden laten liggen. Dit was voor deze spelersgroep dé laatste kans om geschiedenis te schrijven, maar onze droom spatte uiteen.

De uren na de anticlimax waren heel onwerkelijk. We zaten verdoofd in de spelersbus en ook in het spelershotel trok niemand zijn mond open. Tijdens het afsluitende diner leek het wel alsof er iemand was doodgegaan. Dat Frank Rijkaard zijn conclusies trok en opstapte als bondscoach maakte de nederlaag voor mij extra zuur. Frank is een toptrainer, maar bovenal een fantastisch mens. Ik vond het vreselijk jammer dat onze samenwerking zou eindigen. Toch getuigde de beslissing van Frank wel van karakter. Hij had van te voren

gezegd alleen voor de hoofdprijs te gaan en trok zijn conclusies, nadat dit niet lukte. Ik vroeg me af - als het nu niet lukte om een prijs te pakken - wanneer het dan zou moeten? We waren zó dichtbij, het verwachtingspatroon was zó hoog en we speelden - ook tegen Italië - zó goed, maar we konden onze koffers pakken.

De volgende ochtend heb ik op de parkeerplaats alle spelers en Frank nog een dikke knuffel gegeven. Daarna reed ik met de pest in mijn lijf naar huis. Het was over en sluiten en dat kon ik nog niet bevatten. Thuis op de bank met Angela en Quincy kwam het besef. Elke keer als ik de beelden terugzag op tv, moest ik me inhouden om niet te gaan vloeken. De finale heb ik met een schuin oog bekeken. Dat had ik beter niet kunnen doen, want toen ik dat niveau zag, werd ik gek. Als wij daar hadden gestaan, waren we zeker Europees kampioen geworden. Maar als ... als ... als. Het telde niet.

Samen met Edgar en Frank werd ik in het sterrenelftal van de UEFA gekozen. Het was - net als mijn topscorersprijz - een bevestiging dat ik een supertoernooi had gespeeld. Maar wat schoot ik ermee op? Het kon me uiteraard allemaal gestolen worden in ruil voor de Europese titel.

Op 1 juli zette ik de knop om, vierde ik met vrienden en familie mijn verjaardag en besloot ik me helemaal op mijn bruiloft te gaan richten. Het hielp me om de kater te verwerken.

HOOFDSTUK 15

MIJN ALLES: MIJN ZOONTJES

Op het moment dat Angela en ik de beslissing namen een poging te wagen om kinderen te krijgen, keek ik uit naar de geboorte van mijn kids. Maar ik had in de verste verte niet kunnen vermoeden, dat het vaderschap zó ontzettend mooi zou zijn. Het was even wennen, maar het ging eigenlijk heel natuurlijk. Inmiddels kan ik me geen leven meer voorstellen zonder Quincy, Justin en Ruben. Zij zijn mijn alles. En als ik morgen een keuze moet maken tussen mijn kinderen en al mijn andere bezittingen, zou ik zonder er ook maar één seconde over na te denken alles wat ik de afgelopen twaalf jaar heb opgebouwd, opgeven. Ik houd zielsveel van mijn mannetjes.

Alledrie mijn zoontjes werden in ziekenhuis De Heel in Zaandam kerngezond op de wereld gezet met hulp van Sylvia Dermoudt en alledrie de keren was ik er bij. Toen Ans zwanger was van Justin en Ruben woonden we in Barcelona, maar aan het einde van de zwangerschap reisde ze naar Nederland. Ze vond het prettiger om in de buurt van haar moeder en vader te zijn en had meer vertrouwen in de Nederlandse dan in de Spaanse medici. Voor mij was het geen enkele discussie dat ik, als de weeën zouden beginnen, hals over kop naar Nederland zou vliegen. De trainers wisten dat ze geen beroep op me zouden kunnen doen als ik vader zou worden en dat respecteerden ze. Achteraf hoefde ik geen wedstrijden te laten lopen, omdat ik het zo bleek te hebben uitgekiend dat zowel Quincy, Justin als Ruben niet op een wedstrijddag ter wereld kwam.

In het ziekenhuis was ook José, de moeder van Angela, aanwezig, nam ik de rol van

fotograaf op me en heb ik heel wat mooie plaatjes geschoten. Vooral de geboorte van Justin zal ik niet gauw vergeten. Ik zag dat Angela verrekte van de pijn en probeerde lief te doen. Omdat het die dag bloedheet was, pakte ik een tijdschrift om als waaier te gebruiken. Bij Angela gierden de hormonen op dat moment echter door haar lijf en ze kon mijn 'hulp' niet echt waarderen. Ondanks het persen, wist ze me nog hartgrondig 'rot op' te zeggen. Ik was verbijsterd, maar moest er achteraf wel heel erg om lachen.

Na alledrie de geboortes was onze woning net een inloophuis. Familie, vrienden en medespelers kwamen op bezoek en wilden de nieuwste Kluivert-aanwinst komen bewonderen. Omdat het voor Angela stuk voor stuk zware bevallingen waren, rende ik door het huis om koffie te zetten, beschuit met muisjes te maken en - ook niet onbelangrijk - de cadeaus in ontvangst te nemen. De visite nam vooral heel veel babykleertjes mee en de KNVB verraste ons namens de spelers van het Nederlands elftal met een heel grote knuffelbeer.

Opvallend was dat iedereen Quincy en Justin vanaf de eerste dag sprekend op mij vond lijken. Angela moest er wel om lachen, was niet

- zoals je wel eens over andere vrouwen hoorde - jaloers, maar vond het prachtig. Ze was het er ook helemaal mee eens.

Quincy is de oudste en voor mij speciaal, omdat hij ons eerste kind was. Door middel van een keizersnee kwam hij 20 mei 1997 ter wereld. 'Quince' heeft heel veel energie, is goed gebouwd, snel en sterk. Hij is een superlieve jongen, die ontzettend zorgzaam is voor zijn kleinere broertjes. Vooral als ik alleen met hem op stap ga, zie je wat voor een geweldig karakter hij heeft.

Quincy lijkt in veel opzichten op mij. Hij krijgt nu de leeftijd dat hij met zijn vriendjes op het pleintje - de Noorderspeelplaats in de Jordaan - gaat voetballen en is als spits van ASV De Dijk een talent. Zelfs zo talentvol dat hij - net als Justin - is benaderd om voor Ajax te komen voetballen.

Op de British School of Amsterdam, een internationale school waar naast de normale vakken ook Engelse les wordt gegeven, doet hij goed zijn best. Hij zit in groep 5 en behaalde tot nu toe uitstekende rapporten. Hij moet alleen wat beter luisteren.

Als ik over Quincy vertel, moet ik denken aan een ochtend in ons huis in Vinkeveen. Op een ochtend rook het heel vies en de geur leek uit zijn slaapkamer te komen. Ik trok de deur open en wist niet wat ik zag. Quincy stond daar met een heel zielig gezicht en tot zijn nek toe in de poep. Zijn luier was in zijn slaap afgegaan, maar hij sliep en woelde vrolijk door. Ik pakte hem onder zijn okseltjes en heb hem met kleren en al in bad gezet.

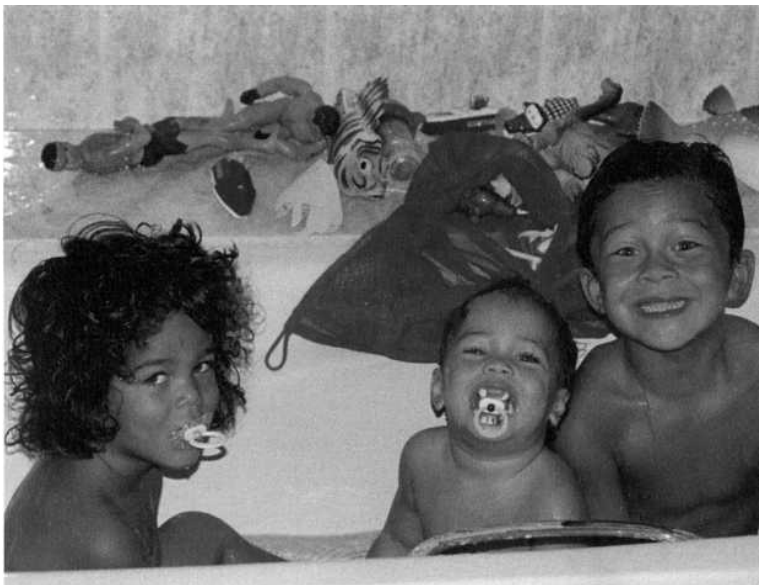
Justin werd op 5 mei 1999 geboren, gehaald met een vacuümpomp, is een tegenpool van Quincy en eigenlijk heel rustig; een echt vaderskind. Ook 'Just', doet het - in groep 4 - goed op school. Al heeft hij wat moeite met lezen. Als zijn kleine broer kopieert hij ontzettend veel van Quincy. Hij is een echt knuffeldier en kan uren in mijn armen liggen.

Eén keer joeg hij Angela en mij de stuipen op het lijf. Justin was nog klein en wilde mij

heel lief een asbak komen brengen. Het was een asbak met een glazen punt eronder en net op het moment dat Justin vlak bij me was, viel hij. Zijn handje kwam tussen de stenenvloer en de asbak, waardoor het topje van zijn pink werd afgesneden. Ik reed zo snel als ik kon, met een huilend kind op mijn schoot, naar het ziekenhuis, waar het topje er gelukkig weer kon worden aangezet.

Na twee jongens (“When a man goes in, a man comes out”) hoopten we tijdens de derde zwangerschap van Angela op een meisje. Dat neemt niet weg dat ik op 21 mei 2001 dol- en dolgelukkig was met Ruben. En het allerbelangrijkste: hij was net als zijn broers bij de geboorte kerngezond.

Ruben is een lief en mooi kereltje, dat sprekend op zijn moeder

Ik kan me geen leven meer voorstellen zonder mijn kanjers Justin, Ruben en Quincy. Als ik morgen een keuze moet maken tussen mijn kinderen en alle andere bezittingen, zou ik zonder er één seconde over na te denken alles opgeven.

lijkt. Hij is zo fijn, dat veel mensen mede door zijn lange haren en knalgroene kijkers denken dat het een meisje is. Ruben kijkt veel naar zijn broers en probeert ze na te doen.

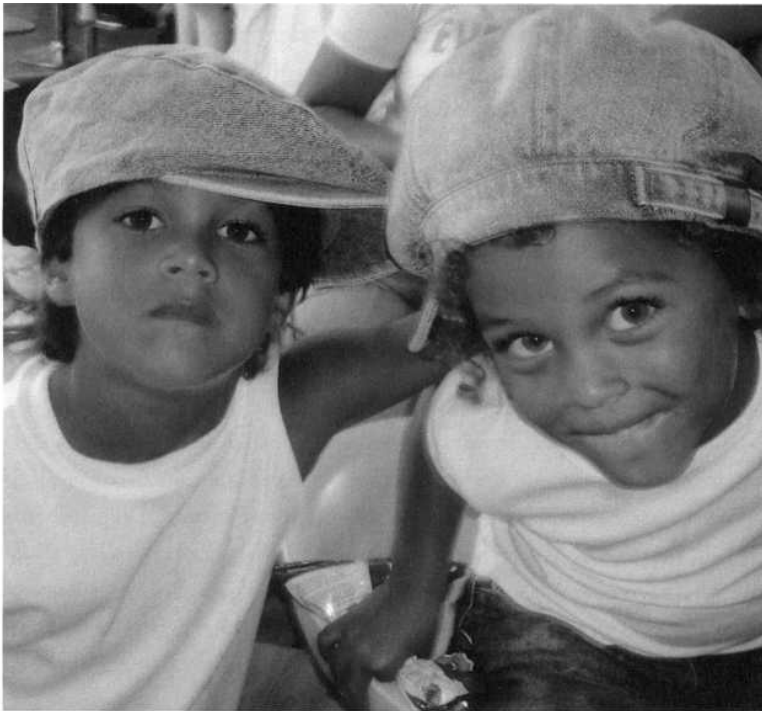
Net als Justin maakte Ruben ons één keer flink aan het schrikken. Justin stond te plassen, maar had nog niet zo veel controle over zijn piemeltje en plaste het hele toilet onder. Ruben - flink nieuwsgierig - kwam een kijkje nemen, maar gleed uit over Justins plas. We hoorden een harde klap en zagen dat hij precies met zijn gezichtje op de toilet-bril was gevallen. Van zijn voortand was een hoek afgebroken, maar de tandarts wist dat vakkundig te repareren. Het wachten is nu op het moment dat hij gaat wisselen.

Het vaderschap ging me eigenlijk heel goed af. Bij sommige stellen zag je dat er een heel duidelijke taakverdeling werd gemaakt. Dat was bij Angela en mij niet nodig. We deden alles samen. Sommige mannen vinden het moeilijk om poepluiers te vervangen, maar ik had er geen enkele moeite mee. Poep en luiers hoorden er nu eenmaal bij. Het enige waar ik wel altijd alleen voor opdraaide, waren de inenting. Angela kon het niet aanzien dat onze zoons een prik kregen, wilde het gehuil niet aanhoren en stuurde mij op pad.

Op haar beurt las Angela de boys elke avond voor. Niet omdat ik dat niet wilde, maar

omdat Quincy, Justin en Ruben vonden dat zij dat veel beter deed. Ik raffelde de verhaaltjes onbewust een beetje af en Angela wist er een hele show van te maken. Als ze klaar was met voorlezen, moest ik alsnog komen opdraven voor een knuffel en een dikke kus. Zonder papa te hebben gezien, konden ze niet slapen.

Voor het bedenken van de namen hebben we geen namenboekje nodig gehad. Elke keer weer zijn we aan het begin van de zwangerschap een avond gaan brainstormen en steeds bedachten we een naam, die we allebei prachtig vonden. Quincy is vernoemd naar Quincy Jones, terwijl James Dean - JD - ons er toe bracht onze tweede zoon

Voor het bedenken van de namen hebben we geen namenboekje nodig gehad. Elke keer weer zijn we aan het begin van de zwangerschap gaan brainstormen. En steeds bedachten we een naam, die we allebei mooi vonden. Zijn Justin en Ruben geen prachtige kereltjes? Net als Quincy trouwens!

Justin Dean te noemen. Ruben heeft zijn naam te ‘danken’ aan Ruben Caine, die de hoofdpersoon was in *The Hurricane*. Zijn rol werd gespeeld door onze favoriete acteur, Denzel Washington.

Door de scheiding van Angela, die later uitgebreid aan bod komt, zie ik de kereltjes helaas niet meer elke dag. Dat verscheurt mijn hart. Soms vragen mijn zoontjes waarom ik niet gezellig bij mama in Amsterdam kom wonen en dan moet ik me vermannen om geen tranen over mijn wangen te laten biggelen. Dat is zó moeilijk aan kinderen uit te leggen. Op het moment dat ‘Ans’ en ik besloten om uit elkaar te gaan, konden we niet anders. Het was voor iedereen de beste beslissing. Ook voor onze zoontjes.

Niet dat we elkaar de hersens insloegen of dat er een vijandige, ijzige sfeer in het huis hing. Integendeel zelfs. Angela en ik waren gedisciplineerd genoeg om onze woordenwisselingen te bewaren tot de mannen op bed lagen. We wilden ten koste van alles voorkomen dat zij de dupe zouden worden van onze huwelijksproblemen. Onze scheiding was bedoeld om uit elkaar te gaan vóórdát we elkaar in het bijzijn van onze kinderen in de haren zouden vliegen. Ons doel was om onze zoons het beeld te laten

houden dat papa en mama het gewoon heel goed konden vinden en daar zijn we denk ik heel erg goed in geslaagd.

Ik ben er ook ontzettend trots op hoe Angela en ik met de scheiding omgingen. Er hoefde geen rechter aan te pas te komen. Het is duidelijk dat zij nooit hoeft te werken en dat het onze kinderen aan niets zal ontbreken. Dat was ook mijn wens. Daarnaast is afgesproken dat ik elke maand ook alimentatie betaal en dat Angela ons huis in de Jordaan krijgt. Zo kunnen de kids in hun oude vertrouwde omgeving blijven wonen. Vrijwel elke dag heb ik mijn helden wel even aan de telefoon.

In een interlandweekend en tijdens vakanties kom ik altijd naar Nederland om bij mijn kinderen te kunnen zijn. Dan mag ik van Angela gewoon in de Jordaan slapen, maar om Quincy, Justin en

Ruben niet in verwarring te brengen en ze geen valse hoop te geven, boek ik een hotel.

Om mijn kinderen zo vaak mogelijk te zien, heb ik geregeld dat ze

- met een van de kindermeisjes Joanna en Josefina Tejeda of mijn broer Renato - elke twee weken vier dagen naar Valencia komen. Soms gaat mijn vader Kenneth dan ook mee. Ik vind het heerlijk als ik mijn familie om me heen heb.

Laatst rekende ik snel even uit, dat het me ongeveer zestienduizend euro per jaar kost om mijn zoons over te laten komen, maar ook als het om het tienvoudige ging, betaalde ik het dolgraag. Elke keer als de jongens naar Valencia komen, besef ik hoe veel geluk ik heb met een broer als Renato en een schoonzus als Marieke.

Ze cijferen zich volledig weg voor mijn geluk. Ik besef heel goed hoe lastig het voor ze is om elke veertien dagen deze kant op te komen, maar waardeer het veel meer dan ik Renato en Marieke ooit kan vertellen. Ik ben niet zo'n prater. Renato en Marieke zijn als een tweede vader en moeder voor Quincy, Justin en Ruben. 'Nato' is hun elftallei-der bij ASV De Dijk, gaat met ze mee naar trainen en wedstrijden en doet eigenlijk de dingen, die ik zou moeten doen, maar door mijn voetbal niet kan.

Gelukkig lukte het ook om een regeling met de school te treffen en halen Quincy, Justin en binnenkort ook Ruben de gemiste lessen op een ander tijdstip in. Het vliegen vinden ze prachtig, maar de medepassagiers waarschijnlijk iets minder. Het drietal is nogal luidruchtig en vindt het leuk om steward te spelen.

In Valencia neem ik altijd uitgebreid de tijd voor ze en proberen we elke dag wat leuks te doen. We gaan trampoline springen, 'laser gamen' of bowlen en na een vermoeiende dag, kruipen Justin en Ruben bij mij in bed. En gaat Quincy op een matras voor mijn bed liggen. Op zulke ogenblikken voel ik me zielsgelukkig

Toch probeer ik te voorkomen dat ze verwend raken. Dat is moeilijk, want ik ben knettergek op ze en zou ze alles willen geven. Dan moet ik bij mezelf op de rem trappen, want het ontbreekt ze aan niets. Ze moeten weten, dat niet alles vanzelf komt. Het zijn drie heel normale kereltjes en dat wil ik graag zo houden. Elke maand zet ik geld opzij en op

hun achttiende krijgen ze dat bedrag uitgekeerd om te gebruiken voor hun studie of iets anders. Dat gaat niet om miljoenen, want dat zou niet echt een stimulans zijn om zélf wat van hun leven te maken.

Quincy, Justin en Ruben zijn drie heel normale kereltjes en dat willen Angela en ik graag zo houden. Het is moeilijk om te zorgen dat ze niet heel erg verwend raken, want ik ben knettergek op ze en zou ze alles willen geven.

HOOFDSTUK 16

DE LOZE BELOFTE VAN DICK ADVOCAAT

Na het succesvolle EK in eigen land in 2000 keek ik uit naar het volgende Europese kampioenschap, in 2004. Ik had door een knieblessure een vervelend seizoen achter de rug bij FC Barcelona, maar was weer volledig fit en erop gebrand om in Portugal het Oranjepubliek weer eens de echte Patrick Kluivert te laten zien. De hele Nederlandse selectie verheugde zich trouwens op het eindtoernooi, want iedereen wilde zo snel mogelijk de frustratie van het mislopen van het WK in 2002 van zich afspelen.

Door de (telefoon)gesprekken, die ik met Dick Advocaat voerde, blaakte ik van het zelfvertrouwen. Hij was degene, die me in 1995 had laten debuten in het Nederlands elftal en zei in de aanloop naar het EK voortdurend dat ik nog steeds zijn eerste spits was. De toezegging dat ik de openingswedstrijd tegen Duitsland zou spelen, was een grote geruststelling, omdat Ruud van Nistelrooy een goed seizoen achter de rug had bij

Manchester United en ik bij Barcelona pas de laatste weken weer volop meedraaide. Het bleek een loze belofte en maakte mij duidelijk dat in de voetballerij eigenlijk helemaal niemand te vertrouwen is. Ik had altijd een heel goede band met Dick Advocaat, maar hij stelde me dit keer diep teleur.

Na het matige oefenduel met de Faeroer Eilanden op 1 juni in Lausanne (3-0) en de afgang in de uitzwaaiwedstrijd tegen Ierland in de Amsterdam ArenA (0-1) raakte de bondscoach het spoor bijster. Ik zag in het trainingskamp een Dick Advocaat, zoals ik hem nog nooit had meegemaakt. Hij was ontzettend gespannen en liet zijn oren hangen naar een aantal media, dat liever Ruud van Nistelrooy dan mij in de spits zag staan. Ruud was een publiekslieveling, een ideale schoonzoon en wist misschien de pers wat beter te bespelen dan ik. Daar had ik geen moeite mee. Wel met het feit dat Dick Advocaat zo ongelooflijk beïnvloedbaar bleek.

Ik kon er nog vrede mee hebben dat hij me niet opstelde tegen Duitsland. Ik zorgde ervoor dat de vonken er vanaf vlogen op de training en wist zeker dat mijn kans nog wel zou komen. Op mijn hotelkamer fantaseerde ik over het Marco van Basten-scenario. Op het EK van 1988 in Duitsland zat hij de eerste wedstrijd ook op de bank, maar werd hij wel de man van het toernooi en stond hij met de beker in zijn handen.

Na de openingswedstrijd op 15 juni in Porto tegen de Duitsers begon ik me echt zorgen te maken. We kwamen na een half uur - door een doelpunt van Thorsten Frings - met 1-0 achter. Ik was ervan overtuigd, dat ik als breekijzer zou worden gebracht, maar Roy Makaay en Pierre van Hooijdonk moesten proberen de gelijkmaker te forceren. Van eerste spits werd ik in amper één week tijd de vierde man. Was hij gek geworden? Maar ik hield mijn mond. In het belang van Oranje besloot ik alle interviews af te zeggen en niet te antwoorden op vragen over mijn reserverol. De pers was op jacht naar een relletje, maar ik hield mijn kaken stijf op elkaar.

Natuurlijk was ik blij met de uiteindelijke 1-1, maar eigenlijk had ik liever gezien dat iemand anders dan Ruud van Nistelrooy had gescoord. Door het doelpunt van mijn concurrent, zou het veroveren van een basisplaats nóg moeilijker worden. Ik gaf echter niet op: schakelde op trainen nog een tandje bij, maar het bleek verspilde moeite.

Ik snapte Advocaat niet. We hadden voor die tijd een goede band, maar hij leek me totaal links te laten liggen. Boze tongen hebben wel eens beweerd dat zijn assistent Wim van Hanegem het niet in mij zou zien zitten, maar dat is zéker niet waar. Met Van Hanegem kon ik uitstekend over voetbal praten en hij gaf in elk gesprek aan heel erg van me gecharmeerd te zijn.

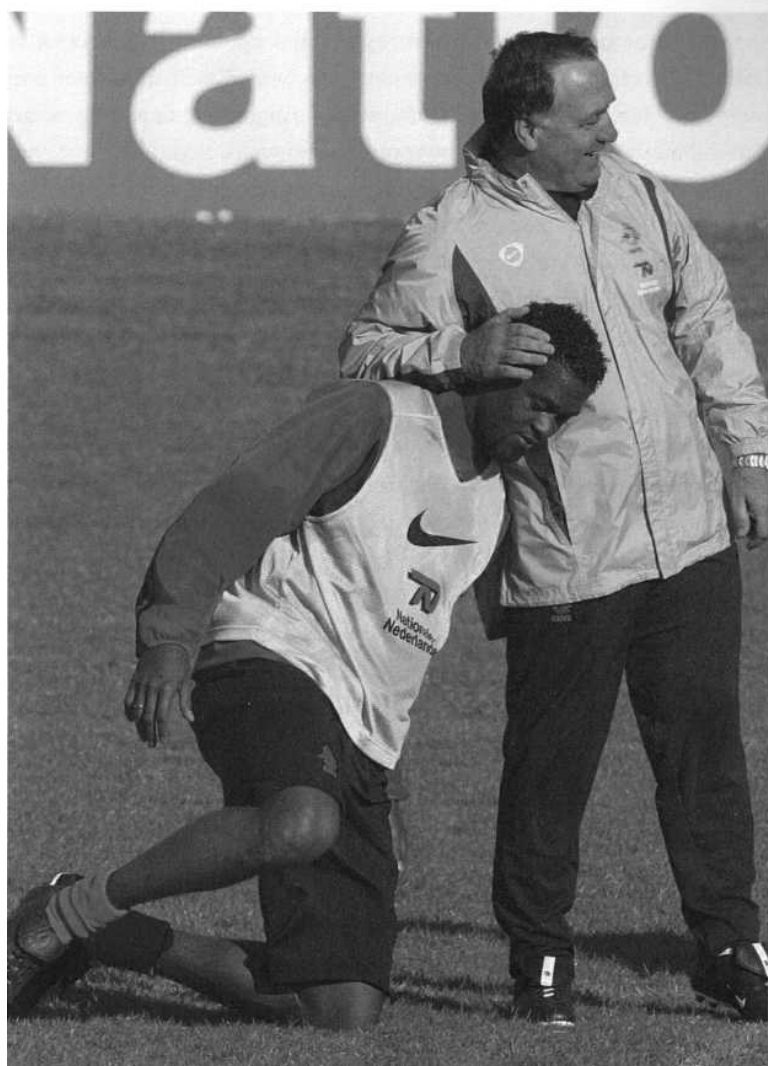
Voor de buitenwereld leek de inbreng van Van Hanegem bij het Nederlands elftal misschien heel klein. Voor ons was hij echter heel erg belangrijk. Al kwam hij soms wat nonchalant over en is hij communicatief niet zo sterk, het is een op en top een vakman. Hij zei niet veel, maar wat hij zei was raak. Het was prettig om met hem over tactische dingen te praten. Zo stond hij aan mijn kant toen ik een woordenwisseling met Advocaat kreeg. De bondscoach wilde dat ik meer op de automatische piloot ging spelen. Dat ik in bepaalde situaties bepaalde keuzes moest maken. Hij wilde vaste patronen, maar ik voel

me lekker als ik op mijn intuïtie kan voetballen. De verrassing is groter als verdedigers niet weten wat je in welke situatie doet en Van Hanegem was hef daar - zonder Advocaat openlijk af te vallen - helemaal mee eens.

Dat ik niet speelde, maakte me chagrijnig, al had ik me wel voorgenomen om alleen op mijn kamer te balen en de buitenstaanders niets te laten merken van mijn onvrede. Het was een grote troost dat ik mijn familie bij me in de buurt had. Speciaal voor Angela en mijn zoons had ik in Vale do Lobo een mooie villa gehuurd. Zo kon ik mijn vrouw en kinderen af en toe zien en mijn reserverol voor even uit mijn hoofd zetten. Het was een van de laatste keren dat we als gezinnetje samen waren.

Binnen het Nederlands elftal was behalve Michael Reiziger niemand op de hoogte van mijn huwelijksproblemen. Ik wilde er niet over praten, vond dat je het er niet met Jan en alleman over moest hebben. En wat had dat voor zin? Ze konden me toch niet helpen.

In het hotel vermaakte ik me met het lezen van De Telegraaf en het AD, die elke ochtend voor de spelers werden uitgeprint. Vrienden en kennissen, die naar Portugal kwamen, werd gevraagd de Sportweek, VI, Aktueel, Playboy, Nieuwe Revu, Story, Privé en Weekend mee te

nemen. Het was heerlijk om mijn gedachten op 'nul' te zetten en te lezen of de bladen nog iets van me wisten, wat ik zelf misschien nog niet wist. Het viel wel mee. Hoewel er uitgebreid aandacht werd besteed aan mijn 'laatste poging om mijn huwelijk te redden'.

Op de kamers van de spelers heerste een Kolonisten van Catan-rage. Vooral Phillip Cocu, Michael Reiziger, Edgar Davids en Frank de Boer konden dat spel uren spelen. Het ging er gezellig aan toe en ik was naast toeschouwer ook scheidsrechter. Als ik tenminste niet op de massagebank bij onze fysiotherapeut Leo Echteld lag. Na elke training vond ik het lekker om mijn spieren 'los te laten gooien' en Leo nam altijd uitgebreid de tijd voor ons.

Ook tegen Tsjechië (19 juni in Avero) was ik bankzitter. Wilfred Bouma en weer Ruud van Nistelrooy zorgden voor een vroege 2-0 voorsprong, maar Dick Advocaat had vervolgens geen antwoord op de tactische omzettingen van de Tsjechische bondscoach Karel Brückner. Door doelpunten van Jan Koller, Milan Baros en Vladimir Smicer gingen we alsnog de pottenbak in (2-3) en waren we zo goed als uitgeschakeld. Ik zat me te verbijten op de bank, omdat ik niets kon doen. Na het duel lag Dick Advocaat zwaar onder vuur,

omdat hij had geblunderd door Arjen Robben naar de kant te halen. Het was voor mij een nieuw teken, dat de bondscoach het spoor echt bijster was.

Speciaal voor ons was er op het spelershotel een schotelantenne geplaatst. Daardoor konden alle spelers op hun eigen kamer alle Nederlandse zenders ontvangen. Als ik tijd en zin had, zette ik de EK-praatprogramma's van de NOS, RTL4 en SBS6 op. Na de wedstrijd tegen de Tsjechen kreeg de bondscoach er van langs. En terecht. Die wissel kostte ons de kop. De meeste tijd, dat ik voor mijn tv zat, keek ik naar de andere wedstrijden van het toernooi. Ik was weliswaar wisselspeler, maar wilde er helemaal klaar voor zijn als mijn (speel)tijd zou komen. Ik zou optimaal voorbereid aan de start verschijnen.

Op 23 juni gebeurde het 'wonder van Braga'. Wij wonnen met 3-0 van het zwakke Letland en Tsjechië, dat al zeker was van de volgende ronde, deed zijn sportieve plicht tegen Duitsland (1-2). Daardoor gingen we met vier punten alsnog naar de kwartfinale. Ruud van Nistelrooy scoorde tegen de Letten twee keer en Roy Makaay nam de derde treffer voor zijn rekening. Net als de eerste twee wedstrijden kreeg ik geen enkele speelminuut. Ik had veel steun aan Rafael van der Vaart en Wesley Sneijder, die min of meer in hetzelfde schuitje als ik zaten en elke avond even op mijn hotelkamer kwamen kletsen. Met z'n drieën hielden we de moed erin.

In de kwartfinale tegen Zweden stond het na 120 minuten nog steeds 0-0 en moesten strafschoppen de beslissing brengen. Zlatan Ibrahimovic schoot over, maar Phillip Cocu (paal) miste ook. Uiteindelijk werden Edwin van der Sar, die de penalty van Olof Mellberg stopte, en Arjen Robben, die de beslissende strafschop scoorde, de helden. Ik werd er later door verbaasde mensen op aangesproken, dat ik stond mee te hossen op het veld. Maar dat was voor mij vanzelfsprekend. Een groot toernooi speel je met de hele selectie en ik was oprecht blij. Hoewel ik natuurlijk liever ook mijn steentje had bijgedragen aan het succes.

Die blijdschap van de winst op Zweden maakte op 30 juni plaats voor ergernis. De halve finale tegen Portugal werd niet alleen voor het hele elftal, maar ook voor mij persoonlijk een domper. Het Nederlands elftal werd van het veld geblazen door de veel betere Portugezen en Cristiano Ronaldo (kopbal uit een corner van Deco) en Maniche (schitterend schot) vertaalden dat in een verdiende 2-0 voorsprong. Na een onverwacht eigen doelpunt van Jorge Andrade hadden we nog 27 minuten de tijd om de 2-2 te bewerkstelligen. Dick Advocaat stuurde Pierre van Hooijdonk als extra spits het veld in en dat deed ongelooflijk veel pijn. Net zo veel als de uitschakeling. Ik voelde me echt in mijn hemd gezet en vroeg me af waarom de bondscoach me in godsnaam had meegenomen. Ik was — de reservekeepers uitgezonderd - de enige speler, die geen enkele speelminuut kreeg.

Ik wilde Advocaat graag zeggen hoe ik over hem dacht, maar heb wijselijk mijn mond gehouden. Hij werd al geslacht door de pers en diep in mijn hart had ik op dat moment toch nog wel respect voor hem. Ik besloot het EK zo snel mogelijk te vergeten en hem vooral te herinneren als de bondscoach waarmee ik ook mooie tijden had beleefd. Wat mij

na het EK wel verbaasde en eerlijk gezegd ook irriteerde, was dat er lovend werd gedaan over de prestatie van Ruud van Nistelrooy.

Hij had dan wel vier keer gescoord, maar van die doelpunten scoorde hij er twee tegen Letland, was er één een penalty en had hij tegen Tsjechië een bal voor het inlopen. De wedstrijden dat het er echt om ging - tegen Zweden en Portugal - gaf hij zoals vaker in Oranje niet thuis. Één iets kritischere benadering was misschien wel op zijn plaats geweest. Ik ben ervan overtuigd dat ik dat toernooi ook minimaal vier keer raak had geschoten. Ik was getergd, voor mijn gevoel in topvorm, maar kreeg nooit de kans om dat te bewijzen.

Het afscheid van Dick Advocaat was meelijwekkend. Het toernooi had hem geen goed gedaan. Voor ons in de ontbijtzaal stond een gebroken man. Hij bedankte ons, maar wist dat hij gezien de moeilijke relatie met de pers het best de handdoek in de ring kon gooien. Zijn contract bij de KNVB werd niet verlengd.

Na afloop kreeg ik van de hele staf rond het Nederlands elftal -inclusief Advocaat - complimenten dat ik mij voorbeeldig had opgesteld en me in de media nooit negatief had uitgelaten. Dat was voor mij echter niet meer dan vanzelfsprekend. Als je ontevreden bent, zeg je dingen in een opwelling en daar heeft niemand wat aan. Je moet je individuele problemen altijd ondergeschikt maken aan het teambelang. Meestal betaalt zich dat tijdens zo'n toernooi alsnog wel uit in speel-

Ik kreeg uiteindelijk geen enkele speelminuut en zat me vreselijk te verbijten op de reservebank. Aan Rafael van der Vaart en Wesley Sneijder, die eigenlijk in hetzelfde schuitje zaten, had ik veel steun.

minuten. Alleen bij Advocaat niet.

Wat me nog het meest irriteerde en voor mij het beeld bevestigde dat de bondscoach zijn oren had laten hangen naar publiek en pers, was dat hij na het toernooi mijn zaakwaarnemer Paul Foortse belde. Hij vertelde een goed woordje te hebben gedaan bij Newcastle United. Dat vond ik prachtig. Maar hij zei ook dat hij het tijdens het EK misschien anders had moeten doen. Dat zou hij nog wel eens toelichten. Maar volgens mij gaf hij aan dat hij mij achteraf gezien toch had moeten opstellen, omdat de kans op succes dan groter was geweest dan met Ruud van Nistelrooy.

Ik wou dat hij zijn mond had gehouden. Wat kocht ik daar nou voor? Ik vond het een goedkope manier om zoete broodjes te bakken. Ik heb hem na het eindtoernooi niet meer gesproken en heb er na zijn telefoontje naar Paul Foortse eigenlijk ook geen behoefte meer aan om dat ooit wel te doen. Hij is dan wel degene geweest, die mij heeft laten debuten in Oranje en met wie ik een goed contact had, maar ik vind dat hij zijn oren te veel heeft laten hangen naar de mening van anderen.

Hugo Borst - columnist van het Algemeen Dagblad en wekelijkse gast bij Studio Voetbal - maakte het toernooi voor mij nog meer frustrerend dan het al was. Clarence Seedorf had een aantal van zijn auto's vanuit Madrid naar het spelershotel laten brengen en reed daar ruim een uur lang in rond met Edgar Davids. Ik heb precies vijf minuten als bijrijder naast Edje gezeten, maar kreeg het voor mijn kiezen.

Dat Clarence en Edgar een middagje rondreden op het hotelterrein, was geen nieuws, maar “dat Patrick Kluivert het ook nooit zou leren” wel. Dat dit zo maar kon worden geroepen, neem ik de presentator Jack van Gelder ook kwalijk. Hij was een goede bekende van me en had me gewoon een belletje moeten geven. In de strijd om de kijkcijfers probeerde Hugo Borst me tegen beter weten in bewust voor schut te zetten op de nationale televisie. Of is hij echt zo’n slecht ingevoerde journalist?

Hoezeer Hugo Borst het op mij persoonlijk heeft gemunt, bleek in oktober 2005 maar weer eens. Hij had commentaar op het interview, dat ik aan de NOS gaf. Het feit dat ik - in plaats van tien jaar - zei dat ik na het dodelijke ongeval al acht jaar met een enorm rotgevoel rondliep en dat ik er nog elke dag aan dacht, betekende volgens hem dat ik er niets van meende. Dat ik krokodillentranen hilde en dat ik een komediant was. Hij weet niet waarover hij praat. Of heeft hij zelf al eens iemand dood gereden? Ik wou dat hij voor één dag in mijn schoenen stond.

HOOFDSTUK 17

DROOMHUWELIJK SPAT UITEEN

Nadat Angela in restaurant Hofmann in Barcelona ‘ja’ antwoordde op de vraag of ze met me wilde trouwen en kort daarna de trouwdatum op 8 juli 2000 werd vastgesteld, liep ik maanden met mijn hoofd in de wolken. Zes jaar nadat ik haar in Amsterdam-Noord leerde kennen, zou ze eindelijk mijn vrouw worden. Het vooruitzicht maakte me dolgelukkig.

We wilden onze bruiloft hoe dan ook in Amsterdam houden. We hebben nog heel even aan onze woonplaats Barcelona gedacht, maar die stad was geen optie, omdat al onze familie in Nederland woonde. Iedereen overvliegen en een paar vakantiedagen laten opnemen, was kostbaar en geen goed idee. Bovendien leek het ons het einde om in de Westerkerk te trouwen. Die lag vijf minuten van ons huis in De Jordaan en was in onze ogen de mooist denkbare locatie.

Naarmate de bruiloft dichterbij kwam, namen de zenuwen toe. Het was wat dat betreft wel een voordeel, dat ik de hele maand voor mijn huwelijksdag nog het EK in Nederland en België speelde en mijn aandacht daar volledig op moest richten. Na de dramatische uitschakeling tegen Italië in de halve finale was ik echter met niets anders bezig dan de trouwerij.

Het was een grote geruststelling, dat we de organisatie aan Vincent Sporkslede, Jaap Vlijm en Edo Boonstoppel hadden uitbesteed en alles tot in de puntjes werd geregeld. Het programma van onze huwelijksdag was geen verrassing. Vincent, Edo en Jaap hadden een soort hotline met Angela en mij en hielden ons van alles op de hoogte. De enige opdracht, die we het drietal hadden meegegeven, was er een onvergetelijke dag van te maken.

Uiteraard hadden we daarbij gezegd wat het feest ongeveer mocht kosten en aan dat budget van - toen nog - 600 duizend gulden hielden zij zich goed. Het meeste geld werd uitgegeven aan de komst van K-CI & Jojo. Dat waren de favoriete artiesten van Angela en mij. Op het moment dat we op een romantische avond samen op de bank zaten en de

muziek van K-CI & Jojo draaiden, kwam het idee in ons op om ze in te huren voor onze bruiloft. Dat zou geweldig zijn: K-CI & Jojo op ons feest!

Vincent viel steil achterover toen ik hem lachend vroeg of hij dat 'even' kon regelen. Maar hij besloot een poging te wagen. Via een aantal mensen, die ik kende uit de muziekwereld, kwamen we uiteindelijk in contact met de manager van K-CI & Jojo. Ik schrok wel van hun eisen, maar had hun komst in mijn hoofd. En dat was er niet meer uit te krijgen. Ze wilden met zes man naar Nederland komen en rekenden 85 duizend dollar. Daarnaast moesten we tickets voor de business-class regelen en de mooiste kamers van Krasnapolsky boeken.

Op het moment dat Angela en ik in het huwelijksbootje stapten, was het nog niet gebruikelijk dat tv-zenders bruiloften van bekende Nederlanders live wilden uitzenden. Laatst zag ik beelden van het sprookjeshuwelijk van Rafael van der Vaart en Sylvie Meis. Het zag er prachtig uit, maar ik denk niet dat Angela en ik er ook voor zouden hebben gekozen om heel Nederland te laten meekijken. Ook niet als SBS6 de helft van de kosten voor zijn rekening had genomen. Een bruiloft is iets persoonlijks; voor vrienden, familie en jezelf. Maar om het wèl te laten uitzenden, is de keuze van Rafael en Sylvie en die moet ook iedereen respecteren.

Mijn grootste angst in de dagen voor de bruiloft was behalve het feit of K-CI & Jojo echt zouden komen opdagen, dat ik mensen zou zijn vergeten uit te nodigen. Achteraf denk ik niet dat dit gebeurd is, want ik heb geen klachten gehad van mensen die een uitnodiging hadden verwacht, maar niet kregen.

Er ging nog het gerucht dat Feyenoord-fans mijn bruiloft zouden willen verstoren, maar daar was ik niet bang voor. Op internet roepen supporters anoniem allerlei rare dingen, maar in de praktijk valt het vaak reuze mee. Dat er in de Westerkerk en Krasnapolsky Security rondliep, kwam niet door de bedreigingen, maar was slechts uit voorzorg.

Een paar dagen voordat Angela en ik in het huwelijksbootje stapten, stond ook nog het onontkoombare vrijgezellenfeest gepland. Achter mijn rug om hadden Edo Boonstoppel, Vincent Sporkslede en Michael Reiziger een feestprogramma samengesteld: al was het aan-vangstijdstip niet echt een feest. Om zeven uur in de morgen moest ik me melden bij de Febo op het Stadionplein en stapten mijn vrienden en ik in een gereedstaande bus.

De busrit bracht ons naar Bleekemolen in het Westelijk Havengebied, waar we de dag begonnen met karten. Als 'feestvarken' werd mij daarna gevraagd plaats te nemen in een bijzonder autootje, dat in een speciale buis heel steil omhoog zou kunnen rijden. Het was achteraf goed dat ik vroeg of een van de instructeurs het even voor kon doen, want op het moment dat hij met hoge snelheid omhoog ging, sputterde de koude motor en stortte de auto meters naar beneden. De instructeur maakte een enorme smak en had geluk dat er bovenop de auto een soort kooiconstructie zat, die de grootste klap opving. Ik vroeg hem mijn portie maar aan Fikkie te geven.

Na het karten aten we wat en werden we naar een paintballcentrum gereden. Mijn vriendengroep werd in twee partijen opgedeeld, die elkaar het leven zuur maakten. Als

aanstaande bruidegom had ik een speciale rol. Ik was de ‘kip’, die door beide partijen met verfkogels onder vuur genomen mocht worden. Een leuke, maar ook pijnlijke ervaring. De feestdag werd afgesloten in Raffles waar we dineerden en Jörgen Raymann een heel goed optreden verzorgde. Later leverde mijn vrijgezellenfeest mij nog de bijnaam Karel Kopie op. Toen Vincent op het punt stond met Patty te trouwen, was het mijn beurt het vrijgezellenfeest te organiseren. Omdat ik zo’n geslaagde dag had, besloot ik precies dezelfde invulling te geven aan Vincents feest. Niet origineel, maar wel gezellig.

De nacht voor ons huwelijk sliepen Angela en ik al in hotel Krasnapolsky, waar de volgende dag het grote feest zou plaatsvinden. Na acht uur te hebben liggen draaien in ons bed, moesten we al vroeg uit de veren om ons aan te kleden. Angela zag er fantastisch uit. Ze had haar Versace trouwjurk in Milaan laten maken en voor een bovenstuk met Swarovski-kristal gekozen. Die kristallen steentjes kwamen terug in haar diadeem. Haar lange sleep en mooie sluier maakten het plaatje compleet. Het mooie was dat Angela de jurk zelf had ontworpen. Met de tekeningen in haar hand stapte ze op de kledingadviseuse van Versace af, die haar complimenteerde met haar smaak.

Ik had besloten net als Angela in het wit te trouwen. Mijn driedelig pak was ook van Versace; de witte stropdas vond ik te gek. Speciaal voor de gelegenheid had ik een baardje laten staan. Nadat onze kleding tiptop zat, werden we achter het hotel door een bootje opgehaald en naar het ‘Huis met de Hoofden’ aan de Keizersgracht gebracht, waar het burgerlijke huwelijk werd voltrokken.

Daarna voeren we naar de Westerkerk voor de kerkelijke inzegening. Normaal gesproken mag er in die kerk niet getrouwd worden, maar voor Angela en mij werd een uitzondering gemaakt. Daar waren we ongelooflijk trots op. De kerk zat tot de laatste stoel vol. Onder de ongeveer 300 gasten waren onder anderen Louis en Truus van Gaal, Ruud en Estelle Gullit, Tim Immers en Georgina Verbaan, Patty Brard, Michael Reiziger, Frank en Ronald de Boer en Aron Winter. Buiten de

kerk hadden zich ondanks het regenachtige weer tientallen mensen verzameld om een glimp van ons op te vangen.

Quincy zorgde voor het meest emotionele moment van de kerkdienst. Zonder dat dit van te voren met ons was afgesproken, kwam ons driejarig zoontje naar voren. Op het kussentje, dat hij in zijn handen hield, lagen de trouwringen. Angela kon haar tranen niet bedwingen en ik had een brok in mijn keel, zo groot als de Mount Everest.

Samen met de familie werden we vervolgens in koetsen naar Krasnapolsky gebracht. De straten waren afgezet door de politie en de rit - hoe kort ook - gaf mede daardoor een enorme kick. In het hotel schoof iedereen aan voor een lunch. Angela en ik trokken ons even terug. Daarna volgde aan het begin van de avond een uitgebreid diner.

De feestavond was door optredens van André Hazes en K-CI & Jojo onvergetelijk. Angela en ik openden de dans en natuurlijk kozen we ervoor dat op ons favoriete nummer van K-CI & Jojo “Ali my life” te doen. Ik had tranen in mijn ogen.

I will never find another luva sweeta than you,

Sweeta than you

*And I will never find anutha luva more precious than you More precious than
you Girl you are*

*Close to me you're like my mother Close to me you 're like my father Close to
me you 're like my sister Close to me you 're like my brutha*

*You are the only one my everything and for you tthis song I sing And all my life
I've prayed for someone like you*

*Het mooiste moment van mijn leven. De huwelijksdag van Angela en mij was onvergetelijk. Ze zag er fantastisch uit en
het mooie was dat Angela haar Versace trouwjurk zelf had ontworpen.*

And I thank God that I, that 1 finally found you Ali my life

I've prayed for someone like you

And I hope that you feel the same way too

Yes, I pray that you do love me too

I said you're all that I'm thinkin' of....baby

*Said, I promise to never fall in love with a stranger You're all I'm thinkin' of, I
praise the Lord above For sending me your love, I cherish every hug I really
love you*

*And all my life, baby, baby, I've prayed for someone like you And I thank God
that I, that I finally found you, baby All my life I've prayed for someone like
you And I hope that you feel the same way too Yes, I pray that you do love me*

You 're all that I ever known

When you smile, on my face, all I see is a glow

You turned my life around

You picked me up when I was down

You're all that I ever known

When you smile on your face all I see is a glow

You picked me up when I was down

You're all that I ever known

When you smile on your face all I see is a glow

You picked me up when I was down

And I hope that you feel the same way too

All my life

I've prayed for someone like you

And I thank God that I, that I finally found you

All my life I've prayed for someone like you

Yes, I pray that you do love me too

All my life I've prayed for someone like you

And I thank God that I, that I finally found you

All my life I've prayed for someone like you

Yes, I pray that you do love me too

K-CI & Jojo / Warner Music Benelux BV

Bij de eerste 'varié' werd ik gekoppeld aan mijn schoonmoeder José. De avond kon nu echt niet meer stuk, haha. Hoewel het eerste optreden van K-CI & Jojo erg kort was, kregen ze daarna de smaak goed te pakken. Ongevraagd verzorgden ze een jamsessie en gingen daarna de zaal in om de met stomheid geslagen gasten te vermaken. Iedereen die dat wilde, kon op de foto of een handtekening krijgen.

Ik had het gevoel dat ik zweefde. Ik beleefde de dag in een heerlijke roes, maar maakte tegelijkertijd alles bewust mee. Ik zag dat iedereen genoot en dat maakte me blij. De dagen na de bruiloft bleek hoezeer de aanwezigen het naar hun zin hadden. Familieleden en vrienden belden ons enthousiast op en stuurden kaarten en bedankbrieven.

Na afloop bleef bijna iedereen in hotel Krasnapolsky slapen. De volgende ochtend was er een uitgebreid ontbijt. De meeste gasten keken heel wat minder vrolijk dan de avond daarvoor. Drank maakt meer kapot dan je lief is. De meeste mensen zaten met kleine oogjes aan tafel. Er was ook een groep, die een te grote kater had en te vermoeid was om het ontbijt te halen.

Op de feestavond in Krasnapolsky mocht ik ook nog even deejay spelen. De sfeer zat er goed in.

De bruiloft had ons een aardige duit gekost, maar was het geld meer dan waard. Het klinkt

afgezaagd, maar dit was echt de mooiste dag van mijn leven. Nóg mooier dan de dagen waarop ik de Europa Cup I en de wereldbeker won. Tijdens onze huwelijksreis naar de Seychellen en Mauritius hebben we het over niets anders gehad.

Angela en ik vormden de eerste jaren na de bruiloft een dolgelukkig paar, maar in 2003 begonnen de eerste haarscheurtjes te ontstaan. Hoewel Ans het niet met zo veel woorden zei, merkte ik dat de 'affaire Mariëlle Boon' - hoe lang geleden ook - nog steeds dwars zat. Nadat ik vreemd was gegaan in ons huis, terwijl zij hoogzwanger in het ziekenhuis lag, spraken we na een knallende ruzie af toch vól voor elkaar te gaan, maar het vertrouwen werd - zo bleek in Barcelona - nooit meer honderd procent. Daardoor lag er eigenlijk al voordat we getrouwd waren een bom onder ons huwelijk.

We hielden veel van elkaar, maar raakten steeds sneller geïrriteerd. We kregen ruzie om de kleinste dingen en praatten soms uren niet met elkaar. Het vertaalde zich in minder seks, maar de keren dat we het deden, was het uitstekend. Op een gegeven moment was ons huis net een inloopcentrum. We nodigden allebei zo veel mogelijk vrienden uit om 's avonds maar zo min mogelijk met zijn tweeën thuis te zijn. De kans op ruzie werd daardoor verkleind en het kibbelen werd automatisch minder. Maar het was en bleef natuurlijk een noodoplossing.

Ans en ik zagen dat het de verkeerde kant opging met ons huwelijk, voerden toch indringende gesprekken, beloofden elkaar ook beterschap, maar groeiden desondanks alleen maar verder uit elkaar. We maakten vervelende opmerkingen en Angela ging steeds vaker met Ruben naar Nederland. In ons huis in de Jordaan probeerde ze samen met een aantal vriendinnen onze huwelijksproblemen te vergeten. Na een paar dagen keerde ze dan met nieuwe energie terug naar Barcelona.

Hoewel we eigenlijk alle officiële gelegenheden en verjaardagen samen bleven bezoeken, maakten de Nederlandse roddelbladen melding van onze ophanden zijnde echtscheiding. Angela werd steeds vaker alleen in Amsterdam gesignaleerd en dat kon niets anders betekenen dan dat het niet zo goed ging tussen ons. Er werd in het verleden ook een hoop onzin geschreven, maar dit keer hadden de bladen het bij het rechte eind.

Omdat we een bezoek aan een relatietherapeut niet zagen zitten -zo zitten we niet in elkaar - hakten we net na het EK in Portugal, in juli 2004, de knoop door. Ik stond op het punt een contract bij Newcastle United te tekenen en vond dat het geen zin had zo verder aan te modderen. Angela was het daar - ook met het oog op de kinderen - mee eens. Hoewel we ook best leuke dingen deden, was ons huwelijk niet zo als het zijn moest.

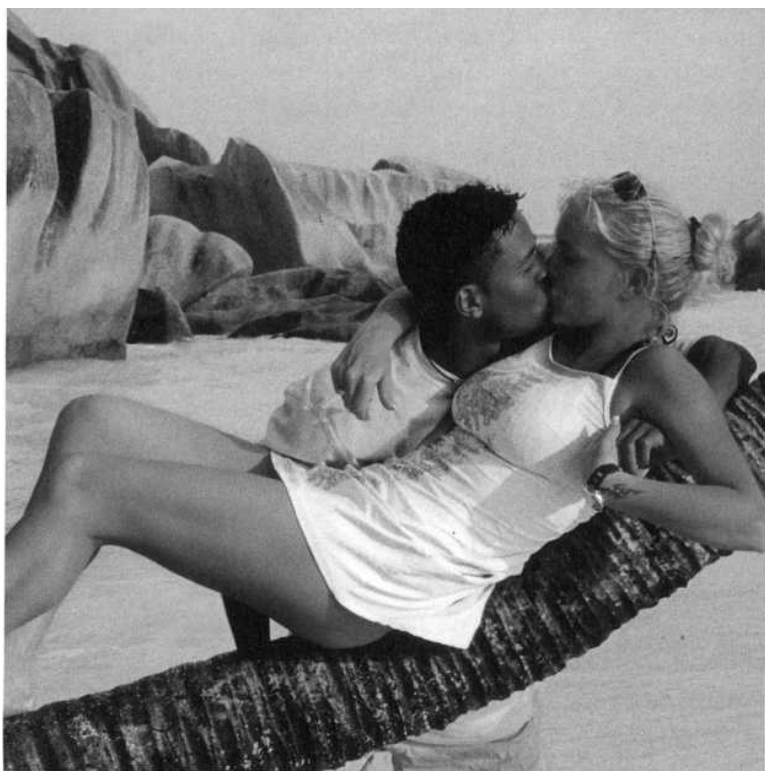
Het heftige gesprek in ons huis in Barcelona herinner ik me als de dag van gisteren. Het was onwezenlijk. We hielden - ik durf te zeggen houden - van elkaar, maar de chemie was verdwenen. We huilden als kleine kinderen, wilden elkaar niet kwijt, maar zagen geen andere oplossing. Angela is de moeder van mijn zoontjes - drie godsgeschenken - en zal altijd een speciale plaats in mijn hart houden.

Het contact bleef ook goed. Alleen al voor de kinderen vonden we dat we goed met elkaar moesten omgaan. Als Quincy, Justin en Ruben bij mij op bezoek kwamen, gaf Angela

altijd lekker eten mee en als ik vervolgens niet wist hoe ik dat moest bereiden, belde ik haar even op. We spreken elkaar nog twee of drie keer in de week. Toen ik haar tegenkwam in Cinema Paradiso in Amsterdam, kwam ze gewoon lekker op mijn knie zitten. Ans bracht onlangs in Valencia de kids naar me toe en bleef gezellig bij me logeren. Het voelde als vanouds, maar de afgelopen decembermaand had ik het zwaar. De feestdagen naderden en ik miste haar. En ik weet zeker dat zij mij ook miste.

Diep in mijn hart wil ik een poging ondernemen om Angela terug

te krijgen. Ze is de moeder van mijn fantastische boys en daar ben ik heel erg trots op. Ik zou niets liever willen dan dat het weer goed komt tussen ons, maar realiseer me ook dat dit heel erg moeilijk wordt. Zoals eerder gezegd, we moeten allebei heel erg veranderen. Maar ik ben daartoe bereid. Ik heb namelijk heel veel spijt. Ik had veel meer energie in mijn huwelijk moeten stoppen en denk dat zij hetzelfde gevoel heeft. Dus wie weet?

Tijdens onze huwelijksreis op de Seychellen en Mauritius hebben we het over niets anders gehad dan onze bruiloft. We waren dolgelukkig, hielden zielsveel van elkaar en hadden nog geen idee dat ons huwelijk snel zou stranden.

HOOFDSTUK 18

NIEUWE START IN NEWCASTLE

Na mijn pijnlijke afscheid bij FC Barcelona was ik vast van plan op het EK in 2004 het Bar^a-bestuur zijn ongelijk te bewijzen. Dat Dick Advocaat me in Portugal - ondanks alle toezeggingen - geen enkele speelminuut gaf, neem ik hem bijzonder kwalijk. In mijn zoektocht naar een nieuwe club was dat natuurlijk wel het allerlaatste dat ik kon gebruiken.

Gelukkig bleek een aantal clubs me op basis van mijn doelpuntrijske en succesvolle verleden toch te willen hebben. Tijdens het EK was mijn agent Paul Foortse uitgenodigd

om bij Atletico Madrid te komen praten. Nadat Middlesbrough, Bolton Wanderers, Newcastle United en een rits andere clubs als Sporting Lissabon en CSKA Moskou zich bij Paul Foortse meldden, besloot ik echter dat mijn toekomst in Engeland zou liggen.

Toen Paul en ik alle voors en tegens op een rijtje hadden gezet, vonden we dat Newcastle United zowel sportief als financieel de meest interessante optie was. Na een bliksembezoek aan St. James' Park en na een gesprek met Freddy Shepherd, maakte ik mijn keuze. De voorzitter gaf ons de indruk me graag te willen inlijven en zei dat ik belangrijk zou worden voor de club. Hij vertaalde dat in een uitstekende aanbieding, want ten opzichte van mijn topjaren bij Barcelona ging ik er nauwelijks op achteruit.

Een dag voordat ik zou tekenen, belde Barcelona met Paul Foortse om te zeggen dat ik voor hetzelfde salaris als in mijn laatste jaar bij Barca naar Real Mallorca kon. Mijn keuze voor Newcastle stond vast. Als geld de doorslag had gegeven, was ik naar Mallorca gegaan, maar

dat was niet zo.

Nadat ik 21 juli 2004 voor drie jaar had getekend, voerde ik een gesprek met Bobby Robson. Hij zei blij te zijn met mijn komst en ik had er ongelooflijk veel zin in om de nare smaak van het EK weg te spoelen.

Het onthaal was warm. Ik had in mijn carrière al veel meegemaakt, maar de fans van Newcastle bezorgden me al op de eerste dag kippenvel. Nadat alleen nog maar het gerucht ging, dat ik die woensdag zou tekenen, verzamelden zich voor de kantoren van St. James' Park al tientallen fans, met Newcastle-shirts aan en -sjaltjes om. Nadat mijn handtekening was gezet, werd om de supporters te plezieren in record-tempo een presentatie georganiseerd. Nog dezelfde middag werd ik voorgesteld. St. James' Park kan misschien qua stadion op zich niet tippen aan San Siro en Nou Camp, maar qua ambiance zeker wel. Als het 'Toon Army' - zoals het supporterslegioen van Newcastle werd genoemd - te keer ging, voelden de tegenstanders zich ongemakkelijk.

Mijn presentatie was een bijzondere ervaring. Ik stond in de spelers-tunnel, hoorde de fans zingen en schreeuwen en op de hoofdtribune hadden honderden fans plaatsgenomen. Ik kwam in Newcastle United-shirt het veld op, moest een balletje hooghouden voor de fotografen en een aantal interviews geven. Na de persconferentie kon ik terug naar Nederland om een aantal zaken te regelen. Normaal gesproken deed Angela dat allemaal, maar nu was ik op mezelf aangewezen. Gelukkig heb ik een aantal heel bijzondere mensen om me heen, waar ik altijd een beroep op kan doen.

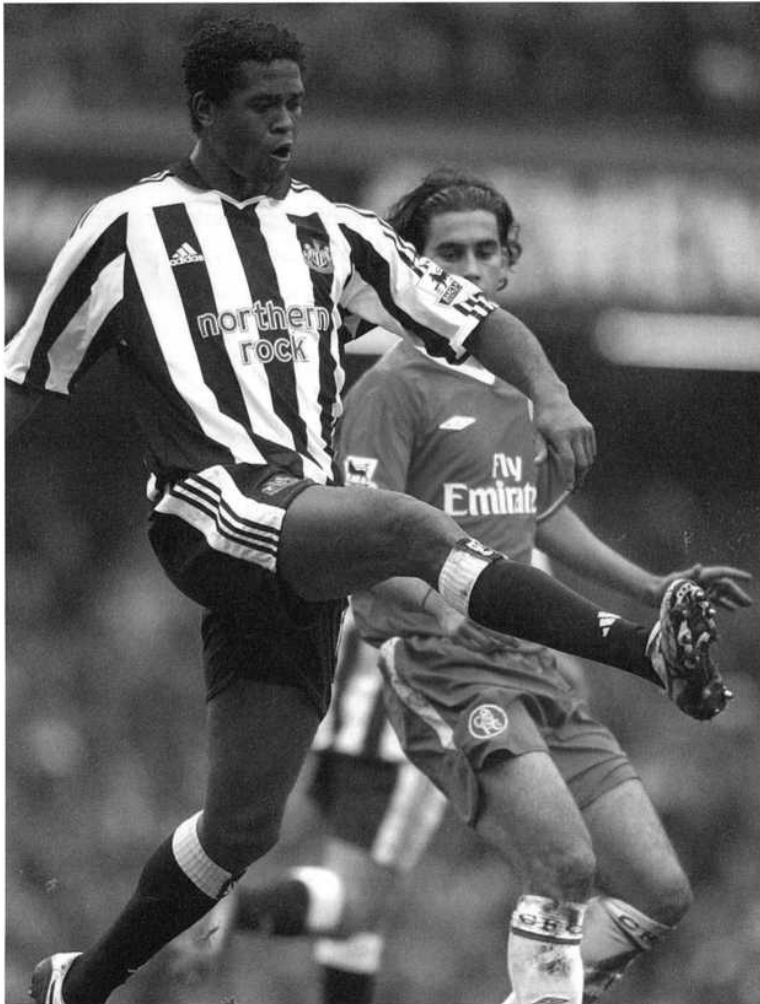
Een van mijn beste vrienden, Mengalvio (Menkie) Wondel en Jaap Vlijm - de schoonvader van een andere boezemvriend, Vincent Sporkslede - regelden samen met Rens Degenhart en Mike van der Linden de verhuizing. Dat was een hele operatie, want mijn spullen uit Barcelona moesten naar Newcastle worden getransporteerd. Na een heel grote verhuiswagen van Saan te hebben volgeladen, reden die vier naar Nederland en gingen ze daarna met de veerboot naar Noord-Engeland.

Bij mijn transfers naar Milaan en Barcelona verzorgde Angela de inrichting van mijn nieuwe huis. Nu moest ik zelf aan het werk. Ik had via de club een luxe 'twee onder een heel grote kap-woning' gehuurd, die ik later voor één miljoen pond zou kunnen kopen. Vanwege de slechte staat van onderhoud heb ik daarvan afgezien.

Het huis lag aan de Lindis Farne Road, in het Amsterdam-Zuid van Newcastle en ik had heel wat kamers te vullen. Het ging me redelijk af, denk ik, want de mensen die bij me op bezoek kwamen, complimenteerden me met mijn smaak. De gezellige inrichting kwam goed van pas, want het weer in Newcastle was niet om over naar huis te schrijven. Het was bijna altijd grauw en grijs en het leven speelde zich binnen af.

Dat Angela en ik uit elkaar waren gegaan, betekende niet dat ik zelig en alleen in dat grote huis woonde. Ik nam mijn toen 17-jarige neef Juliano - de oudste zoon van mijn zus Natascia - onder mijn hoede, omdat hij in Nederland tussen wal en schip dreigde te raken. Hij kon het maar moeilijk accepteren, dat zijn gescheiden vader en moeder allebei een nieuwe partner hadden en een nieuw gezin hadden gesticht. Juliano had het gevoel nergens echt bij te horen en voelde zich ongelukkig. Doordat ik hem in huis nam fleurde hij helemaal op en werd hij een vriend van me. Het mes snijdt aan twee kanten. 'Juul' is een ontzettend lieve jongen, dus leuk gezelschap. Maar het geeft me vooral veel voldoening een thuis te kunnen bieden aan een familielid.

Daarnaast woonde een toenmalige vriend, Richard Krabshuis, bij me in. Omdat ik me voor de volle honderd procent op voetbal wilde focussen, had ik iemand nodig die alle 'randzaken' kon regelen. Richard zegde zijn baan in Nederland op, kreeg van mij een salaris en

Het onthaal in Newcastle was ongelooflijk warm. De fans bezorgden me al op de eerste dag kippenvel. Ik stond in de spelerstunnel en hoorde de supporters zingen en schreeuwen. Op mijn presentatie waren honderden mensen afgekomen. Geweldig toch?

deed de dingen die hij moest doen wel aardig. Toch kwam ik er in de periode in Newcastle achter, dat ik liever alleen familie in mijn huis heb. Richard ging dan ook later - naar Valencia - niet meer mee, waarna het contact verwaterde.

In Newcastle kregen we ook vaak bezoek van Clyde Wijnhard. Clyde woonde nog in Leeds, maar speelde voor Darlington. En omdat Newcastle dicht bij Darlington ligt dan Leeds, bleef hij vaak logeren. Later trok hij - eigenlijk zonder wat te vragen - min of meer bij ons in. En ik vond dat prima.

Jermaine Jenas, Titus Bramble en Shola Ameobi woonden bij me in de buurt en samen met Kenneth, de zoon van voorzitter Freddy Sheppard, waren zij ook degenen, die me wegwijs maakten in de stad. Na de trainingen gingen we vaak lunchen in het centrum en besefte ik dat ik Barcelona in alle opzichten miste. Ik verlangde naar de zon, het strand en de gezellige stad. Ondanks het feit dat ik goed met Jermaine, Titus en Shola omging kwamen we nauwelijks bij elkaar over de vloer. Uit beleefdheid werd ik als nieuwe speler wel eens uitgenodigd voor een barbecue, maar daar bleef het wel bij.

Het was voor het eerst in mijn carrière dat ik niet samenspeelde met Nederlanders en eerlijk gezegd beviel dat me wel. Als Nederlanders onder elkaar klik je toch een beetje samen en integreer je toch wat minder in je nieuwe omgeving. Al had ik daar niet zo veel

last van. Perez Varguel, algemeen-directeur van Barcelona onder voorzitter Joan Gaspart, complimenteerde Paul Foortse vaak met mijn houding. In de kleedkamer van Barcelona waren drie groepen ontstaan - de Nederlanders, de Spanjaarden en de Zuid-Amerikanen - maar ik ging met iedereen om.

Ik ben een avonturier en ga liever zelf op pad om dingen te ontdekken en deed dat in Newcastle ook.

Met links rijden had ik de eerste dagen ongelooflijk veel moeite.

Met mijn zwarte Porsche 911 raakte ik niet alleen veel stoepranden en kostte dat me mijn velgen, maar heb ik ook een aantal keren spook gereden. Gelukkig was het rustig op de weg en bleven ongelukken uit. Het voordeel van mijn auto was wel dat het een 'Europese' was en het stuur aan de linkerkant zat. Met inparkeren was dat handig, omdat je als bestuurder aan de stoepkant zat.

De beste ontdekking, die ik tijdens mijn speurtocht door de stad deed was The Gate. Het was een bioscoop met tien zalen, waar de allernieuwste films uit de Verenigde Staten weken eerder werden gedraaid dan in Nederland. Samen met Juliano en Richard kwam ik daar twee tot drie keer in de week. Dat kwam niet alleen door de films maar ook door het restaurant Nandoo's dat midden in The Gate zat. Daar hadden ze verrukkelijke Caesar salad.

Verder viel de Engelse keuken ontzettend tegen. Zeker als je die vergelijkt met de keukens van Italië en Spanje, de landen waar ik eerder voetbalde. Ik ben een gezelligheidsmens, maar met uit eten gaan in Engeland maakte je me niet blij. De maaltijden in de hotels waar we zaten, waren verschrikkelijk. Op de club was het eten goed, maar onze kok ging nooit mee naar trainingskampen. Daardoor kregen we als sportmaaltijd gekookte kip met een klein beetje pasta. Ik ga bijna over mijn nek als ik er weer aan terugdenk.

Als ik niet op reis was met het elftal, kookte ik zo veel mogelijk zelf. Het was daarom vervelend dat de Engelsen thuis altijd heel simpel aten en de supermarkten daardoor weinig bijzonders in de schappen hadden liggen. Als mijn vader, Renato of Menky vanuit Nederland naar Newcastle kwamen, vroeg ik ze altijd Aromat van Maggi en andere specerijen mee te nemen.

In Noord-Engeland stuitte ik nog op iets waar ik geen rekening mee had gehouden. Als je in Engeland gaat voetballen, verwacht je geen taalprobleem te hebben. Maar toen ik het 'Geordie', het accent dat in

Newcastle wordt gesproken, hoorde, dacht ik in Saoedi-Arabië te zijn aangekomen. Het lijkt op Schots, maar dan slikken de mensen in Newcastle nog meer woorden in.

Ik zat lekker in mijn vel, maar had sportief gezien de pech dat ik van de ene kleine blessure in de andere viel. Daardoor kwam ik nooit echt in mijn ritme. Daarbij kwam ook nog eens dat Graeme Souness de ontslagen Bobby Robson opvolgde. Souness was buiten het voetbal een heel sociale man, die het hart op de juiste plaats heeft. Maar ik vond hem een mindere trainer. Zijn oefenstof was redelijk, maar hij nam geen eerlijke beslissingen.

Op basis van de trainingen was het logisch geweest om Craig Bellamy en mij veel vaker te laten spelen, maar Souness durfde niet om Alan Shearer heen. Alan wordt aanbeden door de fans, is een legende en ook nog steeds een uitstekende voetballer waar ik heel veel respect voor heb. In de wedstrijden kon hij het zich - in tegenstelling tot Craig en mij - wel veroorloven om weken achter elkaar slecht te spelen. Het was niet terecht dat hij altijd speelde op basis van zijn staat van dienst. Maar tegen zo'n fenomeen valt niet op te boksen.

Craig kon niet meer tegen die onrechtvaardigheid en zocht de confrontatie met Souness, nadat hem werd verweten een blessure voor te wenden. Hij werd verhuurd aan Celtic en speelt nu voor Blackburn Rovers. Het feit dat wij geen eerlijke kans kregen, stak mij ook. Ik vond het echter niet nodig een rel te veroorzaken en besloot nóg harder te trainen, zodat Souness echt niet meer om me heen zou kunnen en het tij zou keren. Dat gebeurde gedeeltelijk.

Al met al kwam ik toch nog tot 15 treffers. In de Premier League viel het aantal van zes een beetje tegen, maar vooral in de UEFA Cup en de FA Cup was ik met negen goals vlijmscherp. Mede door mijn toedoen, schakelden we Chelsea uit in de FA Cup. Gezien het aantal wedstrijden dat Alan speelde en de duels die ik in actie kwam, sprong ik er qua doelpuntengemiddelde beter uit. En dan nam hij ook nog eens de penalty's. Waarbij ik wel moet zeggen dat ie dat fantastisch deed. Hij miste er geen een.

De reis naar de uitwedstrijden ging negen van de tien keer met het privé-vliegtuig van de club. We checkten in op Newcastle Airport en vlogen met een propellervliegtuig. Ik was niet bang, maar beleefde wel een aantal hachelijke momenten. Elke luchtzak voelde alsof we zouden neerstorten.

Na aankomst in de plaats van bestemming stond onze spelersbus met draaiende motor klaar om ons naar het spelershotel te brengen. De buschauffeur was een dag eerder al vanuit Newcastle vertrokken om ons te kunnen oppikken. We hadden een spelersbus, die van alle gemakken was voorzien. We konden dvd'tjes, maar ook gewoon tv kijken, hadden geblindeerde ramen en achterin een complete keuken en toilet.

Hoe goed alles voor ons was geregeld, bleek ook in de spelershotels. Iedereen kreeg een grote, eigen kamer. Dat had ik eerder alleen bij het Nederlands elftal meegemaakt. Bij Ajax, AC Milan en Barcelona had ik een kamergenoot. Ik vond het lekker om alleen op de kamer te liggen, nam stapels goede films mee naar uitwedstrijden en kroop vroeg onder mijn dekbed. Vaak pakte ik er na de films mijn laptop nog bij om te msn'en met mijn vrienden.

In het ene seizoen in Engeland werd voor mij het fabeltje uit de wereld geholpen dat Engelse spelers geen warming-up maken en voor de wedstrijd in een warm bad gaan zitten. Bij Newcastle United gebeurde dat in elk geval niet. Ik had die verhalen ook gehoord en was benieuwd hoe dat er aan toe ging, maar zou het nooit meemaken. Wij deden gewoon een gezamenlijke, pittige warming-up.

Voordat ik naar Engeland reisde, werd ik gewaarschuwd voor de Engelse pers, maar om

eerlijk te zijn heb ik maar met één journalist -van The Sun - grote bonje gehad. Hij schreef dat de spelers van Newcastle zich hadden misdragen in een hotel en haalde over mij allerlei ouwe koeien uit de sloot. Het mooie was dat iedereen wist, dat ik niet in de hotelbar aanwezig was, maar allang op bed lag.

Ik heb die journalist de waarheid gezegd en nooit meer met hem gesproken. Met de andere journalisten was het contact goed. Al had ik eigenlijk niet zo heel veel met ze te maken. In Engeland is het contact tussen journalisten en spelers stukken minder direct dan in Nederland en Spanje en spraken we eigenlijk alleen in de mixed-zone met elkaar. Zo nu en dan kreeg ik via de club een interviewverzoek en moest ik een half uurtje bij een verslaggever aanschuiven. De tekst werd naar me gemaïld en er zijn nooit gekke dingen geplaatst.

Bijzonder was de UEFA Cup-wedstrijd tegen Heerenveen. Eerlijk gezegd zag ik er als een berg tegenop om naar Nederland te reizen. Clarence Seedorf en Edgar Davids hadden met Real Madrid, AC Milan en Juventus in de Amsterdam ArenA al gemerkt dat er in Nederland geen topsportcultuur bestaat. Hoewel zij met Ajax en het Nederlands elftal grote successen hadden geboekt, werden ze negentig minuten lang uitgescholden en uitgefloten. Ik wist daarom niet wat ik in Friesland zou moeten verwachten.

De ontvangst die ik op 17 februari 2005 in het Abe Lenstra Stadion kreeg, zal ik nooit van mijn leven vergeten. Na de dag daarvoor bij de training al hartelijk te zijn verwelkomd door de warme voorzitter Riemer van der Velde en zijn lieve vrouw Annie zongen de Heerenveen-supporters mijn naam. Er werd gejuicht toen de stadionspeaker mijn naam voorlas in de Newcastle-opstelling en na afloop kreeg ik een gemeend applaus. Dat terwijl ik Heerenveen met twee assists een slechte dienst had bewezen (1-2). In mijn Ajax-periode vond ik het al heerlijk om in Heerenveen te voetballen en mijn zwak voor die club is die koude februariavond in 2005 alleen maar groter geworden. Vooral voorzitter Riemer van der Velde en zijn vrouw Annie waren enorm belangstellend. Het gesprek met die lieve mensen deed me goed.

Direct na het laatste fluitsignaal kwam Klaas Jan Huntelaar naar me toe en vroeg hij om mijn Newcastle-shirt. Ik vond het ook leuk om zijn shirt te krijgen. Klaas Jan speelde die wedstrijd al heel erg goed en het verbaasde me eind december 2005 dan ook niet dat hij naar Ajax ging. Hij heeft alles om daar te slagen, durft een actie te maken en is lekker brutaal.

Na de wedstrijd werd mijn manager Paul Foortse aangesproken door Guus Hiddink, die vond dat ik goed had gespeeld. Hij gooide een visje uit of ik het niet zag zitten om bij PSV te komen voetballen.

Wat me in Engeland het meest tegenstond, was het voetballen tijdens de feestdagen. Het was sportief gezien de ergste periode, die ik ooit bij een club had meegemaakt. Terwijl ik op eerste kerstdag en oudejaarsavond in een hotel zat, omdat we de volgende dag moesten voetballen, belden familie, vrienden en kennissen op om me 'zalig kerstfeest' of alvast 'gelukkig nieuwjaar' te wensen. Ik kon wel door de grond zakken, ben een familieman, die gek is op de feestdagen en baalde dat ik niet gewoon lekker thuis zat.

Door het spelen in de Premier League raakte ik nog beter bekend met het fenomeen Match of the Day. Een prachtig sportprogramma, waarbij de makers erin slaagden alle mooie momenten van het weekeinde fraai in beeld te brengen. Het commentaar van de analytici was duidelijk, goed en stond in geen verhouding tot het Nederlandse geneuzel bij Studio Sport.

Ondanks de tegenvallende resultaten van Newcastle - we eindigden dertiende - bewaar ik goede herinneringen aan mijn tijd in Engeland. De fans zijn fantastisch; de sfeer in het stadion is geweldig. Nergens anders heb ik zulke hartstochtelijke supporters meegemaakt. Hele families gaan naar het stadion en zijn idolaat van hun club. Ze steunen

Aan de UEFA Cup-wedstrijd tegen SC Heerenveen bewaar ik goede herinneringen. Ik zag als een berg tegen dat duel op, omdat Clarence Seedorf en Edgar Davids bij terugkeer in Nederland werden uitgescholden en uitgefloten. Maar de ontvangst in Friesland was geweldig.

hun eigen elftal, maar hebben over het algemeen veel respect voor de tegenstander. Zelfs na een nederlaag kregen we een applaus. Als we maar keihard hadden gewerkt. Dat was het enige dat de fans van ons eisten.

Ook de manier van spelen stond me aan. In Engeland mogen de spelers veel meer dan in de andere competities en ik houd wel van dat lichamelijke contact. Hier in Spanje vallen verdedigers al als je naar ze kijkt en daar heb ik echt een ontzettende hekel aan.

Speciaal voor mijn zoontjes had ik een seizoen lang een skybox gehuurd in St. James

Park. Het kostte me 26 duizend Engelse pond, bijna 40 duizend euro, maar dat maakte me niet uit. Als Quincy, Justin en Ruben over waren, wilde ik dat ze de wedstrijd goed konden zien en er lekker warm bijzaten. In de skybox, die plaats bood aan tien mensen, konden ze lekker eten, drinken - en voor hen het allerbelangrijkste - lekker spelen.

De training twee dagen voor een wedstrijd, staat me nog het meest bij uit het ene jaar Newcastle United. De winnende partij in het grote partijspel, mocht stemmen over de slechtste speler bij de verliezende partij. Degene, die werd gekozen, moest de dag daarna - op de laatste training - een geel shirt dragen met de tekst 'I have had a shitter'. Vrij vertaald in het Nederlands betekent dat: 'Ik was dramatisch'.

Door dit 'spelletje' vlogen de vonken er in het partijspel vanaf. Niemand wilde verliezen en het risico lopen de volgende dag voor schut te staan. Op één keer na zat ik altijd bij de winnende partij. Dat was mijn medespelers ook opgevallen, dus die ene keer dat ik verloor, wist ik het al. Ik was de sigaar en kon het shirtje aantrekken.

Het verbaasde me en stelde me gezien mijn goede band met Freddy Shepherd teleur dat Newcastle United uiteindelijk in een persverklaring bekendmaakte dat ik moest vertrekken. Op dat moment had ik het bestuur al aangegeven gebruik te maken van de optie in mijn contract, waarin stond dat ik transfervrij mocht vertrekken als Newcastle niet bij de eerste tien op de ranglijst zou eindigen. Zowel Newcastle als ik had bepaald dat het beter zou zijn om uit elkaar te gaan.

Ik verliet Engeland met een gaaf gebit. In de Premier League werd gekscherend wel eens geroepen dat een echte spits zoveel luchtduels aangaat en klappen oploopt, dat hij geen tanden meer heeft. Ik was er echter voor gewaarschuwd en wapende me tegen de verdedigers. Uit zelfbescherming heb ik een aantal ellebogen uitgedeeld. En zelf heb ik eigenlijk helemaal niets opgelopen.

HOOFDSTUK 19

VLUCHT NAAR VALENCIA

Op het moment dat duidelijk werd dat ik uit Newcastle zou vertrekken, zaten Paul Foortse en ik bij elkaar om een lijstje samen te stellen. Ik wilde terug naar Spanje, maar wist dat Real Madrid en Barcelona niet op mij zouden zitten wachten. Valencia was mijn eerste keuze, gevolgd door Betis Sevilla, FC Sevilla en Atletico Madrid. Paul zou informeren of ze belangstelling voor me hadden.

Na het telefoontje van Paul, waarin hij vertelde dat Valencia zaken wilde doen, sprong ik een gat in de lucht. In mijn Barcelona-tijd scoorde ik bijna in elke wedstrijd tegen Valencia en dat was de bestuursleden bijgebleven.

Ze vroegen Paul of we zo snel mogelijk langs wilden komen om te praten over een contract en omdat Valencia een club is die hoog staat aangeschreven in Spanje, hoefde ik daar geen seconde over na te denken. Ondanks het feit dat ook Fenerbahce met me om de tafel wilde. Ik stapte liever vandaag dan morgen in het vliegtuig. Valencia beschikte over

een kwalitatief goede selectie en het spel was me op het lijf geschreven.

In Mestalla aangekomen, lag er al een driejarig contract voor me klaar. Ten opzichte van mijn salaris bij Barcelona en Newcastle United moest ik iets inleveren, maar dat deed me niet. Geld was op dat moment niet belangrijk, want bij Valencia zou ik niet alleen het plezier in het voetballen terug kunnen krijgen, maar ook om de prijzen kunnen spelen. Met de internationals Albelda, Baraja, Vicente, Villa, Mista (Spanje), Aimar, Ayala (Argentinië), Miguel, Hugo Viana, Caneira (Portugal) en Reguero de los Santos (Uruguay) doet de selectie van

Valencia voor weinig clubs in de Primera Division onder. Het was een club, die qua ambities èn - ook niet onbelangrijk - qua woonomgeving bij me paste. Ik was blij het koude, grauwe en regenachtige Newcastle te kunnen ontvluchten.

De presentatie liet iets langer op zich wachten dan de bedoeling was, omdat ik niet in één keer door de medische keuring kwam. Na het seizoen bij Newcastle besloot ik het losse kraakbeen uit mijn linkerknie te laten verwijderen. Er was niets kapot, maar ik wilde het gewricht alleen beter laten functioneren. Twee weken na die kijkoperatie werd ik gekeurd bij Valencia en bleek ik nog wat vocht in mijn knie te hebben, waardoor ik niet - zoals de clubarts wilde - op de loopband kon. Er werd afgesproken, dat de arts anderhalve week later naar Amsterdam zou komen om me alsnog te testen.

Om het bericht op NOS-teletekst, dat ik afgekeurd was, moest ik lachen. Net als het feit dat de kranten dat klakkeloos overnamen. Ik wist wel beter. Wat ik me wel afvroeg was waarom behalve De Telegraaf niemand me belde hoe de situatie werkelijk was. De keuring in Amsterdam was een formaliteit, waarna ik definitief een Valencia-speler was.

De presentatie was grappig. Een journaliste vertelde me dat Valencia een heerlijke stad was om lekker te stappen en vroeg of ik ook van plan was om dat te gaan doen. Weer werd ik geconfronteerd met een verkeerd beeld van me dat er - kennelijk ook al in Spanje - van me bestond. Maar ik liet me niet kennen. Ik zei dat ik me rustig zou houden en wist haar de mond te snoeren. Door te zeggen dat als ik uit zou gaan, ik haar wel zou bellen. Er volgden geen verdere vragen.

Vanaf de eerste dag dat ik me in de sinaasappelstad meldde, voelde ik me thuis. Ik had een schitterend huis in de rustige buurt van Valencia

- Mas Camarena - gekocht en woon op nog geen kilometer afstand van het trainingscomplex. Eigenlijk is huis niet eens het goede woord,

maar kan ik beter van een kasteel spreken. De woning heeft een riante woonkamer, vier slaapkamers, een eetkamer, een grote keuken, een wijnkelder, een studeerkamer, een bar en een zwembad. Samen met Juliano en mijn twee boxers Spike en Lacey red ik me uitstekend.

Ook sportief ging het voor de wind. Ik had gelijk een basisplaats en in de voorbereiding en de Intertoto Cup scoorde ik aan de lopende band. Helaas grepen we net naast een UEFA Cup-ticket, doordat we de Intertoto-finale ongelukkig verloren van HSV. Dat Rafael van der Vaart daardoor wel Europa inging, was een schrale troost, omdat Rafael een goede vriend van me is.

Een lichte knieblesure aan het begin van het seizoen gooide weer roet in het eten. Ik was een aantal weken uitgeschakeld en mijn vervanger David Villa deed het goed. Hij speelde niet eens zozeer heel erg opvallend, maar scoorde bijna elk competitieduel. En in het voetbal is nu eenmaal de een zijn dood de ander zijn brood. Doordat mijn concurrent het zo goed deed, was ik ook nadat ik volledig fit was even tweede keus. Dat zijn nu eenmaal de wetten van het voetbal. Ik accepteerde de situatie, besloot nog harder te gaan trainen en wilde zo snel mogelijk mijn basisplaats terug.

Na de winterstop besloot ik me te laten opereren in het AMC in Amsterdam, omdat de pijn

in mijn knie bleef. Tijdens de kijkoperatie werd er meniscusletsel geconstateerd. Ik revalideerde in Amsterdam en tijdens mijn herstel mocht ik van Angela bij haar in huis logeren. Mijn eerste jaar in Valencia is - en daar moet ik gewoon heel eerlijk in zijn

- bij lange na niet geworden wat ik ervan had verwacht. Het enige positieve is dat ik nu weer topfit ben, en erop gebrand ben om volgend seizoen heel Spanje weer de echte Patrick Kluivert te laten zien. De momenten dat ik dit seizoen wel fit was, voelde ik dat een vaste basisplaats slechts een kwestie van tijd was.

Het leven in Valencia beviel me het eerste jaar uitstekend. Het enige dat ik echt miste, was interlandvoetbal. Daarvoor moest ik in de eerste plaats de hand in eigen boezem steken, want als je mijn prestaties van de laatste drie seizoenen afzet tegen de eerste jaren van mijn carrière, waren die niet om over naar huis te schrijven.

Aan de andere kant had ik toch wel op een uitnodiging van Marco van Basten gehoopt. Toen hij Romano Denneboom, Kevin Bobson en Dave van den Bergh opriep, had hij mij toch ook kunnen oproepen voor een stage? Ik ben nog steeds de topscorer aller tijden van Oranje en vond dat ik wel wat meer krediet verdiende.

Ik was het met de bondscoach eens, dat de internationals geregeld bij hun club moesten voetballen, maar vond tegelijkertijd dat hij daar dan ook wel consequent in moest zijn. Sommige jongens - zelfs zonder staat van dienst - waren bankzitter bij hun club, maar wel altijd van de partij. Dat snapte ik niet. Ik heb een diepe bewondering voor de voetballer Van Basten en zou dolgraag onder hem spelen. Ik denk namelijk dat ik in het 4-3-3-systeem nog steeds de beste spits voor het Nederlands elftal ben.

HOOFDSTUK 20

STAPPEN, DRANK EN ORGIES

Van het imago 'stevige stapper' kom ik mijn hele leven niet meer af. Het beeld dat van mij bestaat, is scheef en ik denk wel te weten hoe dat is ontstaan. Ik wil niet ontkennen dat ik - toen ik worstelde met mijn huwelijks crisis - avonden heb gehad, waarop ik te veel heb gedronken. Ik weet ook dat ik als professioneel voetballer in bed had moeten liggen toen ik met mijn zogenaamde vrienden op stap was, maar ik houd van gezelligheid en reis tijdens vrije interlandweekends of vakanties graag naar Nederland om bij familie en vrienden te zijn. Vaak eten we dan wat bij Cinema Paradiso en drinken we iets in The Ministry van Mike Reeder en Dennis Zijler.

Het feit dat ik in zulke weken meerdere dagen in de stad word gezien, is voor sommige mensen een reden klakkeloos aan te nemen dat ik een stapbeest ben. Het is voor mij niet meer dan een bevestiging dat sommige mensen niet verder kijken dan hun neus lang is. Op de avonden in Cinema Paradiso en The Ministry vloeit er wel behoorlijk wat drank. Maar zoals elke andere Nederlander moet ik soms mijn gedachten verzetten. Door mijn huwelijksproblemen zijn er zéker momenten geweest dat ik te veel dronk en dat ik eerder naar huis had moeten gaan. In plaats van bij mijn zogenaamde vrienden te blijven hangen.

Eigenlijk heb ik geen zin me hier tegen te verdedigen, maar dat is kennelijk toch nodig. Alle critici zouden eigenlijk eens een week in Valencia moeten langskomen om te kijken hoe ik als prof leef. Ik denk dat ik in het kleine jaar dat ik nu weer in Spanje woon, tien keer in de stad ben geweest. En dan alleen, omdat we - als we hebben gevoetbald

- met een groot deel van de selectie uitgaan. Ook bij Valencia komt na

inspanning namelijk ontspanning. Hoewel we de volgende dag vrij zijn, ben ik vaak vroeg thuis en drink ik lang niet altijd alcohol.

Valencia heeft een aantal fantastische restaurants, maar toch ga ik nauwelijks uit eten. Ik vind het heerlijk zelf in de keuken te staan. Koken geeft me rust en is wel zo gezond. Twee of drie keer per week ga ik na de training het krachthonk in om aan mijn lichaam te werken, in de middag rust ik en 's avonds ga ik over het algemeen vroeg naar bed. Het is maar om aan te geven, dat ik er alles aan doe om bij Valencia te slagen. Helaas sijpelt dat niet door in Nederland. Misschien is het nieuws van de ambitieuze en serieuze Patrick Kluivert minder interessant dan een ongefundeerd stapverhaal.

Maar waar ik me echt boos over maak, zijn de onjuiste verhalen over uitspattingen of orgies in mijn huis. Na de 'groepsseksaffaire' gaan mensen er vanuit, dat ik elke week meerdere mensen in mijn slaapkamer uitnodig. Als twintigjarige jongen heb ik één keer iets stoms gedaan en dat blijft me achtervolgen. Ik heb vreselijk mijn neus gestoten en kijk nu wel beter uit. Bovendien heb ik er ook geen enkele behoefte aan.

Hoezeer ik het mikpunt ben van allerlei rare verhalen, bleek in februari 2003. Een Spaanse rechtbank veroordeelde een tv-zender (Telemadrid) en internetsite (micanoa.com) tot een schadevergoeding van zeshonderdduizend euro aan Phillip Cocu, Gabri, Dani, Gerard en mij. De zender en site hadden gemeld dat er eind 2002 voor de uitwedstrijd tegen Rayo Vallecano een seksorgie met vier vrouwen in ons spelershotel plaatsvond. De rechtbank oordeelde dat er geen enkel bewijs was dat het verhaal op waarheid berustte. Het leuke was dat de tv-zender en website een kamernummer noemden waar het feest zich had afgespeeld. Ik moest hard lachen toen een 75-jarige man contact met me opnam, die daar die avond met zijn bijna even oude vrouw had liggen slapen. "De laatste keer dat ik lawaai maakte in mijn slaapkamer

Eigenlijk heb ik helemaal geen zin om me te verdedigen tegen alle onzin, die er over me wordt gezegd en geschreven. Maar kennelijk is dat toch nodig. Er is zelfs een gerucht verspreid dat ik aan de drugs zou zijn.

was dertig jaar terug”, zei hij met veel gevoel voor humor. Om mij te helpen, wilde hij zijn verhaal ook aan de pers vertellen, maar ik vond dat niet nodig.

De berichten waren te belachelijk voor woorden, maar weer was mijn naam door het slijk gehaald. De hotels waarin wij verbleven, waren beter beveiligd dan Fort Knox. Er kwam geen muisje langs de portiers en politie. Laat staan vier vrouwen. Dat zou de trainer nooit toestaan. Bovendien werd er op de gang met de kamers waar de spelers sliepen altijd streng gesurveilleerd door onze teambegeleider. Zelfs als ik bij Michael Reiziger op de kamer een dvd'tje keek, werd ik rond middernacht meedogenloos naar mijn eigen hotelkamer gestuurd. Dat de film nog maar een paar minuten duurde, derde Carlos Naval niet.

Zou hij het toestaan dat er vier escortdames de gang opkwamen? Dacht het niet. Ze zouden met een luchtbuik het hotel worden uitgeschoten. Daarbij komt dat we als spelers wel andere dingen aan ons hoofd hadden. Seks voor een wedstrijd? Dat slaat nergens op! We wilden maar één ding: winnen van Rayo Vallecano. Wie de strijd tussen Madrid en Barcelona kent, zou de berichten van Telemadrid en Micanoa.com op waarde schatten. De Madrileense media deden er alles aan Barcelona en zijn spelers zwart te maken. Maar in Nederland werd de kwestie breed uitgemeten.

Een ander voorbeeld van hoe simpel topsporters soms worden beschadigd, komt uit 2004. Paul Foortse werd gebeld door een advocaat uit Barcelona dat ik betrokken was bij een vechtpartij in een café. Toen Paul vroeg wanneer dat dan was geweest, viel die advocaat vreselijk door de mand. Ik had vijftigduizend getuigen die me op dat moment op de bank van Oranje op het EK in Portugal zagen zitten.

Er is zelfs enige tijd het gerucht verspreid dat ik aan de drugs zou zijn. Daaruit blijkt maar weer dat er in Nederland geen topsportcul-tuur bestaat en profs zonder enig respect worden behandeld. Degenen, die roepen dat ik drugs gebruik, zijn echt helemaal gek. Bij Valencia wordt ons bloed elke maand getest en eens per drie of vier weken kom ik na een wedstrijd aan de beurt bij een dopingcontrole. Zou drugsgebruik dan niet aan het licht komen? Natuurlijk wel.

HOOFDSTUK 21

LEVEN NA HET VOETBAL

Ik ben nu 29 jaar - bijna 30- en moet zo realistisch zijn dat ik mijn langste tijd als voetballer heb gehad. Toch wil ik nog niet aan stoppen denken. Ik ben te veel liefhebber om me een leven zonder voetbal voor te stellen. Na dit seizoen heb ik nog een tweejarig contract bij Valencia. Dat wil ik uitdienen of misschien wel openbreken en verlengen. Aan het einde van mijn contract zie ik wel verder.

Zoals ik er nu over denk, lijkt het me aan het einde van mijn carrière wel iets om in Qatar of Dubai te gaan voetballen. Frank en Ronald de Boer zijn door vele mensen voor geldwolven uitgemaakt, maar ik heb alle begrip voor hun keuze. De clubeigenaren zijn dol op spelers uit de Europese topcompetities en waarom zou je daar als speler geen gebruik van mogen maken? Voor het geld hoef ik het al lang niet meer te doen, maar de bedragen die daar worden betaald zijn een aardige bijkomstigheid.

Al ben ik er zeker van dat het geld niet de voornaamste reden was voor Frank en Ronald om die kant op te gaan. Voetballen in Qatar is

- zo zeiden ze en dat geloof ik direct - een prachtige ervaring; een unieke kans om je leven te verrijken in een prachtig land. De mensen zijn enthousiast, respectvol en dankbaar. Het moet goed voelen om mijn ervaring over te brengen aan de jeugdige talenten van dat land.

Het enige dat mij zou kunnen tegenhouden zijn mijn zoons. Ik vraag me af of ik niet verscheurd zal worden door verdriet als ik in het warme Midden-Oosten zit en mijn kleine vrienden duizenden kilometers verderop wonen. Ik denk dat ik een goed gesprek moet voeren met de sjeik om mijn kinderen zo vaak als mogelijk over te kunnen laten komen. Elk vrij moment zal ik aangrijpen om naar Amsterdam te vliegen. Maar wie weet. Misschien zijn Angela en ik - en dat hoop ik oprecht - tegen die tijd wel weer een gelukkig stel en kan ik weer elk denkbaar moment van de dag bij mijn gezinnetje zijn. Het lijkt me heerlijk.

Hoewel ik er zoals gezegd liever niet aan denk, ontkom ik er vooral tijdens het koken niet

aan wel eens te piekeren over mijn leven zonder voetbal. Laat ik het maar eerlijk toegeven: ik ben doodsbang het spelletje vreselijk te gaan missen. 'There is a beginning and there's an end', maar dat einde kan niet lang genoeg wegblijven. Nadat ik een punt achter mijn loopbaan heb gezet, zullen de mensen me zéker nog tegenkomen in de stadions. Al denk ik dat ik wel heel kieskeurig word in de wedstrijden, die ik uitpik. Ik zal waarschijnlijk alleen de mooie duels bezoeken: Barcelona - Real Madrid, Ajax - Feyenoord, Valencia

- Barcelona en natuurlijk de wedstrijden van het Nederlands elftal.

Mensen vragen mij wel eens of ik het zie zitten om trainer te worden. Om heel eerlijk te zijn heb ik die behoefte nu nog helemaal niet. Met de nadruk op nu, want ik besef dat mij hetzelfde kan overkomen als bijvoorbeeld Marco van Basten, die eerst afstand nam, maar al vrij snel weer kriebels kreeg. Als ik coach word, hoeft dat niet persé in het betaalde voetbal te zijn. Werken in de hoofdklasse of met een jeugdelftal, geeft voor mijn gevoel net zo veel voldoening. Of misschien heeft Ajax in de jeugd wel een spitsentrainer nodig. Hoe langer ik er nu over nadenk, hoe leuker het me al begint te lijken.

Maar als ik mijn voetbalschoenen definitief opberg, las ik eerst een kleine pauze in. Het heeft me altijd getrokken om een wereldreis te maken, maar door alle korte vakanties - mede door de eindtoernooien

- is het daar nooit van gekomen. Ik heb een lijstje met de landen, die ik in mijn leven zeker een keer wil bezoeken. Brazilië en Australië staan gedeeld bovenaan, maar ook een rondreis door Afrika zit in de planning. Ik wil de extreme verschillen in de wereld zien en heb die kans.

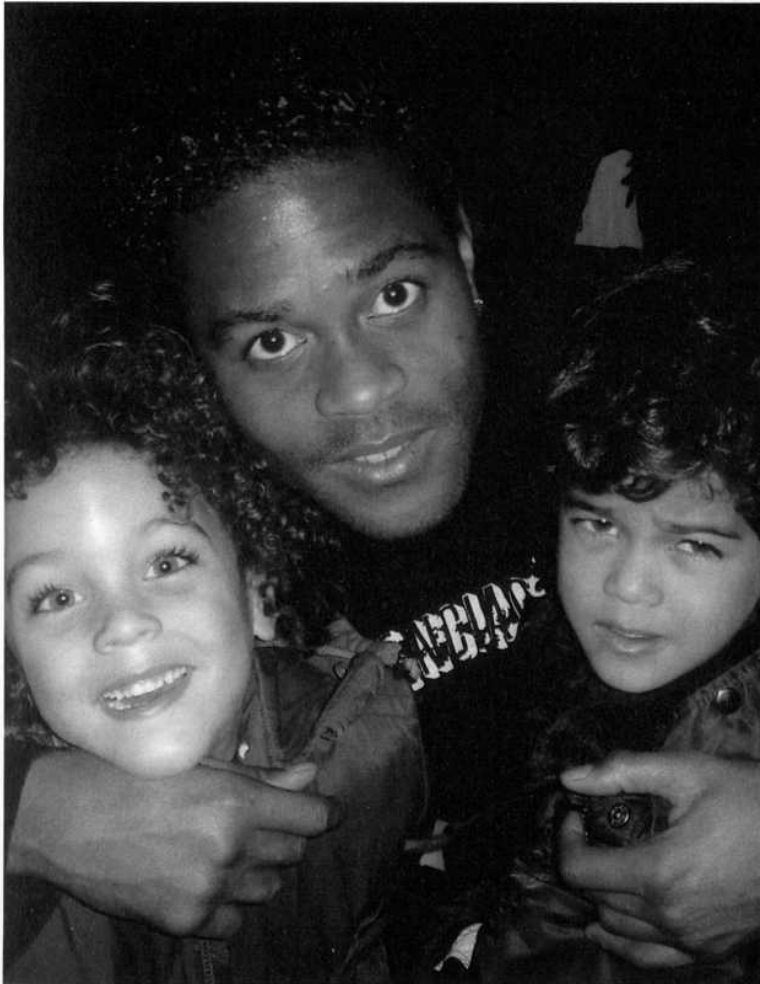
Waar ik na mijn carrière ga wonen, weet ik nog niet. Maar dat ik een huis in Nederland koop, staat vast. Dat ik dat nu nog niet heb, komt doordat ik ons huis in de Jordaan aan Angela heb gegeven en ik het niet nodig vond iets anders aan te schaffen. Ik heb op dit moment toch nog niet echt de tijd om van mijn nieuwe stekkie te genieten. In Valencia heb ik een schitterende woning, maar toch weet ik niet of ik die zal aanhouden als ik klaar ben met voetballen. Mijn hart ligt eerlijk gezegd meer in Barcelona dan in Valencia. Ik heb daar zes jaar gespeeld en voel me er thuis. Barcelona is de tweede stad ter wereld, want Amsterdam blijft natuurlijk nummer één.

De meeste tijd zal ik aan mijn kinderen besteden. En daarvoor hoef ik geen nieuwe regeling te treffen met Angela. Ans en ik zijn heel flexibel en als ik het zou willen, kan ik mijn kinderen 30 of 31 dagen per maand zien. Dat weet ik zeker. Het vooruitzicht om met Quincy, Justin en Ruben allemaal leuke dingen te gaan doen, maakt me blij. Nu ik mijn fantastische mannetjes - op de acht dagen in de maand na dat ze bij me zijn - zo vreselijk mis, weet ik nóg beter hoeveel ik van ze houd.

Alle 'schade', die we nu oplopen door de scheiding, mijn voetbalcarrière en de afstand tussen Amsterdam en Valencia halen we dubbel en dwars in. De gedachte dat ik binnenkort als 'gewone' vader bij school kan staan om mijn zoons op te halen, is me meer waard dan al het geld dat ik bezit en de prijzen die ik heb gewonnen. Buitenstaanders

kunnen misschien niet begrijpen hoe ik ernaar uitkijk om met mijn boys op een pleintje te gaan voetballen, te gaan zwemmen of andere leuke dingen te doen.

In de middag- en avonduren lijkt het me ook leuk iets met mijn grote passie koken te doen. Ik vind het heerlijk om achter de potten en pannen te staan, probeer op dit moment van alles uit, krijg vaak complimenten, maar wil er serieus werk van maken. Ik weet niet of het

Nadat ik ben gestopt als profvoetballer zal ik de meeste tijd aan mijn kinderen besteden. De gedachte dat ik binnenkort als 'gewone' vader bij school kan staan om mijn kids op te halen, doet me goed.

mogelijk is, maar als het kan, zou ik graag eens een tijdje met een aantal topchef-koks meelopen. Om er als amateur-kok mijn voordeel mee te doen.

Mijn kookkennis is nu nog voornamelijk beperkt tot vele soorten pasta's, lamsbout en Surinaamse kip. Ik wil 'Kluiverts kookboek' graag uitbreiden. Maar ook de 'aankleding' van de gerechten - hoe worden die opgediend? - heeft mijn interesse. Het mes snijdt echter aan twee kanten. In ruil voor de geheimen van de kok, ben ik bereid om me in het restaurant in het zweet te werken en als volwaardige kracht mee te draaien in de keuken. Een eerlijke deal, lijkt me.

Als ik niet elke week hoef op te draven, lijkt het me ook interessant om voetbalanalyticus op tv te worden. De oud-profs bewijzen nu al elke week bij de NOS en bij Talpa dat ze veel meer hebben te vertellen dan de andere voetbalkenners. Youri Mulder bijvoorbeeld weet waarover hij praat. Hij heeft bij Schalke in de kleedkamer gezeten, belangrijke

wedstrijden gespeeld en veel tactische besprekingen meegemaakt. Hij weet niet alleen beter welke opdrachten een speler mee krijgt, maar door zijn eigen bagage ook wat er in het hoofd van een speler omgaat.

Het is te simpel om te zeggen dat - zoals ik met kromme tenen andere analytici wel eens hoor roepen - die spits er niets van kan, omdat hij drie grote kansen achter elkaar om zeep hielp. Terwijl daar misschien een duidelijke reden voor was. Kwam die spits net terug van een blessure en miste hij wedstrijdritme en scherpte? Tipte de bal net op voordat hij wilde schieten? Had hij drie verdedigers aan zijn shirt hangen? Of had die speler al zó lang niet gescoord dat hij tè gretig op jacht ging naar een doelpunt? Het is in Nederland een tendens om spelers zo snel en zo hard mogelijk af te serveren. Ex-spelers die op een hoog niveau zijn uitgekomen, zijn vaak beter ingevoerd en genuanceerder.

Wat me ook aantrekt, is de filmindustrie. Of ik er geschikt voor ben, weet ik helemaal niet. Maar ik zou het prachtig vinden als ik eens in een film mag spelen. Mijn voorkeur gaat dan uit naar een stevige actiefilm, waarin ik de held wil zijn. Al lijkt het me ook wel wat om eens als slechterik de aandacht te trekken.

Ik ben als film liefhebber heel erg nieuwsgierig hoe het er achter de schermen aan toe gaat en of acteren echt zo moeilijk is als altijd wordt gezegd. Mocht er geen mooie aanbieding uit Amerika en Nederland komen dan is het misschien een idee om dit boek over mijn leven te verfilmen. Dan kan ik daar de hoofdrol in spelen. En dat Marco van Basten een hekel heeft aan ‘filmsterrengedrag’ maakt dan ook niet meer uit. Ik ben dan toch gestopt als voetballer.

Ik sluit ook niet uit dat ik ooit eens spelersmakelaar word. Al is dat misschien wel een te groot woord. Ik denk er zelf eigenlijk meer over na om spelersbegeleider te worden en jonge voetballers te ondersteunen. Als oud-speler van Ajax, AC Milan, FC Barcelona, Newcastle United, Valencia en het Nederlands elftal heb ik niet alleen uitstekende contacten in de Europese voetbalwereld, maar ken ik ook de valkuilen van het profbestaan. Valkuilen, waar ik helaas een aantal keren ben ingestapt.

Als ik mijn leven nu bekijk, zou ik een aantal dingen compleet anders willen doen. Het auto-ongeluk vormt nog steeds een grote kras op mijn ziel. Ik reed te hard en heb in de familie Putman ongelooflijk veel leed aangericht. Vaak staar ik voor me uit, bedenk ik hoe anders alles was geweest als ik mijn schoenen voor de modeshow niet was vergeten. Dan waren we vijf of tien minuten voordat Marten Putman straatje keerde die plek gepasseerd en was er niets aan de hand geweest. Of had ik maar besloten die avond lekker thuis te blijven. Die gedachtes vreten aan me.

Zonder iets goed te willen praten, ben ik in de tientallen uren dat ik aan het ongeluk heb liggen denken ook tot de conclusie gekomen dat dit iedereen had kunnen overkomen. Welke automobilist heeft er nou nog nooit te hard gereden? En zeker voor jonge voetballers is het aantrekkelijk om het gaspedaal goed in te trappen. Ze hebben al op achttienjarige leeftijd een dikke auto onder hun kont en zijn zich nu eenmaal minder bewust van de gevaren op de weg. Vaak vroeg ik me af waarom dit juist mij moest overkomen, maar daar ben ik mee gestopt. Ik draai het toch niet meer terug en ben terecht

veroordeeld. Maar als ik die dag over mocht doen ... dolgraag. Ik zou niets liever willen.

Ik zou ook nóóit van mijn leven meer in een situatie verzeild willen raken als de groepsseksaffaire. Mariëlle Boons beschuldiging van verkrachting was belachelijk en is door de rechters ook terecht van tafel geveegd. Maar dat neemt niet weg dat ik in een geile bui mijn hele toekomst met Angela op het spel heb gezet. Stom, stom, stom. Ik had moeten weten dat het avontuurtje zo uit de hand zou kunnen lopen.

Het was naïef van me om te denken dat Mariëlle Boon meeging voor mijn vrienden. Natuurlijk had zij iets heel anders in gedachten. Hoe anders had mijn leven er nu uitgezien als ik Angela niet zo had bedonderd? Ik legde een bom onder mijn huwelijk en daar word ik nog steeds dagelijks voor gestraft doordat ik Ans en de kids veel te weinig zie.

Het spijt me ook nog steeds dat ik niet veel meer energie in mijn huwelijk heb gestoken. Achteraf is het heel makkelijk praten, maar ik had veel meer tijd voor Angela moeten maken. Te veel van mijn vrije tijd is opgeslokt door anderen. Ik ben geclaimd door mensen, die zich mijn vrienden noemden. Ik was bang ook maar 'iets' te missen en stond overal voor open. Ik ging liever naar het casino of de film met goede bekenden dan dat ik iets leuks ging doen met Angela. Onbewust heb ik mijn vrouw verwaarloosd. Ik vond het belangrijk dat de hele wereld me aardig vond, maar nu vraag ik me af waarom. Sommige kennissen, voor wie ik altijd heb klaargestaan, hebben me daarna genadeloos laten vallen. Ik heb geleerd dat ik de term vriend te snel heb gebruikt. Als zogenaamde vrienden met twee tranen in hun ogen om geld kwamen vragen, gaf ik ze zonder nadenken duizenden euro's. Om vervolgens niets meer van ze te horen tot ze weer geld nodig hadden. Het heeft lang geduurd, maar inmiddels heb ik uitstekend in de gaten wie mijn echte vrienden zijn.

Hoewel me wel eens is verweten dat ik als voetballer op te jonge leeftijd naar het buitenland ben gegaan, heb ik geen spijt van mijn transfer van Ajax naar AC Milan. Ik vind sowieso dat je achter de keuzes moet staan, die je hebt gemaakt. Stel je voor dat ik wel bij Ajax was gebleven, mijn been heel gecompliceerd had gebroken en nooit meer mijn normale niveau had gehaald. Een ongeluk zit in een klein hoekje. Dan had ik mezelf misschien het verwijt gemaakt dat ik dé kans om in Italië te voetballen had laten lopen. Bovendien denk ik dat ik in Milaan misschien niet mijn allerbeste voetbal heb laten zien, maar als voetballer wel sterker ben geworden. In de Serie A heb ik mezelf leren wapenen tegen kiezelharde verdedigers en dat kwam me bij Barcelona en in het Nederlands elftal prima van pas.

Als ik terugkijk op mijn loopbaan kan ik niet anders dan tevreden zijn. Ik denk niet dat er heel veel spelers zijn die drie keer nationaal kampioen zijn geworden (met Ajax in 1995 en 1996 en met Barcelona in 1999), de Champions League hebben gewonnen (Ajax 1995) en de wereldbeker hebben bemachtigd (Ajax 1995). Daarnaast veroverde ik met Ajax in 1994 en 1995 de KNVB-beker en in 1996 de Europese supercup. Het valt op dat ik de meeste prijzen in het begin van mijn carrière in de wacht sleepte en eigenlijk de laatste jaren droog sta. Dat irriteert me, ga ik de komende jaren ook proberen te veranderen. Maar aan de andere kant zijn er ook voetballers die vijftien jaar spelen zonder een prijs te pakken. Dan heb ik het met acht stuks niet zo slecht gedaan. Hier kan ik met mijn

kinderen en later misschien kleinkinderen vol trots over praten.

. 249 .

■